

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVIII • Núm. 1.435 • 2 €

22 • març • 2007

«Cascú ha de viure del que és seu;
el qui contrau deutes viu, en més o
menys mesura, assetjat pels altres»
Massimo d'Azeglio

El Papa parla de l'Eucaristia com a
«sagrament de la caritat»

Primera exhortació apostòlica del Sant Pare Benet XVI

L'exhortació apostòlica postsinodal *Sacramentum caritatis*, de Benet XVI, recull les reflexions i les propostes que van emergir durant la XI Assemblea General Ordinària del Sínode de bisbes sobre l'Eucaristia, que va tenir lloc del 2 al 23 d'octubre del 2005 al Vaticà. El document papal presenta de manera accessible les grans veritats sobre la fe eucarística, tracta diversos aspectes d'actualitat en la celebració i exhorta a un compromís renovat en la construcció d'un món més just i pacífic. En la introducció del document, Benet XVI subratlla la voluntat que els cristians arribin a copiar l'Eucaristia com a «sagrament de la caritat». El text es divideix en tres parts: l'Eucaristia com a Misteri que s'ha de creure, com a Misteri que s'ha de cele-

brar i com a Misteri que s'ha de viure. En la conclusió, el Papa anuncia la publicació d'un compendi eucarístic «per a la correcta comprensió, celebració i adoració del sagrament».

Pàg. 5

III Trobada internacional de consiliaris de la JOC a Barcelona

Uns 60 consiliaris nacionals de la JOC (Joventut Obrera Cristiana), procedents de 32 països, es van reunir a Barcelona per participar en la que era la tercera trobada internacional. Amb el lema «Vivint la Bona Notícia amb els joves treballadors: acompanyants en el servei de la missió apostòlica de la

JOC», els participants a la trobada van dialogar, van intercanviar experiències i van reflexionar sobre la situació dels joves d'ambients populars, en particular els joves més desfavorits, en situació d'atur i de treball precari.

Pàg. 17

Màrtirs oblidats al cor de l'Àfrica

Pàg. 20 i 21

en primer pla

«Marcats per l'Esperit»

Des de l'any 1982 els joves de les diòcesis catalanes són convocats periòdicament el dia de la Pentecosta a l'Aplec de l'Esperit. Enguany, l'Aplec tindrà lloc a la ciutat de Tarragona el proper 26 de maig del 2007 sota el lema: «Marcats per l'Esperit». Les diferents delegacions de Joventut, les parròquies, moviments i grups ja fa mesos que preparen la trobada. En aquest número ens hem acostat a algunes diòcesis per saber com viuen aquest preaplec i escalfar d'aquesta manera motors per viure la gran festa de l'Esperit a Tarragona el proper mes de maig.

Pàg. 3 i 4

Jon Sobrino, advertit per la Santa Seu

La Congregació per a la Doctrina de la Fe acaba de fer pública una notificació on adverteix que algunes obres del jesuïta Jon Sobrino presenten «notables discrepàncies amb la fe de l'Església». El document es basa en l'anàlisi de dos llibres de Sobrino: *Jesucristo liberador. Lectura histórico-teològica de Jesús de Nazaret* (Madrid, 1991) i *La fe en Jesucristo. Ensayo desde las víctimas* (San Salvador, 1999). Segons la Congregació vaticana, les discrepàncies afecten qüestions centrals al cristianisme, com són «la divinitat de Jesús», «l'encarnació del Fill de Déu», «la relació entre Jesucrist i el Regne de Déu», «l'autoconsciència de Jesucrist» i el «valor salvífic de la seva mort». La notificació no conté cap sanció o prohibició d'escriure per al P. Sobrino.

Pàg. 7

Els rectors de santuaris de Catalunya i Balears s'apleguen a Núria

Un total de 40 rectors de santuaris de Catalunya i Balears es van aplegar del 12 al 14 de març a Núria per celebrar la XXVIII trobada anual. Van ser unes diades molt assenyalades per al santuari urgellenc, que enguany, a més, celebra el seu any jubilar. Els santuaris, concebuts

com un espai especialment indicat per viure amb intensitat la fe, com un àmbit de silenci i d'escolta i com a lloc de consol, van ser alguns dels punts de reflexió que es van desenvolupar al llarg dels dies de treball i de pregària.

Pàg. 18

Sumari

Pàg. 9 Entrevista al P. Cantalamessa, predicador de la Casa Pontifícia

Pàg. 24 Girona: conferències sobre «Creences i societat»

Pàg. 25 Mallorca: el govern premia sacerdots i religioses

Pàg. 29 Kiko Argüello anuncia a Barcelona el querigma

Pàg. 31 Castelló: consagrada la primera església «intel·ligent» d'Espanya

Editorial

Ofenses a la religió

Les famoses caricatures ridiculitzant el profeta Mahoma van provocar en el seu moment una gran indignació en el món musulmà. Alguns sectors més radicalitzats van respondre a l'ofensa amb violència i agressivitat contra els autors d'aquestes mofes i fins i tot amb persones innocents que no hi tenien res a veure. Les paraules del papa Benet XVI, tretes completament de context a la Universitat de Ratisbona, també van tenir una contundent resposta per part de grups musulmans radicals, que va amainar després del viatge papal a Turquia, on amb una gran diplomàcia el Pontífex va tancar les ferides provocades. Posteriorment, s'ha produït un temps d'impressionant respecte cap a la religió i els valors dels musulmans; el món occidental s'ha conscienciat que ha de ser respectuós i no exaltar innecessàriament els ànims alterats d'una part dels fidels mahometans.

Però aquest respecte que ha guanyat la religió musulmana, tristament a través de mètodes violents, no es produeix amb la religió immensament majoritària en el món occidental, que és la cristiana. Continuament som espectadors de burles, sarcasmes i ofenses als sentiments dels cristians, sense que ningú no posi fre a aquests atacs a la fe majoritària en els nostres països. Quan algú protesta per sentir ferits els seus sentiments, se l'acusa d'integrista, d'intolerant i de voler restaurar la Inquisició, i es defensa el dret a mofar-se de la religió amb l'argument que forma part de la llibertat d'expressió.

Recentment, la pel·lícula de Ray Loriga *Teresa, el cos de Crist* ha estat criticada d'una forma delicada i objectiva des de les pàgines del nostre setmanari pel director de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social, Juan Orellana. En la crítica s'afirmava que el film ratllava el límit de l'acceptable quan recalca el contacte físic i gairebé sensual

entre el personatge de Crist i el de santa Teresa. Aquestes afirmacions, de les quals després se'n van fer ressò diversos mitjans de comunicació, van provocar la reacció irada del director del film, quan va declarar que sentint aquestes crítiques eclesiàstiques no li estranya que en alguns moments es cremessin esglésies.

Però la gran ofensa contra els sentiments cristians d'aquests darrers dies ens ha arribat d'Extremadura, on s'han publicat dues obres de l'autor J. A. M. Montoya, titulades *Sactorum* i *In Breeding*, on es barregen escenes de sexe amb simbologia cristiana. Totes dues publicacions han estat recolzades per la Conselleria de Cultura de la Junta d'Extremadura i amb el beneplàcit explícit del seu conseller, el Sr. Francisco Muñoz Ramírez. Davant de les declaracions de protesta de diversos sectors socials i polítics, així com de l'arquebisbe de Mèrida-Badajoz, que ha afirmat que aquestes obres «fereixen profundament i greument els sentiments religiosos dels cristians, ofenen les realitats fonamentals de la fe, conculquen el dret de la llibertat religiosa, van en contra del respecte a les persones des d'una honesta pluralitat, i molesten, no hi ha dubte, la sensibilitat de les persones veritablement cultes i interessades en una justa i pacífica convivència social», la resposta oficial s'ha limitat a dir que no es pot interferir en la creativitat artística de l'autor.

A Catalunya ja fa temps que observem com el papa Benet XVI és ridiculitzat d'una forma denigrant i faltada de delicadesa en el programa de TV3 *Polònia*, a diferència de la resta dels protagonistes imitats en aquest espai, que probablement desperten el somriure en els autèntics personatges imitats. En l'última maratí benèfica de la televisió catalana, un dels moments estel·lars de la jornada consistia a veure com el fals Pontífex lliscava amb un paraigua per una tirolina. On és la gràcia?

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 100,94 €
Gibraltar i Portugal: 104,75 €
Resta d'Europa: 169,86 €
Amèrica i Àfrica: 202,57 €
Àsia i Oceania: 270,37 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Cadascú ha de viure del que és seu; el qui contrau deutes viu, en més o menys mesura, assetjat pels altres»

(Massimo d'Azeglio. Poeta, artista i polític italià. 1798-1866)

Per evitar-nos angoixes, presses i malsons, l'ideal és «no estirar el braç més que la màniga» que, en essència, equival al consell de sant Pau: «He après a acontentar-me amb el que tinc.» Paraules que amaguen aquesta important observació: acontentar-se amb el que es té «és el resultat d'un aprenentatge», que amb massa freqüència no s'inculca a les llars. Molts nens creixen ufanejant-se que els seus pares canvien sovint de cotxe, que estiuengen en llocs envejables i la seva targeta de presentació amb altres nens són el seu rellotge costós, la roba de marca, que gaudeixen de confort i regals cars,

fins i tot que per als seus capricis porten a la cartera tants o més diners que els altres. Els pares els ensenyen a no ser menys que els seus amics i ens lleguen futurs materialistes presumits que, de grans, per mantenir-se en l'elit seran capaços d'actes innobles. I si per un atzar inevitable hem contret un deute? El gran escriptor escocès Thomas Carlyle ens ofereix aquest consell: «Només hi ha dues formes de pagar els deutes: esforçant-nos a augmentar els ingressos o esforçant-nos a disminuir les despeses.»

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Mn. Rafel Mas, delegat de Pastoral Juvenil i Vocacional de Mallorca

«“Jove” i “cristià” són paraules que poden anar juntes»

La Delegació de Pastoral Juvenil i Vocacional de Mallorca inicia aquest curs 2006-2007 una nova aventura: nova organització, nou equip, nous objectius... Sigui com sigui, l'Aplec de l'Esperit que se celebrarà el proper 26 de maig a Tarragona suposa una tasca engrescadora en la qual es troben immersos actualment. Mn. Rafel Mas és el responsable de l'equip.

—L'Aplec comença el 1982. Des de sempre Mallorca hi ha estat present?

—No ho sé amb seguretat. M'imagino que sí, ja que la relació de la Pastoral de Joventut —com d'altres camps— amb Catalunya té una llarga història. Sí que puc afirmar que al darrer Aplec, que fou a la Seu d'Urgell, hi va anar un grup ben nombrós des de Mallorca.

—Com s'està preparant aquesta trobada a Mallorca?

—Hem fet diverses trobades per arxi-prestats i amb els delegats de pastoral de col·legis per informar, distribuir material i animar els grups de joves per participar-hi.

—De fet, de vegades s'ha dit que és més important la preparació de l'Aplec que l'acte en si. És cert?

—Tota trobada, com tota celebració, sempre va més enllà del dia concret; sempre hi ha un abans i un després. Amb l'Aplec passa el mateix, i esperam que

El nou equip de la Delegació de Pastoral Juvenil i Vocacional.

tant si participaran a Tarragona com si no hi poden anar per diversos motius, l'excusa de l'Aplec serveixi per fer camí com a joves cristians.

—És enriquidora la trobada amb joves d'altres diòcesis?

—Sí, el fet de la relació amb altres joves sempre és enriquidor. A més, en el nostre cas, la nostra realitat insular fa que sigui més que necessari participar en trobades com aquestes.

—S'espera molta participació mallorquina?

—Encara és prest per parlar de xifres.

El problema és que la data està tan a prop dels exàmens, que hi ha molts de joves que en tenen ganes, però no saben si anar-hi.

—Què ens podem trobar allà? Com podríem engrescar els joves mallorquins a anar-hi?

—Allà ens trobarem molts de joves cristians d'arreu de Catalunya i les Illes amb ganes de trobar-se entre ells i, al mateix temps, trobar Jesús i el seu Esperit. Pot ser, si un vol, una empenta en la nostra feina d'evangelització del món juvenil tant per part dels animadors com dels mateixos joves que hi participaran.

Crec que a Tarragona es podrà experimentar que *jove* i *cristià* són paraules que poden anar juntes.

—Podríem dir que aquesta és una de les primeres iniciatives «grans» que realitza el nou equip de la delegació. Com ho estau vivint?

—Sí, aquest curs pastoral a Mallorca s'ha iniciat la nova Delegació de Pastoral de Joventut, que és la suma de tota la feina feta en tres antigues delegacions: Joventut, Pastoral Vocacional i Pastoral Universitària. Tot l'equip és nou i a poc a poc, amb molta il·lusió, anam fent passes.

—Quins són els objectius del nou equip de la delegació?

—En primer lloc, consolidar l'equip que s'ha creat aquest any. I en línies generals, pretén vetllar per la vitalitat de l'evangelització dels joves i això demana promoure laics diocesans amb esperit missioner, que se sentin al servei de la diòcesi per a l'evangelització dels joves. Una de les prioritats d'aquest any és estar al servei dels joves que, venguts d'altres països, desitgen conèixer la Pastoral de Joventut de la nostra diòcesi i participar-hi. També volem atendre els grups de joves que no estan inserits a cap moviment, vetllar el pas de la catequesi de Confirmació a la Pastoral de Joventut i consolidar la presència de l'Església al campus de la Universitat de les Illes Balears.

—El Pla Diocesà de Pastoral dona moltes pistes per treballar amb joventut. Com heu rebut aquest document?

—És un dels nostres objectius principals: anar concretant, en un projecte senzill, que toqui de peus a terra, el Pla Diocesà de Pastoral de la nostra diòcesi a la realitat de la joventut de Mallorca.

Cristina Sánchez

Des de l'any 1982 els bisbes de les diòcesis que tenen la seva seu a Catalunya convoquem periòdicament els joves el dia de la Pentecosta a l'Aplec de l'Esperit. Es tracta d'una trobada que vol ser expressió de la realitat juvenil de les nostres Esglésies diocesanes. Una vegada més, i des de la confiança en els joves, convoquem els membres de tots els grups, moviments, institucions i parròquies que volen respondre a la crida del Senyor i desitgen donar el fruit que Déu espera de cadascun d'ells.

En aquesta ocasió, l'Aplec tindrà lloc a la ciutat de Tarragona el proper 26 de maig del 2007 sota el lema: «Marcats per l'Esperit.» Des de fa temps els delegats de Joventut de les nostres diòcesis i els seus col·laboradors treballen de valent en la preparació de la trobada, tant pel que fa als detalls concrets com també als materials preparatoris i la realització concreta de l'Aplec. A ells el nostre agraïment i encoratjament.

L'experiència de la trobada entre joves és prou enriquidora per a tots els que hi participen. Ajuda poderosament a visualitzar aquesta riquesa

Experiència enriquidora

S'ha editat un material per preparar la trobada.

existent, expressa els lligams de comunió, mostra que els joves tenen

un paper en l'Església i la societat, i també una paraula a dir i, sobretot, és expressió de la veritable comunitat eclesial que ens porta a Déu. És l'Esperit qui crea la comunió, és Ell qui ens marca. Ell mateix ens impulsa i ens mou a la celebració i al compromís.

Per poder viure plenament l'Aplec és important la preparació que cadascú des del seu lloc, en el seu grup i enmig de la seva comunitat vagi realitzant. Amb aquesta intenció s'han preparat els materials següents. Estan orientats en quatre eixos concrets que expressen les diferents dimensions de la persona humana.

En primer lloc, hi ha l'eix de la persona, centrat en el descobriment d'un mateix i, sobretot, en la consciència que tenim de ser fills i filles estimats per Déu. La imatge de Déu és gravada en el nostre interior i la nostra vida té sentit ple en relació amb Ell. En segon lloc, trobem l'eix social, que expressa la dimensió co-

munitària de la vida humana. La vida cristiana s'expressa a través de la caritat, que és l'Amor de Déu, tal i com ens ha recordat el papa Benet XVI a la seva encíclica *Déu és amor*.

El tercer eix ens recorda que tots formem l'Església, comunitat que ens aplega, en la qual celebrem la Fe i dintre de la qual expressem la comunió enmig de l'acceptació i del respecte d'uns i altres. Finalment, el quart eix, el de l'evangelització, ens ajuda a reflexionar sobre la missió que com a cristians tots tenim, una missió que hem de viure enmig de la nostra vida, en les nostres activitats i amb els nostres compromisos.

Desitjo que el treball i l'aprofundiment d'aquests materials ens sigui un gran ajut que ens prepari per a la celebració de la Pentecosta, la vinguda de l'Esperit Sant, que ens marca amb el seu segell com a testimonis de l'Amor de Déu. Que puguem celebrar-ho tots junts a Tarragona en l'Aplec de l'Esperit 2007.

Josep Àngel Saiz Meneses

Bisbe de Terrassa
Responsable de Pastoral de Joventut de la Tarraconense

Canta la teva Fe portarà el missatge i l'animació musical

TARRAGONA.— A l'Aplec de l'Esperit 2007 de Tarragona no hi mancarà la música, la cançó i el missatge. El grup tarragoní Canta la teva Fe

s'encarregarà d'animar la festa i, a la vegada, ha posat solfa a l'himne de la trobada, amb el mateix lema, *Marcats per l'Esperit*, com a títol.

L'himne de l'Aplec és un tema més dels tretze que configuren el CD musical que ja ha estat editat i que es pot adquirir a la Llibreria Claret i a les delegacions diocesanes de Pastoral de Joventut respectives, amb la possibilitat també de poder sol·licitar-lo a través de la web de l'Aplec. L'aportació és de cinc euros, més les despeses d'enviament, en el seu cas.

Emmarcat en un estil propi del rock català, les cançons del disc són majoritàriament de nova creació, però també conté composicions que provenen de la compilació «de cants i himnes interpretats al llarg d'uns deu anys, en trobades diocesanes i de confirmats», comenta Mn. Joan Àguila, impulsor del grup musical. De fet, el CD musical, al marge d'oferir un recurs a l'Aplec de l'Esperit és una eina força vàlida per a la catequesi, expressat amb un llenguatge que arriba als joves de l'arquebisbat i a Catalunya, amb missatge evangelitzador.

Mn. Joan Àguila explica que les cançons s'inspiren en els textos evangèlics «preferentment en els relats sobre les aparicions de Jesús, a partir de la Resurrecció» essent, per tant, un element que tradueix, amb particular llenguatge, el misteri pasqual, base de les creences del cristià. Els tretze temes enregistrats «són un itinerari catequètic, partint de l'interrogant de la fe, que és el sentit de la vida, fins a arribar a la Resurrecció», comenta el sacer-

Mn. Joan Àguila.

dot. En definitiva, fa cristologia, en perfecta coherència. Cal ressaltar que del CD *Marcats per l'Esperit* ja s'han venut un total de 3.500 unitats, en el període comprès entre el temps nadalenc i principis de la Quaresma, per la qual cosa els seus creadors ja es proposen llançar-ne una segona edició, davant de la demanda i l'èxit assolit.

La formació Canta la teva Fe es va crear, ara fa aproximadament un parell d'anys, impulsat per Mn. Joan Àguila, el noi de la guitarra, com se'l coneixia. La banda està integrada per ell mateix, tres seminaristes i mitja dotzena de joves, entre ells un parell de noies, amb instrumental que inclou una guitarra elèctrica, un baix, una

guitarra acústica, teclat i bateria. Tenen molt clar que la seva raó d'ésser, el seu potencial i qualitat musical, que és força eloqüent, no passa per la comercialització de l'àlbum, ni contractacions del grup a efectes lucratiu. «Volem moure'ns més entre la gent creient i portar, a través de la música l'evangelització, que és el nostre compromís adquirit, amb actitud de servei a l'Església», subratlla Joan Àguila. Si més no, els «contractes» per actuació sovintegen i és per això que es fan presents a diferents diòcesis de la Tarragonense, per disfrutar i, plegats amb el joves, cantar la seva fe.

Joan Boronat

MARCATS PER L'ESPERIT!

Do Fa Sol
Sento el fred contra la cara,
Fa Do
desperta la mirada;
Fa Sol - Fa
El món al meu voltant!
Sento que tinc ganes de viure,
camino amb un somriure
amb pas ferm i constant!
Fa Do
Sento una alegria que no sé com explicar;
Fa Do
sento que tampoc no puc callar!
Fa Do
Sento que algun dia tornarem a caminar
Fa Sol
amb tots aquells que han estat...

Do Fa Sol
Marcats per l'Esperit! la vida ens ha donat.

Fa Do Fa Sol
Marcats per l'Esperit! Ell ens ha alliberat.

Fa Do Fa Sol
Marcats per l'Esperit! Avui ens ha aplegat.

Fa Do Fa Sol - Fa
Marcats per l'Esperit! Amb tots els germans.

Sento un caliu que tot ho escalfa
I em mou a la pregària
En el fons del meu cor
Sento que també vull silenci
Buidar-me sense presses
I omplir-me de l'Amor
Sento una alegria...
Sento que he de fer alguna cosa
Davant de la injustícia
Davant del mal del món
Sento com una força estranya
Que sempre m'acompanya
I apaga el meu dolor
Sento una alegria...

«Construïm colla per viure aquesta jornada»

En Pere, un jove que participa habitualment en la vida parroquial i diocesana de Vic, ens explica com es preparen per a l'Aplec: «La Delegació diocesana de Joventut de Vic ja fa mesos que prepara la seva participació a l'Aplec de l'Esperit. Per exemple, a finals de desembre a Jorba (Anoia) es van aplegar uns 70 joves del cantó d'Igualada i comarca per crear ambient de preaplec. El dissabte dia 24 de febrer ens vam trobar uns cinquanta joves de Campdevàrol, Ripoll, Manlleu, Vic, Calldetenes, Manresa, Sant Joan de Vilatorrada, Moià, l'Estany i els Prats de Rei. Espero no deixar-me cap poble! El proper 24 de març, a Manresa, aprendrem les cançons de l'aplec...» Tot plegat, ens diu en Pere, «cal que els joves de Vic tinguem una predisposició per viure l'Aplec de l'Esperit. És posar-se a punt, fer pinya, construir colla per viure aquesta jornada de trobada amb molts nois i noies de tot Catalunya».

El 24 de març tindrà lloc a Manresa el concert «Marcats per l'Esperit», al Casal de l'Església (c/ Era d'en Firmat), amb el programa següent: a les 16.30, tallers de música sobre el CD de l'Aplec; a les 18.00, missa jove; a les 19.00, concert «Marcats per l'Esperit». Presentació en directe del CD pel grup de Tarragona que animarà l'Aplec el 26 de maig. Més informació: tel. 696 008 841 i 606 704 222, a/e: joves@bisbatvic.com. (Xavier Bisbal)

Una icona presidint la trobada

La icona de l'Aplec és una representació de la vinguda de l'Esperit Sant, narrada al capítol segon dels Fets dels Apòstols. Hi podem veure els apòstols asseguts en semicercle, rebent l'Esperit en forma de flames. Aquest esdeveniment ha il·luminat cadascun d'ells de manera individual i, per això, tenen una aurèola a l'entorn del seu cap, que designa la santedat de Déu que reposa sobre cadascun d'ells. Malgrat tot, podem veure el col·legi apostòlic no pas com a persones individuals, sinó com un únic bloc, ja que l'Esperit fa d'ells una sola cosa, una sola Església, una sola família de fills de Déu. Cadascun d'ells té a les mans el rotlle de la saviesa, rebuda del mateix Esperit. La saviesa d'aquells humils seguidors de Jesús ja no és una cosa d'homes, sinó que l'Esperit els ha infós la saviesa de Déu.

La icona representa la vinguda de l'Esperit Sant.

Als peus de la icona trobem el «vell de la corona», que és el símbol del nostre món, del cosmos sencer, que rep els ensenyaments dels apòstols al cenacle. Té a les mans la saviesa que d'ells ha rebut i ens l'ofereix a tots, perquè també siguem testimonis de Jesús ressuscitat. L'Església sempre està oberta (representada també per aquest vell-cosmos) i ens espera a la porta (que envolta la figura del vell). És la imatge de l'Església sempre viva, que resta oberta als nous suggeriments de l'Esperit a tots aquells que s'hi atansin. Enmig de tota l'escena hi trobem la Mare de Déu, imatge de l'Església

sia universal (d'aquells que han entrat per la porta i d'aquells que encara no hi són, però que hi seran). Ella, la mare de Jesús, és també la mare de l'Església que comença el seu camí i que intercedeix per nosaltres. (C.C.)

Vaticà

església en el món

L'Eucaristia, «sagrament de l'amor»

■ Presentada la primera exhortació apostòlica de Benet XVI

CIUTAT DEL VATICÀ.— Dimarts dia 13 de març la Santa Seu va fer pública l'exhortació apostòlica postsinodal *Sacramentum caritatis*, de Benet XVI. Es tracta d'una exhortació que el Papa adreça a l'episcopat, al clergat, a les persones consagrades i

als fidels laics. El document papal recull les reflexions i les propostes que van emergir durant la XI Assemblea General Ordinària del Sínode de bisbes sobre l'Eucaristia, que va tenir lloc del 2 al 23 d'octubre de 2005 al Vaticà.

El cardenal Angelo Scola, relator general del Sínode, i Mons. Nikola Eterovic, secretari del Sínode, van presentar l'exhortació apostòlica als mitjans de comunicació i van manifestar que aquesta, «presentant de manera accessible a l'home contemporani les grans veritats sobre la fe eucarística, tracta diversos aspectes d'actualitat en la celebració i exhorta a un compromís renovat en la construcció d'un món més just i pacífic, on el pa partit per a la vida de tots sigui cada cop més causa exemplar en la lluita contra la fam i contra tot tipus de pobresa».

En la introducció del document, Benet XVI subratlla la voluntat que els cristians arribin a copsar l'Eucaristia com a «sagrament de la caritat», el qual, segons constaten els bisbes participants al Sínode, s'ha beneficiat de la reforma litúrgica del Concili Vaticà II: «Les dificultats i també alguns abusos detectats no poden ofuscar la bondat i la validesa del renovament litúrgic, que encara conté riqueses que no estan plenament explorades. Es tracta, concretament, de llegir els canvis volguts pel Concili dins la unitat que caracteritza el desenvolupament històric del mateix ritu, sense introduir ruptures artificioses.»

A continuació, el text es divideix en tres parts: l'Eucaristia com a Misteri que s'ha de creure, com a Misteri que s'ha de celebrar i com a Misteri que s'ha de viure.

En la primera part, el Papa diu que l'Eucaristia «és per excel·lència el misteri de la fe», que actua com a «canvi radical» dins la Creació. Aquest canvi suscita «una transformació de la realitat, el terme últim de la qual serà la transfiguració de tot el món fins a la condició que Déu serà tot en tots». En aquest sentit, Benet XVI relaciona intrínsecament l'Eucaristia amb la comunió eclesial i la vincula al diàleg ecumènic amb les Esglésies i comunitats eclesials no catòliques.

Sagraments

Seguidament, l'exhortació posa en relació el misteri eucarístic amb tots els altres sagraments.

Pel que fa al sagrament de la Reconciliació, el Papa demana que es limiti «la praxi de l'absolució general exclusivament als casos ja previstos», i anima a fer ús de les indulgències d'una manera «equilibrada i profunda», per tal que entenguem que «només amb la nostra força no serem capaços de reparar el mal fet i que els

El Papa, en el moment de signar el document.

pecats de cadascú causen mal a tota la comunitat». En referir-se al sagrament de l'Ordenació sacerdotal, el Sant Pare creu «necessari reafirmar el sentit profund del celibat» en tant que «riquesa inestimable», «senyal expressiu de la dedicació total i exclusiva a Crist, a l'Església i al Regne de Déu». Per tant, en confirma «l'obligatorietat per a la tradició llatina».

Benet XVI es fa ressò de la problemàtica assenyalada pel Sínode de bisbes en relació amb l'escassetat de sacerdots i proposa una «distribució dels preveres» sen-

se oblidar que «és necessari tenir més fe i esperança en la iniciativa divina». Pel que fa al sagrament del Matrimoni, l'exhortació postsinodal considera la família com a «àmbit primari de la vida de l'Església» i, en aquest context, reconeix «la singular missió de la dona dins la família i dins la societat, una missió que cal defensar, salvaguardar i promoure». A propòsit dels divorciats que es tornen a casar, «problema pastoral espinós i complex», el text reconfirma la no-admissió d'aquestes persones al sagrament de l'Eucaristia.

La segona part de l'exhortació postsinodal tracta dels diferents aspectes inherents a la celebració eucarística pròpiament dita i remarca el fet que «el seu fonament no està a disposició del nostre arbitri i no pot patir el xantatge de les modes del moment». El Papa esmenta, en aquest sentit, la música i els cants que s'introdueixen a la litúrgia i demana que s'eviti «la improvisació o la introducció de gèneres musicals no respectuosos amb el sentit de la litúrgia». Recollint el desig dels bisbes del Sínode, el Sant Pare exhorta a la valoració del cant gregorià, com a

cant propi de la litúrgia romana. El text continua el discurs esmentant el moment del gest de la pau durant la missa, i evidencia «l'oportunitat de moderar aquest gest, que pot assumir expressions excessives, i suscitar confusió a l'assemblea just abans de la comunió». Benet XVI suggereix també que no es perdi l'ús del llatí, «a excepció de les lectures, de l'homília, i de la pregària dels fidels», sobretot en les celebracions on participen fidels de diferents països. En aquest sentit, el Papa demana «que els futurs sacerdots, des del període del seminari, estiguin preparats per entendre i celebrar la Santa Missa en llatí», i que «no es menystingui la possibilitat d'educar els mateixos fidels per tal que coneguin les pregàries més comunes en llatí, així com de cantar en gregorià algunes parts de la litúrgia».

Catequesi mistagògica

Per tal que els catòlics puguin copsar plenament el valor de l'Eucaristia, Benet XVI creu necessari que els fidels rebïn una «catequesi mistagògica» que introduïxi «el sentit dels signes contingut en els

ritus», i que és fonamental «en una època fortament tecnològica com l'actual, en què hi ha el risc de perdre la capacitat perceptiva en relació amb els signes i símbols. Més que informar, la catequesi mistagògica haurà de desvetllar i educar la sensibilitat dels fidels per al llenguatge dels signes i dels gestos que, units a la paraula, constitueixen el ritu».

Un altre element clau per valorar l'Eucaristia és, segons el document pontifici, l'adoració eucarística: «En aquest acte personal de trobada amb el Senyor madura després la missió social que engloba l'Eucaristia i que vol trencar les barreres no només entre el Senyor i nosaltres, sinó també i sobretot, les barreres que ens separen els uns dels altres.»

En la tercera part —l'Eucaristia com a misteri que s'ha de viure—, el Papa parla de la forma eucarística de la vida cristiana. «Ja des de la reunió litúrgica, el sagrament de l'Eucaristia ens compromet amb la realitat quotidiana a fi que tot es faci per a glòria de Déu», i afegeix: «El culte a Déu mai no és un acte merament privat, sense conseqüències en les nostres relacions socials: al contrari, exigeix el testimoni públic de la pròpia fe. (...) La vocació de cadascun de nosaltres consisteix a ser, juntament amb Jesús, pa partit per a la vida del món». Referint-se a la vivència de la fe relacionada amb el sagrament de l'Eucaristia, el Sant Pare convida els polítics a la «coherència eucarística» i a sostenir lleis que respectin valors fonamentals com «la vida humana, des de la seva concepció fins a la mort natural, la família fonamentada en el matrimoni entre un home i una dona, la llibertat d'educació dels fills i la promoció del bé comú en totes les seves formes. Aquests valors no són negociables».

Benet XVI dedica també unes paraules als cristians que avui encara pateixen per la manca de llibertat religiosa i per als quals «només el fet d'anar a l'Església constitueix un testimoni heroic» que els exposa a la marginació i a la violència.

Benet XVI clou el document anunciant la publicació d'un compendi eucarístic «per a la correcta comprensió, celebració i adoració del sagrament».

Marta Nin

Congrés internacional de Litúrgia

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Pontifici Institut Litúrgic del Pontifici Ateneu de Sant Anselm informa que organitzarà a Roma el VIII Congrés internacional de Litúrgia durant els dies 16, 17 i 18 de maig. El tema del congrés serà *Sacramentalitat de la litúrgia*. «Per ritus et praeces» i vol tractar la relació entre sagraments i litúrgia. El Concili Vaticà II en la constitució *Sacrosanctum concilium* va establir l'expressió que vol ser el subtítol del congrés: «Per ritus et praeces (SC 48)». En efecte, la litúrgia fa referència a l'esdeveniment del Ministeri Pasqual per mitjà d'una pluralitat de llenguatges i codis de natura simbòlica. El concepte de sacramentalitat es construeix al llarg dels segles seguint els diferents desenvolupaments de les cultures. Avui és urgent recuperar la relació entre sagraments i acció/celebració litúrgica. El congrés parteix d'aquesta proposta que serà estudiada i comentada. Han estat convidats a participar-hi amb un col·loqui els següents especialistes en la matèria: Irwin, Borobio, Casingena, Vanhoye, Kunzler, Maggiani, Bozzolo i Mazza. (M.N.)

Pelegrinatges i viatges 2007

Fe, Cultura i Esplai

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

*Especial solidaritat
amb els nostres germans*

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Del 14 al 21 de maig

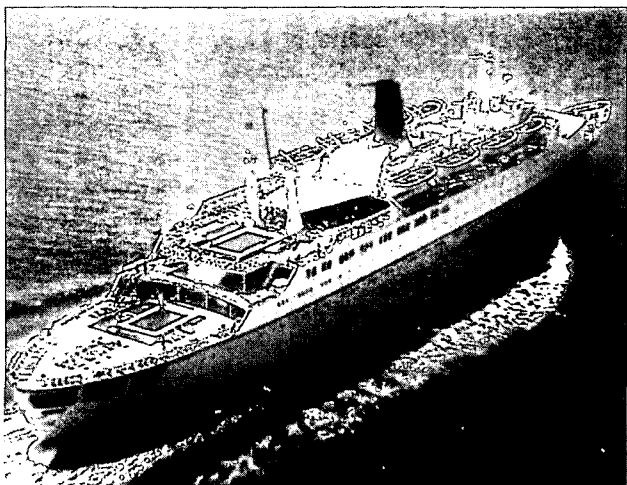

Panoràmica de Jerusalem facilitada per un pelegrí de l'associació Amics de Catalunya Cristiana.

De l'11 al 18 de juny

ATENES i creuer per les illes gregues

*“una incursió
al món clàssic,
bressol
del saber
humanístic”*

Del 2 al 14 d'agost

Viatge als ESTATS UNITS (Costa Oest)

Califòrnia
Gran Canyon

Amb estada al
Parc Nacional
del Colorado

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

INSCRIPCIÓ I RESERVA

Per tal de garantir una bona organització us preguem que feu la vostra inscripció i reserva de places abans de la data límit establerta per a cada viatge.

Horari d'atenció: matins de 9.00 h. a 14.00 h.

Telèfon de l'entitat: 934 092 700

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, **Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701**

Vaticà

Advertència de la Santa Seu sobre algunes obres de Jon Sobrino

■ Segons el Vaticà, mantenen «notables discrepàncies» amb la fe catòlica

CIUTAT DEL VATICÀ.— Obres del capellà Jon Sobrino, s.j., presenten «notables discrepàncies amb la fe de l'Església», constata una notificació publicada per la Congregació per a la Doctrina de la Fe. El document explica que aquestes discrepàncies afecten qüestions centrals en el cristianisme, com són «la divinitat de Jesús», «l'encarnació del Fill de Déu», «la relació entre Jesucrist i el Regne de Déu», «l'autoconsciència de Jesucrist» i «el valor salvífic de la seva mort».

Jon Sobrino, nascut el 1938 al si d'una família basca, va arribar el 1957 a El Salvador com a novici de la Companyia de Jesús amb 18 anys i va quedar summent impressionat per la dramàtica realitat social del país centreamericà. Exponent d'un dels corrents de la Teologia de l'Alliberament, ha dedicat la major part de la seva vida a la docència teològica a la Universitat Centreamericana José Simeón Cañas (UCA) de San Salvador.

La Congregació explica que l'any 2001, quan el cardenal Joseph Ratzinger n'era prefecte, va emprendre una investigació sobre les obres de Sobrino en haver-hi constatat errors i donada la seva àmplia divulgació en seminaris i altres centres d'estudi, sobretot a Amèrica Llatina. La notificació se centra en dues de les seves obres: *Jesucristo liberador. Lectura histórico-teológica de Jesús de Nazaret* (Madrid, 1991) i *Lafe en Jesucristo. Ensayo desde las víctimas* (San Salvador, 1999).

La nota de la Congregació comença aclarint que la preocupació del pare Sobrino pels pobres a Amèrica Llatina «és certament la de total l'Església». Ratifica «l'opció preferencial pels pobres» que, «lluny de ser un signe de particularisme o de sectarisme, manifesta la universalitat de l'ésser i de la missió de l'Església. Aquesta opció no és exclusiva». Ara bé, aclareix la notificació, es dona un error de metodologia en l'obra del capellà. En el seu llibre *Jesucristo liberador*, el P. Sobrino afirma: «La cristologia llatinoamericana [...] determina que el seu lloc, com a realitat substancial, són els pobres d'aquest món, i aquesta realitat és la que ha d'estar present i transir qualsevol lloc categorial on es porta a terme.» «El lloc eclesial de la cristologia no pot ser l'«Església dels pobres» sinó la fe apostòlica transmesa per l'Església a totes les generacions», cita el document vaticà. «El teòleg, per la seva vocació particular en l'Església, ha de tenir present constantment que la teologia

Jon Sobrino.

és ciència de la fe.»

El text constata que «diverses afirmacions de l'autor tendeixen a minvar l'abast dels passatges del Nou Testament que afirmen que Jesús és Déu». Segons el document, Sobrino considera que «la divinitat de Jesús ha estat afirmada només després de molt de temps de reflexió creient i que al Nou Testament es troba només «en germen»». Això no obstant, explica la Santa Seu, «la confessió de la divinitat de Jesucrist és un punt absolutament essencial de la fe de l'Església des dels seus orígens i es troba testimoniada des del Nou Testament». En aquest sentit, la nota considera que en les obres analitzades del P. Sobrino s'estableix «una distinció entre el Fill i Jesús», cosa que suggereix «la presència de dos subjectes en Crist». «No resulta clar que el Fill és Jesús i que Jesús és el Fill.» Aquesta visió, assenyalava, «resulta incompatible amb la fe catòlica, que afirma la unitat de la persona de Jesucrist en les dues naturales,

divina i humana», segons les formulacions dels Concilis de l'Església.

En presentar Jesucrist i el Regne de Déu, segons la notificació, Sobrino no deixa clar que Crist és l'únic mediador entre Déu i els homes, com «sempre ha afirmat l'Església». Al contrari, segons el teòleg, «la persona de Jesús, com a mediador, no es pot absolutitzar». Segons el document, «la relació filial de Jesús amb el Pare, en la seva singularitat irreplicable, no apareix amb claredat» en les obres analitzades, que «porten més aviat a excloure-la». En ocasions, Sobrino diu que Jesús és «un creient com nosaltres». Però, «si Jesús fos un creient com nosaltres, si bé de manera exemplar, no podria ser el revelador veritable que ens mostra el rostre del Pare», adverteix la Santa Seu.

«Algunes afirmacions» de Sobrino, assenyalava la notificació, «fan pensar que, segons ell, Jesús no ha atribuït a la seva mort un valor salvífic». El teòleg afirma literalment: «No hi ha dades per pensar que Jesús va atorgar un sentit absolut transcendent a la seva mort.» Això no obstant, diu la nota: «El Fill de Déu, en la naturalesa humana que va unir a ell mateix, venent la mort amb la seva mort i resurrecció, va redimir l'home i el va transformar en una criatura nova.»

Després d'un examen de gairebé tres anys sobre obres del P. Sobrino, la Congregació per a la Doctrina de la Fe li va enviar un elenc de proposicions errònies o perilloses trobades als llibres esmentats. El març del 2005 el pare Sobrino va enviar a la Congregació una resposta al text, la qual va ser examinada el novembre del 2005. «Es va constatar que, si bé en certs punts l'autor havia matisat parcialment el seu pensament, la resposta no resultava satisfactòria, ja que, en substància, continuaven els errors que havien donat lloc a l'enviament de l'elenc de proposicions ja esmentat.» «Si bé la preocupació de l'autor per la sort dels pobres és apreciable, la Congregació per a la Doctrina de la Fe es veu en l'obligació d'indicar que les esmentades obres del P. Sobrino presenten, en certs punts, discrepàncies notables amb la fe de l'Església.» Per aquest motiu, la Congregació ha publicat la notificació «per poder oferir als fidels un criteri de judici segur, fonamentat en la doctrina de l'Església, sobre les afirmacions» del teòleg als seus llibres. (Zenit)

Reflexions de Cristianisme i Justícia

El centre d'estudis Cristianisme i Justícia (Cij), amb el qual Jon Sobrino ha estat molt vinculat, ha publicat unes reflexions sobre la notificació del Vaticà. El centre recorda que «un document de la Congregació per a la Doctrina de la Fe no significa la desautorització total de l'autor», i que en el passat han tingut problemes o han rebut advertències d'aquesta Congregació figures com H. de Lubac, K. Rahner o Y. Congar. Cij considera que «tot això són, en el camp del pensament i del llenguatge, episodis més normals del que sembla», i esmenta Joan Pau II, que «va reclamar moltes vegades audàcia per a la teologia i ens va exhortar a considerar com a normals aquesta mena de conflictes, donada la limitació del llenguatge humà».

Sobre certs continguts de la nota i les observacions que fa respecte de les obres de Jon Sobrino, el centre d'estudis reconeix la sorpresa que pot causar l'afirmació que no poden ser els pobres ni l'Església dels pobres el lloc de la cristologia. Malgrat això, assegura que resulta evident que la Congregació no vol desautoritzar l'evangelí que proclama els pobres com a propietaris del Regne de Déu i l'ajuda al germà necessitat com a indret privilegiat de trobada amb Déu. Cij coincideix amb la conclusió del document en «fer notar als fidels la fecunditat d'una reflexió teològica que no té por de desenvolupar-se dins del flux vital de la tradició eclesial». I en aquesta tradició, recorda com sant Ignasi d'Antioquia condemna els qui no es preocupen de la solidaritat amb els febles, i com els Pares de l'Església proclamen que per conèixer Jesucrist no podem prescindir dels pobres.

El centre es refereix també al moment i al context en què s'ha fet pública aquesta notificació, a poques setmanes de l'inici de l'Assemblea General dels bisbes d'Amèrica Llatina i del Carib, que tindrà lloc al maig a Aparecida (Brasil): «Sentiríem molt que el document que comentem el convertissin alguns en argument per donar a la reunió del CELAM, a Aparecida, una orientació contrària a la tradició d'aquestes assemblees, a Medellín i a Puebla.» Cij agraeix que el document vaticà no contingui cap sanció o prohibició d'escriure per al P. Sobrino i declara que «si aquestes sancions es produïssin més endavant amb l'excusa d'aquest document, ens sembla que serien injustes i antievangèliques». Finalment, reconeix que «un document com aquest és un fet que els cristians hem de rebre com una realitat dolorosa que forma part de la nostra vida en l'Església» i convida els cristians a aprofitar aquesta ocasió per reflexionar sobre què significa «sentir-se Església». (C.C.)

ESPANYA

Condemna d'un es de imatges blasfemes

MÈRIDA.— L'arquebisbe de Mèrida-Badajoz, Mons. Santiago García-Aracil, ha lamentat les publicacions de J. A. M. Montoya que recullen imatges que ofenen greument els sentiments religiosos dels cristians i que el bisbe qualifica de «pornogràfiques, insultants i blasfemes». Mons. García-Aracil ha manifestat el seu «desacord radical» i el seu «disgust pro-

fund per aquest fet difícilment excusable i que no contribueix, gens ni mica, al creixement cultural del nostre poble, a l'educació dels joves i a la merescuda bona imatge d'Extremadura». En termes semblants s'ha expressat el bisbe de Plasència, Mons. Amadeo Rodríguez, que ha assenyalat que aquestes imatges van contra l'estil respectuós que ha caracteritzat

les relacions entre l'Església extremenya i les institucions civils. El prelat ha demanat als catòlics que mostrin la seva repulsa davant les imatges i que aquest rebuig mai no superi la manera evangèlica que ha de caracteritzar tota forma de diàleg dels cristians amb els qui no comparteixen la seva fe i fins i tot amb els qui l'ofenen profundament. (C.C.)

Itàlia

El 30 de març, pregària i dejuni per la pau al món

■ La convocatòria recorda unes paraules de Joan Pau II

ROMA.— Es fa una crida general a religiosos i religioses a participar en un dia de pregària i dejuni per la pau el 30 de març proper. És una iniciativa de la Comissió de Justícia, Pau i Integritat de la Creació de la USG/UISG (Unió de Superiors Generals i Unió Internacional de Superiores Generals).

La invitació a la pregària i al dejuni s'orienta, específicament, a pregar pel final de la violència i la guerra a Darfur (el Sudan), l'Iraq, Afganistan, Sri Lanka, el nord d'Uganda, el Nepal, Colòmbia, Israel, Palestina, el Líban i en qualsevol punt del planeta on hi hagi discòrdia i divisió. La convocatòria de la USG/UISG a les congregacions proposa paraules del missatge de Joan Pau II per a la Jornada Mundial de la Pau de l'any 2002.

«La pregària per la pau no és un element que "ve després" del compromís per la pau. Al contrari, està en el cor mateix de l'esforç per l'edificació d'una pau en l'ordre, en la justícia i en la llibertat.» «Pregar per la pau significa obrir el cor humà a la

Els religiosos proposen pregar pel final de la violència.

irrupció del poder renovador de Déu. Amb la força vivificant de la seva gràcia, Déu pot obrir camins a la pau allà on sembla que només hi ha obstacles i obstruccions; pot reforçar i ampliar la solidaritat de la família humana, a pesar de prolongades històries de divisions i de lluites.» «Pre-

gar per la pau significa pregar per la justícia, per un ordenament adequat de les nacions i en les relacions entre elles. Vol dir també pregar per la llibertat, especialment per la llibertat religiosa, que és un dret fonamental humà i civil de tot individu.» «Pregar per la pau significa pregar per aconseguir el perdó de Déu i per créixer, al mateix temps, en la valentia que cal en qui vol, a la vegada, perdonar les ofenses rebudes.»

Per als convocants, reservar un dia durant la Quaresma per pregar simultàniament, com a membres de les congregacions religioses, per la pau a la Terra podria tenir un efecte profund al nostre món. Per endavant agraeixen l'adhesió a aquesta convocatòria i la invitació a altres que s'hi vulguin afegir. (Zenit)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionnstrasrafatima.org

KENYA

Assassinat un missioner ghanès dels Pares Blancs

NAIROBI.— Un sacerdot dels Missioners d'Àfrica (Pares Blancs) va ser assassinat el 10 de març a Kenya. El P. Martin Addai va ser tocat per uns quants trets fets per un grup de malfactors que li van robar el cotxe mentre anava al Seminari del qual n'era rector. Nascut a Ghana el 12 de novembre de 1960, el P. Addai va ser el rector de la casa de formació dels estudiants de Teologia dels Pares Blancs. A més, era docent en Ètica Mèdica al Tangaza College, que forma part de la Universitat Catòlica de l'Àfrica Oriental. (Fides)

R. DOMINICANA

Un bisbe denuncia la corrupció de militars a la frontera

SANTO DOMINGO.— El bisbe dominicà Mons. Diómedes Espinal ha denunciat el creixement del tràfic d'haitians i mercaderies a través de la frontera comuna de la República Dominicana amb Haití, a causa de militars que cobren per permetre-ho. Segons el bisbe, els encarregats d'impedir l'entrada d'immigrants il·legals i el contraban de mercaderies, cobren grans quantitats de diners a ciutadans del país veí per deixar-los passar sense documents a la República Dominicana. A la República Dominicana hi ha entre un i dos milions de persones haitianes en condicions il·legals. (Zenit)

BRASIL

L'Església nega que sigui hipòcrita perquè s'oposa al preservatiu

BRASÍLIA.— L'Església al Brasil, mitjançant una nota difosa per la Comissió episcopal Vida i Família, el 10 de març, ha criticat durament el president Lula da Silva per defensar l'ús de preservatius i per haver insinuat que l'Església i la família són hipòcrites en aquest tema. «L'Església no està d'acord amb la forma com el president de la República Luiz Inácio Lula da Silva va abordar, a Rio de Janeiro, el problema de l'ús dels preservatius», assenyalava la nota.

«La posició de l'Església és clara. Sempre ho ha estat. No ha canviat ni canviarà», en oposar-se a l'ús dels preservatius. «No repetirem contínuament la nostra opinió al respecte. La forma d'educar els nostres adolescents i joves no es pot basar en la permissivitat, incitant-los a un comportament desreglat», continua la nota. «Els necessitem educar en bons principis consistents», indiquen els bisbes. «Aquesta orientació —subratllen— correspon en primer lloc als pares. El fill troba en la família la primera i més important font

d'informació d'aquests principis i valors humans. Quan els pares actuen així, no són hipòcrites. I l'Església defensa els drets originals dels pares.»

«No som hipòcrites. Ni ho vam ser. Ni ho serem. Som coherents», conclou la nota de Vida i Família. Lula va titllar el 7 de març l'Església d'hipòcrita en temes de sexe i ús del preservatiu, i va suggerir que no té gaire sentit impedir que els joves tinguin relacions sexuals, perquè «el sexe és una cosa que agrada a gairebé tothom i és una necessitat». «Dic hipocresia perquè moltes vegades deixem de debatre els temes com ha de ser per pur prejudici, perquè a la meua mare no li agrada, al pare no li agrada, a l'Església no li agrada», va afirmar Lula. Brasil té una activa política contra la sida i de prevenció de l'embaràs de joves, que es tradueix en una massiva i gratuïta distribució de condons, a més de facilitar altres mètodes anticonceptius. Per carnaval es va fer una massiva distribució de preservatius gratuïts a la ciutat de Rio de Janeiro. (Zenit)

P. RANIERO CANTALAMESSA, PREDICADOR DE LA CASA PONTIFÍCIA

Convidat per la parròquia de la Puríssima Concepció de Barcelona, el P. Raniero Cantalamessa va fer el 4 de març passat un forat en la seva atapeïda agenda per impartir a la Ciutat Comtal

una interessant conferència quaresmal sobre l'Eucaristia. Amb la senzillesa que el caracteritza, el predicador del Papa va parlar de forma apassionada sobre el gran misteri cristià. Davant d'una església plena de

fidels, que per a ell resultaven tan importants com el mateix Sant Pare, Cantalamessa va aprofundir en la necessitat de redescobrir l'Eucaristia com a camí privilegiat per a la identificació amb Jesucrist.

«L'ànima de Benet XVI es coneix llegint els seus llibres»

—Per començar, una pregunta gairebé obligada. Com a predicador de la Casa Pontifícia ha viscut en primera persona el pas de Joan Pau II, el Papa mediàtic, a Benet XVI, el Papa teòleg. Ha canviat gaire el seu ministeri de predicador o la forma d'exercir-lo de l'un a l'altre?

—No, no ha canviat gairebé en res. Aquest Papa em va confirmar en el ministeri, però ell ja venia com a cardenal a les meves predicacions i no suposa ni per a ell ni per a mi una gran novetat. L'únic canvi és que abans el veia davant meu i ara el tinc al meu costat. No obstant això, confesso que com que es tracta d'un gran teòleg, m'esforço més a l'hora d'orientar les meves xerrades perquè tinguin un fort contingut teològic, alhora que molt ortodox.

—Essent el Papa el màxim representant de Jesucrist a la Terra, què se li pot predicar quan en teoria hauria de saber-ho gairebé tot sobre la fe?

—Sí, ho sap, però és bo recordar-ho i sobretot actualitzar-ho. La doctrina no és només per conèixer-la, sinó que és molt important recordar-la constantment i aplicar-la a la vida. La primera predicació que vaig dirigir al nou Papa, l'Advent del 2005, la vaig dedicar a la fe en Crist avui, un tema que li interessa molt i sobre el qual aviat publicarà un llibre.

—Sobre què li està predicant ara?

—Des de l'Advent estic comentant les Benaurances. Vaig començar per les dues primeres i continuaré ara amb les següents. Per a qui li interessi, pot trobar les traduccions d'aquests discursos de manera immediata a l'agència catòlica de notícies Zenit.

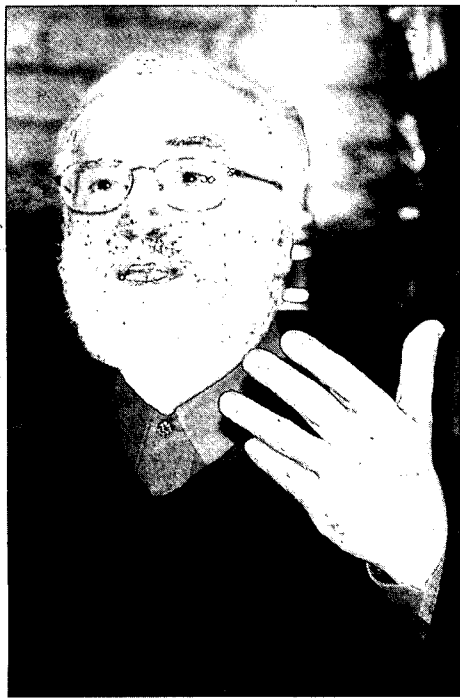
—En la lectura d'algunes de les seves prediques pontificies descobrim un P. Cantalamessa força exigent amb el mateix Papa i amb la Cúria...

—Tant com a exigent no ho sé. Miro de dir el que el Senyor m'inspira. Prego, reflexiono i després dic el que intueixo que he de dir en aquell moment particular. Mai no he dit res directament a la persona del Papa. No crec que sigui bo interpel·lar-lo personalment, però hi ha coses de la vida de l'Església que són tractades amb molta naturalitat i amor.

—Què ens pot explicar del Sant Pare actual?

—Ja el coneixia, és clar, de fa anys, perquè jo mateix havia estat membre de la comissió teològica internacional, de la qual Ratzinger era el president. Després de ser escollit Papa, vaig tenir l'honor de dinar amb ell al Vaticà juntament amb un petit grup de persones. En contra del que es diu d'ell, és un home molt amable, amb un tracte humà molt cordial, respectuós... La gent l'estima molt i està comprovat que les audiències generals dels dimecres han arribat fins i tot a augmentar d'assistència.

—Coneixem el Papa teòleg a través

dels seus llibres, a més de la seva tasca al capdavant de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, però no coneixem tant la vessant contemplativa d'aquest Papa. Com és l'ànima de Benet XVI?

—L'ànima de Ratzinger es coneix llegint els seus llibres. És una ment molt lúcida i profunda. Les homilies que li he sentit, especialment a la Vetlla Pasqual, són clàssiques. Es podrien situar al mateix nivell dels discursos de Lleó i Gregori Magne. Aquest és el seu carisma: té un coneixement de la cultura i del pensament modern únic, i sap conjuminar-lo amb la fe cristiana. La seva preocupació més gran és, precisament, harmonitzar el pensament modern, és a dir, la raó, amb la fe, i demostrar que no hi ha oposició entre elles. Aquest paper el desenvolupa de manera magnífica.

—Com acull el Pontífex les paraules del seu predicador?

—És molt amable i humil. Sovint, després de la xerrada, manifesta el seu interès i aprovació. En la darrera xerrada, Benet XVI em va dir que havia estat una prèdica molt rica i profunda.

—No se li enfila l'ego quan el Papa li diu aquestes coses?

—L'ego s'enfila contínuament! Sempre està preparat per treure el cap, però hi ha una cosa que m'ajuda molt: no són les meves paraules ni els meus missatges, és la paraula de Jesucrist el que jo predico, animat per l'Esperit Sant. L'únic valor de les meves prediques és tot el que pugui haver-hi de Jesús.

—La major part del seu ministeri com a predicador de la Casa Pontifícia el va viure amb Joan Pau II, del qual ha explicat nombroses anècdotes que traspuen santedat. És vostè també partidari del *santo subito*?

—No, no en sóc partidari i m'alegra que

no s'hagi acceptat aquest procés. Em sembla que una personalitat tan gegantina com la seva mereix ser estudiada a fons. Una canonització per aclamació no hauria permès aquest aprofundiment i ens hauriem perdut moltíssims testimonis. Alhora aquest mètode hauria establert un precedent perillós. Crec que ha estat un acte de saviesa no eliminar del tot un procés de canonització, tot i que veig amb bons ulls que aquest s'hagi accelerat.

—Pel que vostè va viure amb ell, creu en la santedat de Joan Pau II?

—Sí, és clar! Crec amb tot el meu cor que era un home de Déu, sant, amb una vida interior profunda. Veure'l pregar, durant i després de la missa, a la seva capella privada, era impressionant. Fins i tot sota la mirada de les càmeres, en les funcions solemnes, la seva mirada sempre s'adreçava a Jesucrist. Alhora va patir molt durant tota la seva vida, amb una paciència heroica.

—La seva fama de santedat donava més responsabilitat al seu ministeri de predicador?

—No, al contrari. Joan Pau feia el meu ministeri molt fàcil. Era un cristià entre altres cristians, que sempre venia a la prèdica. No hi faltava ni quan estava delicat de salut. Realment tenia molta paciència amb mi! No sé si aprovava tot el que jo deia. Suposo que no, perquè és normal que hi hagi alguna divergència, però mai no m'ho va manifestar. Fins i tot un cop que un cardenal va protestar davant dels continguts d'una prèdica, el Papa em va defensar i va dir que havia estat valent de dir allò.

—Què necessita el món d'avui que se li prediqui?

—La resposta és molt simple: hem de predicar Jesucrist. El cristianisme no és una doctrina, sinó que és una persona. Avui dia hi ha la necessitat de predicar de manera viva Jesús mort i ressuscitat, que roman viu entre nosaltres, a l'Església. Aquesta és l'única fe que salva. I la forma més eficaç de predicar-lo passa, en l'actualitat, necessàriament, pel testimoni, perquè com deia Pau VI, «el món d'avui necessita testimonis, més que mestres».

Samuel Gutiérrez

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 202,57 €** ☐
Àsia i Oceania: 270,37 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Espanya

Càritas Tenerife visita el Parlament canari

■ Reclama el compromís polític per eradicar la pobresa

MADRID.— El dimarts 6 de març va suposar una fita en la història de Càritas diocesana de Tenerife amb motiu de la visita efectuada al Parlament canari dels membres de l'equip directiu de la institució i una representació de voluntaris i treballadors, que van acudir a la cambra autonòmica acompanyats per un nombrós grup de persones sense sostre.

En una sessió extraordinària, el director de Càritas diocesana, Leonardo Ruiz del Castillo, en presència del vicepresident de la cambra, Alfredo Belda, es va adreçar des de la tribuna d'oradors a les persones que l'acompanyaven, que ocupaven els escons dels parlamentaris, per reclamar un compromís dels poders públics per pal·liar les situacions de pobresa i exclusió social. En la seva intervenció, va cridar l'atenció sobre les dificultats que troben amplis grups socials per accedir a un habitatge digne i a una educació bàsica, i va assenyalar que amb aquest acte Càritas pretenia conscienciar i denunciar davant del Parlament autonòmic i davant de la societat canària que l'exclusió social, associada a la pobresa, minven les possibilitats d'accés als drets humans fonamentals. Leonardo Ruiz va destacar igualment que «les condicions de pobresa i vulnerabilitat són el reflex eloqüent del fracàs dels nostres models de vida i, alhora, una crida a la reconversió i al compromís». En el seu parlament,

el director de Càritas Tenerife va defensar l'accés a un habitatge digne com «un dret bàsic que ha estat negat als exclosos», i va al·ludir a la situació dels immigrants indocumentats «que figuren juntament amb els sense sostre, dins del col·lectiu més vulnerable de la societat».

Es va referir, també, als diferents serveis que ofereix Càritas Tenerife per al col·lectiu sense sostre, com són els projectes «Cafè i Calor», «Guajara», «Ben» i «Llàtzer», a l'àrea metropolitana Santa Cruz-Laguna; «Maria Blanca», al Puerto de la Cruz, i «Sant Antoni de Pàdua», a Granadilla. Leonardo Ruiz va assenyalar que aquests recursos són insuficients i va demanar un compromís dels poders públics en la millora de les condicions de vida d'aquestes persones.

A més del director de Càritas diocesa-

Càritas va reclamar més ajuda per pal·liar les situacions de pobresa.

na, a la sessió també va intervenir un «indigent» —així es va definir a ell mateix— acollit al Centre Cafè i Calor. Des de la tribuna d'oradors, Antonio es va dirigir al vicepresident de la Cambra i a la resta dels presents, en nom dels exclosos, per manifestar que «hi ha sense sostre de totes les edats», i reclamar ajuda social envers les persones més desfavorides. Així mateix, va sol·licitar un increment de les ajudes destinades a les persones sense sostre i va recordar que «la majoria d'ells tenen alguna discapacitat, per la qual cosa tenen grans dificultats per a l'accés als serveis socials». (C.C.)

Lectura de la Bíblia al mar

VALÈNCIA.— Diverses parròquies valencianes preparen una jornada de lectura de la Bíblia al mar, que tindrà lloc a l'abril a bord d'embarcacions que partiran del port de València amb motiu de l'American's Cup. La iniciativa, titulada *La Bíblia i el mar*, ha estat organitzada per la Societat Bíblica Unida, en col·laboració amb la parròquia de la Nativitat de la Mare de Déu de la localitat valenciana de Burjassot, i les parròquies del barri valencià del Cabanyal. La lectura de les Sagrades Escripcions, que faran els participants des de barques i un catamarà, inclourà nombrosos textos i capítols referents al mar, segons ha indicat el rector Miguel Ángel Vives, que ja va organitzar l'any 2000 una lectura ininterrompuda de la Bíblia a la diòcesi de València amb motiu del Jubileu.

Inclourà, a més, una exposició sobre les Sagrades Escripcions al Club Nàutic de València, en què es mostrarà la història de la Bíblia amb documentació, fotografies i exemplars antics dels textos sagrats. Igualment, està previst que el 22 d'abril voluntaris de diferents parròquies de València, que col·laboraran en la lectura de la Bíblia al mar, reparteixin al llarg del matí al passeig de la Malvarosa textos de l'evangeli i del llibre de Jonàs. A més, el passeig també acollirà la lectura pública de la Bíblia «en la qual podrà participar tothom qui vulgui», segons Miguel Ángel Vives. (AVAN)

Aprovada la creació de l'Organització d'Agustins d'Europa

MADRID.— El prior general de l'orde de Sant Agustí, Robert F. Prevost, i tots els superiors majors agustins d'Europa van participar, del 28 de febrer al 1 de març, en una reunió a Madrid per treballar en la creació i coordinació de projectes comuns. En aquesta reunió la Conferència de Provincials de l'Orde de Sant Agustí a Europa va instituir l'Organització d'Agustins d'Europa (OAE), que s'encarregarà de fomentar el coneixement i la col·laboració entre els agustins del continent, promoure projectes de col·laboració entre les diferents províncies religioses i dur a terme obres apostòliques i de promoció humana.

Aquestes iniciatives, que responen a una situació de població envellida i de creixent secularització similar a tots els països del continent europeu en què es troba estès l'orde, seran animades des d'un secretariat creat per a l'ocasió i que, de moment, estudia la possibilitat de realitzar una trobada europea de joves agustins i la creació d'una ONG a escala europea. S'hi va establir una Assemblea General, que sota la presència del prior general, es reunirà cada tres anys per avaluar els projectes realitzats i proposar noves línies d'acció. Així mateix, la Conferència de Provincials va triar com a president el provincial de la província d'Espanya, Domingo Amigo, i el provincial d'Anglaterra-Escòcia, David Middleton, com a vicepresident. (SIC)

Festivals de la Cançó Missionera 2007

MADRID.— Les Obres Missionals Pontifícies i Cristians Sense Fronteres conviden tots els infants, joves i famílies a participar en els festivals de la Cançó Missionera que enguany se celebren sota el lema: «Família, canta la teva nova Missió!» Les trobades i festivals de la Cançó Missionera han buscat sempre oferir un àmbit en el qual poder compartir el desig d'evangelitzar des de la música, valorada com un dels elements culturals de més gran incidència a la nostra societat, i compartir els intents d'obrir les comunitats a la missió universal de l'Església. Com es habitual, per poder participar en la fase nacional dels festivals de la Cançó Missionera, que tindran lloc a Aranda de Duero, Burgos, el 21 i 22 d'abril, prèviament cal participar a la fase diocesana amb la participació de tots els col·legis i grups que ho vulguin de les respectives diòcesis.

Enguany els festivals de la Cançó Missionera presenten una novetat: se celebrarà un festival de festivals 1978-2007, en el qual es pretén que els infants o joves que en el seu dia van participar ho facin ara amb les seves famílies. Es busca posar a la família en el primer pla de la nova acció missionera i amb la seva participació, a més de recordar aquelles cançons d'abans, agrair-los el suport i col·laboració perquè la família ha estat sempre present en les trobades i festivals. (SIC)

Mons. Yanes demana «una Europa respectuosa amb els valors religiosos»

MADRID.— L'arquebisbe emèrit de Saragossa, Mons. Elías Yanes, va demanar el 3 de març «una Europa respectuosa amb els valors religiosos i disposada a facilitar el diàleg entre les religions», durant la seva conferència *A on va Europa? Els cristians, valor i esperança de futur*, el títol de la qual era també el de la IV Trobada Continental Europa-Mediterrani del Fòrum Internacional de l'Acció Catòlica (FIAC), on va intervenir el prelat. La sana laïcitat implica que l'Estat no consideri la religió com un simple sentiment individual, que es podria confinar a l'àmbit privat. Al contrari, la religió, en ser organitzada també en estructures visibles, com passa amb l'Església, s'ha de reconèixer com a presència comunitària pública, va afirmar l'arquebisbe emèrit.

Per a Mons. Yanes, la dimensió pública de la religió, «suposa, a més, que a cada confessió religiosa se li garanteixi el lliure exercici de les activitats de culte —espirituals, culturals, educatives i caritatives— de la comunitat dels creients». Així mateix, va demanar una actitud

d'obertura davant de «l'ampliació de la Unió Europea a estats membres amb majoria de cristians de tradició ortodoxa a la Unió» i va afirmar que «els cristians d'Orient i Occident, amb la seva identitat confessional respectiva, són ara els nostres compatriotes».

«Com a ciutadans de la Unió tenen els mateixos drets i els mateixos deures. Som cridats a aprofundir en el coneixement mutu, a avançar per les vies de la comprensió ecumènica i a descobrir les responsabilitats comunes de totes les confessions cristianes en la formació de la fibra ètica i espiritual de la nova Europa», va assenyalar que esdeveniments com l'Assemblea Ecumènica Europea de Sibiu (Romania) «són una bona ocasió per estrenguer els nostres llaços de comprensió mútua». La IV Trobada continental Europa-Mediterrani del FIAC va reunir del 1 al 4 de març 50 representants de Moviments d'Acció Catòlica d'Espanya, Itàlia, Bulgària, Malta, Polònia, Portugal, Romania, Suïssa, Ucraïna i Terra Santa. (SIC)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Europa, als 50 anys del Tractat de Roma

El 25 de març de 1957 —ara fa 50 anys— es firmà a la Ciutat Eterna el Tractat de Roma, que fou l'acta fundacional de la Comunitat Econòmica Europea, que en aquell moment estava integrada per França, Itàlia, la República Federal d'Alemanya, Holanda, Luxemburg i Bèlgica. Aquells sis països fundadors s'han convertit en els 27 actuals.

Des de la firma d'aquell tractat s'ha recorregut un llarg camí, enmig de no pocs obstacles, però també amb un balanç de no poques realitats positives. Per als creients és motiu de donar gràcies a Déu el fet que, després de tants fets bèl·lics en el passat entre els pobles europeus, a nosaltres ens hagi estat concedit viure en uns temps d'integració creixent i de col·laboració pacífica, encara que no exempta de tensions.

La Unió Europea passa per uns moments delicats; és més, està en un cert carreró sense sortida, del qual tanmateix se n'espera sortir. Aquesta Comunitat Europea que nasqué com a Comunitat Europea del Carbó i de l'Acer i que ara ja té una moneda única, fou concebuda per uns pares animats per una profunda fe cristiana que foren també uns gran estadistes. Vénen a la memòria els noms d'Alcide de Gasperi, Konrad Adenauer i Robert Schu-

man. En la construcció progressiva d'Europa no es poden oblidar les seves arrels històriques. Europa és hereva de l'Occident llatí i de l'Orient bizantí. La recent integració de països de l'Europa Central i Oriental ens ho recorda d'una manera encara més viva. Europa ha de respirar amb aquests dos pulmons per créixer i desenvolupar millor la seva vida social, espiritual, política, cultural i econòmica.

El papa Benet XVI ha manifestat, ja quan era cardenal, una gran sensibilitat per Europa i per la seva identitat fonamentada en les seves arrels cristianes. Ha reiterat que el nostre continent ha de conservar i fer fructificar la seva herència cristiana. Ara que estem en un procés constituent, convé tenir present que no es produirà una unitat veritable i fecunda per a Europa si no es construeix sobre els seus fonaments espirituals.

La identitat europea és incomprensible sense el cristianisme, i en ell es troben aquelles arrels comunes que han fet madurar la civilització del continent, la seva cultura, el seu dinamisme, la seva activitat, la seva capacitat d'expansió constructiva també en altres continents. Si el substrat religiós d'Europa, malgrat la seva evolució i el seu pluralisme actual, fos marginat en el seu paper inspirador de l'ètica i en la seva eficàcia social, es negaria tota

l'herència del passat europeu, incidiria molt negativament en el futur digne de l'home europeu, creient o no creient, i al mateix temps es correria el risc de construir una casa comuna tancada en si mateixa, oblidant la seva solidaritat amb els altres pobles del món.

Que sant Benet a Occident i els sants germans Ciril i Metodi entre els pobles eslaus de l'Est, així com les santes dones Caterina de Siena, Brígida de Suècia i la filòsofa i mística jueva Edith Stein, convertida al catolicisme i que professà com a carmelita descalça, hagin estat proclamats patrons d'Europa és un fet d'una gran significació espiritual. Especialment en aquests temps de secularització creixent.

En les seves vides i en les seves obres, aquests noms ens indiquen el camí vers l'ànima d'Europa. La identitat europea és incomprensible sense el cristianisme. Per això les arrels i el substrat cultural del nostre continent no han de ser marginats. Els valors cristians que han fet Europa i que han passat a ser patrimoni de la humanitat són profundament humans. Negar aquest fet incidiria negativament en el futur d'Europa. La presència activa d'aquests valors pot ajudar a superar les dificultats que en aquests moments troba el gran projecte europeu.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i PrimatPreparar la Setmana Santa:
El sagrament de la Penitència

Ens acostem ja a la Setmana Santa. D'aquí a pocs dies, amb la commemoració de l'entrada triomfal del Senyor a Jerusalem, donarem inici a les celebracions més grans de l'any litúrgic: les de la Pasqua de Jesús. Beneïrem els Rams i acompanyarem amb alegria el nostre Rei. Tot seguit, escoltarem la Passió del Senyor, que ens disposarà a viure els esdeveniments de la Passió i mort de Jesús, i gaudirem després de l'alegria de la resurrecció.

Segur que durant la Quaresma ens hem preguntat què hem de fer per preparar-nos millor i acollir el clam del profeta Joel que vam recordar el Dimecres de Cendra: «Esquinceu-vos el cor i no els vestits. Convertiu-vos al Senyor!» El mateix Dimecres, a l'evangeli, Jesús ens recordava que les obres de penitència són la pregària, l'almoina i el dejuni. Amb elles, i amb qualsevol altra pràctica penitencial, aprenem a reconèixer i agrair els dons de Déu, a dominar els nostres afanys de suficiència i a repartir els nostres béns entre els més necessitats, com

ens ho recorda la litúrgia de la Quaresma.

Però ara voldria que consideréssim un altre mitjà que té una importància capital en la vida cristiana: el sagrament de la Penitència, que fa actual l'eficàcia redemptora del misteri pasqual de Crist. Amb el gest de l'absolució que rebem quan ens apropem a la confessió, i que el sacerdot pronuncia en nom de l'Església i amb un poder que ve de Crist, participem d'un meravellós esdeveniment de gràcia.

En alguns ambients es palesa un cert descuit d'aquest sagrament. Sembla com si la confessió personal dels pecats fos una cosa que no va amb l'home d'avui, tan autosuficient i aparentment poc necessitat de ser perdonat de res; i en canvi, si ho pensem bé, ens adonem que tant la remissió dels pecats com «tocar» la consoladora misericòrdia de Déu són coses absolutament necessàries per als homes i dones de totes les èpoques.

Amb el perdó que ens ve de Déu podem captar una

mica millor la realitat del pecat i reforçar la decisió d'evitar-lo i de buscar l'amistat amb ell; i, alhora, es manifesta la sobreabundant potència renovadora de l'amor diví que ens torna a donar vida. Però, a més, els sacerdots, i també els fidels, tenim l'experiència que el consol, la pau i l'alegria són també efecte d'aquest sagrament.

Fa ja uns quants anys, a les vespres del dia de Nadal, Joan Pau II es dirigia als milers de fidels que s'havien congregat a la plaça de Sant Pere del Vaticà; hi havia molts nens que anaven amb els seus pares a beneir de la figureta del Nen Jesús. El Sant Pare els animava a preparar-se per al Nadal acudint al sagrament de la penitència, i, quan va interrompre les paraules perquè la gent aplaudia, es va sentir, en veu baixa, com parlant per a ell mateix, però amplificant el so pel micròfon que tenia davant, que deia: «Sí, el Sant Pare també s'anirà a confessar.»

Els qui s'estimen volen estar junts, units. Els cristians estimem Déu i estem tan units a ell que combreguem el seu Cos i la seva Sang: Cos que s'entrega i Sang que es vessa, tal com rememorarem d'aquí a uns dies. Apropem-nos durant aquestes jornades al sagrament de la reconciliació per purificar el cor i rebre Jesús ben disposats.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Josep Oriol Pujol i Humet
Director general Fundació Pere Tarrés

La responsabilitat de dirigir iniciatives socials

Escoles, residències per a la gent gran, centres d'esplai, institucions per a l'acollida d'infants, hospitals i clíniques, cases de colònies..., són serveis fundats en el marc de l'Església per persones emprenedores i sensibles socialment. Aquestes iniciatives han cobert buits en diferents poblacions on no hi havia altres recursos per atendre les persones amb mancances que les necessitaven. Trobarem tants exemples con vulguem: els hospitals dels Germans de Sant Joan de Déu, les escoles de tantes congregacions religioses, les residències d'avis de les Germanetes dels Pobres, els esplais parroquials...

El compromís amb el proïsme com a conseqüència de la fe de molts cristians els ha portat a fundar obres magnífiques que només mereixen elogis per la seva efectivitat i generositat. Sovint s'han posat en marxa sense recursos, per persones carregades de bona voluntat que han après del servei mentre el prestaven i que sempre l'han ofert amb dignitat i respecte als beneficiaris. Alguns d'aquests serveis han estat, a més, únics o quantitativament majoritaris en poblacions o comarques i ho són encara avui: l'ensenyament concertat a la ciutat de Barcelona, els centres d'esplai i agrupaments d'escoltes cristians a Catalunya, centres d'atenció a la infància en força poblacions...

La importància d'aquestes obres no ha de fer perdre el sentit de la realitat. Coneixent-ne moltes constatem que massa sovint no s'ha excel·lit en el manteniment al llarg dels anys d'algunes d'aquestes iniciatives. Es més, força d'elles han caigut en una decadència que les ha portat a tancar o a mantenir-se en condicions precàries. En la mesura en què la societat millora el benestar i l'Estat va garantint serveis, es fa palès l'endarreriment d'alguns serveis d'iniciativa eclesial que no saben actualitzar-se. Certament, aquesta afirmació no es pot generalitzar, perquè com s'ha afirmat amb anterioritat existeixen serveis i iniciatives eclesials força reeixits. I no podem oblidar que sovint l'Administració no és equànime en la distribució de recursos i mentre inverteix grans sumes en projectes propis

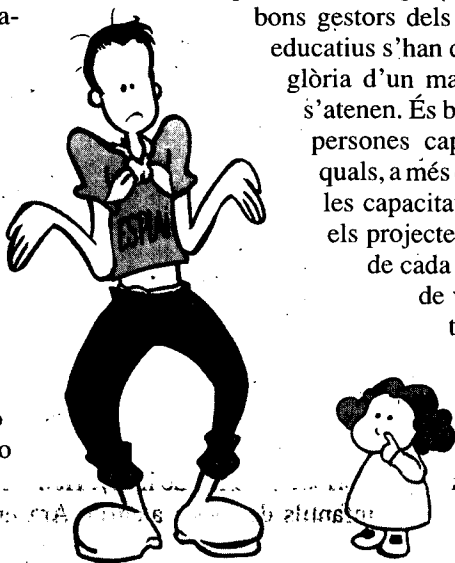
ajuda ben poc a iniciatives socials. Els concerts amb l'ensenyament privat en serien un bon exemple.

Amb aquestes línies volem fer reflexionar sobre l'omissió d'alguns responsables de mantenir i fer créixer serveis per a les persones nascuts de les conviccions cristianes i de la sensibilitat social de força fundadors. Tan important com iniciar és saber mantenir. Per això és imprescindible renunciar a personalismes que administren la decadència i buscar

bons gestors dels projectes. Els serveis socials i educatius s'han de dirigir pensant no en la major glòria d'un mateix, sinó en les persones que s'atenen. És bàsic formar patronats i juntes de persones capaces, cercar responsables els quals, a més de ser «bones persones», tinguin les capacitats i competències per gerenciar els projectes d'acord amb els requeriments de cada moment. És trist observar com,

de vegades, es veuen decaure centres i iniciatives de tot tipus que van ser fundades amb l'ajuda de moltes persones. L'entorn no ens ho posa fàcil, cada normativa legal complica més la realitat, però l'omissió que traïx una iniciativa és una falta sobre la qual s'hauria de reflexionar.

En un entorn complex, amb unes exigències socials cada vegada majors, amb un marc normatiu complex, és necessari buscar persones que des de la professionalitat dirigeixin els serveis educatius, sanitaris o socials pensant sempre en el major bé dels infants, avis o beneficiaris diversos de la institució. Dirigir no és només administrar, no és portar uns comptes i demanar subvencions i ajuts privats; dirigir és ser proactiu, és ser capaç de definir l'estratègia de manteniment i expansió de tota l'organització. I només des de la definició d'estratègies sostenibles, realistes, orientades a les persones, és com es mantindran escoles, clíniques, residències de gent gran, cases de colònies i el més important, se seguiran atenent les persones amb l'esperit pel qual van ser fundades. Patrons i membres de les juntes tenen força responsabilitat en les decisions, o no decisions, que es puguin prendre.

Dam

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Lliures i responsables

En l'explicació de la teologia cal tenir sempre present el concepte d'«home». Pot semblar una afirmació elemental. I tant! Tanmateix s'ha de dir que hi ha diverses maneres de considerar el que fa que siguem persones humanes. Els humanismes de totes les èpoques en donen testimoni. Aquesta diversitat conceptual ha estat i està al darrere dels distints sistemes filosòfics que influeixen en els sistemes d'organització social i política.

Explico als meus alumnes, en tractar del sagrament de la Penitència, quina és, en general, la visió actual de l'home. Saben prou bé quines vicissituds històriques apareixen en la manera d'indicar-ne els trets essencials. I quina relació s'estableix, segons la visió teòrica i pràctica, en les relacions entre l'home i Déu.

Estudiosos dels nostres temps diuen que cal subratllar molt el fet que els humans som lliures i responsables. De manera que nosaltres som veritablement capaços de pren-

dre opcions lliures. El fet —el do— de la llibertat inclou la responsabilitat. Això significa que puc escollir i si puc escollir sóc responsable. Per tant, puc ser vertaderament culpable.

Els homes i les dones actuals solem demanar —amb raó— el respecte de la nostra llibertat. Volem dur una vida social que parteixi de la llibertat i l'afavoreixi. No obstant això, tenim contradiccions. Quan es tracta del pecat, tendim a fugir d'estudi. No en volem veure les arrels i se sol atribuir a conseqüències de la naturalesa humana o tendim a dir que determinats preceptes estan fonamentats en uns hàbits i tradicions desviades que no deixarien flotar la nostra personalitat...

Torno al començament. Una visió actual dels humans comporta la consideració i acceptació clares que som lliures i responsables. Podem fer el bé o el mal. I, per tant, som responsables.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

El conill

Gairebé sempre el mateix dilluns, poques hores després d'enviar l'article per correu electrònic, em pregunto: de què escriuré ara? De vegades, algun sentiment bull dins meu i, aleshores, el començo a dissenyar mentalment, però, la majoria dels casos, no passa. Espero la sorpresa que m'aportarà la vida quotidiana, i no em torturo perquè estic segur que em passarà alguna cosa.

L'altre dia, quan tornava de l'església parroquial, pel camí va passar un conill. Passa sovint, però aquest em va semblar més petit i graciós que els altres. Vaig pensar immediatament en la Bíblia i, quan vaig arribar a casa, el vaig buscar. Al llibre sagrat aquest rosegador no s'esmenta. Sí que s'hi parla de la llebre, un animal molt semblant que no sé si he vist mai viu. La llebre és un rosegador, però el text sagrat l'anomena *remugant*. Per a nosaltres, remugar és una funció digestiva, però l'israelita d'aquell temps es fixava en el moviment continu dels seus llavis, que s'assemblen als animals que remuguen. No m'entretindré a explicar en què consisteix aquesta tasca, no cal perquè, fins i tot, pot provocar fàstic a algun lector. La Bíblia diu que és un animal impur, ja que les potes no són com segons criteris antics, devia tenir un animal apte per a consum humà. No es pot menjar ni oferir-lo en sacrifici a l'altar.

Ja he dit anteriorment que aquest animal no surt a la Bíblia però, ho sé des de fa pocs anys, és un símbol pasqual. Segons llegeixo, els orígens de la llegenda que explicaré arrelen en pobles del centre de la vella Europa. Es diu, a Alemanya o a Àustria, que quan van enterrar el Senyor, un conill fugisser va quedar atrapat al sepulcre. Dins seu es preguntava què era, qui era, què hi feia aquell cos, i què hi feia ell, pobre conill, empresonat en aquell cau. El seu estupor va ser gran quan va veure que aquell cos s'aixecava, doblegava les teles, un àngel arrossegava la pedra i en sortia tan tranquil o, més ben dit, tan ressuscitat.

Un conill es pot sorprendre, però no pot parlar. Té coses bones, així que va pensar que si portava als homes un ou decorat, aquests sabrien que alguna cosa important havia passat i que coneixien el gran misteri del qual n'havia estat espectador.

Ho explico gairebé literalment com ho he llegit. Alguna cosa en sabia fa temps, però no he tingut l'oportunitat de parlar-ne amb algú en aquests països perquè em pugui explicar si la llegenda ha quallat i si, com expliquen les notícies que em proporciona Internet, els nens i les nenes esperen amb il·lusió el dia de Pasqua per rebre el regal d'un ou dur pintat. O un ou de xocolata fet en el mateix lloc que proporciona a la família un conill, també de xocolata. He escrit tot això sense gaire il·lusió, em sentia obligat a explicar aquestes tradicions que van engalanar aquesta festa en altres pobles, la més important que celebrem els cristians. Les que jo he viscut són diferents i m'hi referiré la setmana que ve. Per a aquest animal que no surt a la Bíblia, germà petit de la llebre, que sí que hi surt, sento la mateixa simpatia que abans. La imatge d'ingenuïtat i timidesa que en tinc, com que me'l trobo sovint quan vaig d'una església a l'altra, em provoca aquest sentiment. Que les potes de la llebre no acabessin en una peül·la partida, la van salvar de ser una víctima sacrificial i aliment humà, en el poble hebreu.

Finestra a la vida

Victòria Molins, S.T.J.

Temps de sobres...

Quan un s'aboca a la finestra de la vida amb els ulls ben oberts es troba amb coses de veritat meravelloses. I no tant per la seva grandesa, sinó més aviat per allò que tenen d'inesperades o, fins i tot, de petites i sense relleu.

Són d'aquelles que et deixen una sensació interior de tendresa o d'amor a la humanitat.

A voltes és el somriure d'un nen, o l'amabilitat d'un dependent o qualsevol cosa que et mostra la cara més bonica de la vida.

I una de les que m'eixamplen el cor és la senzillesa d'alguns disminuïts psíquics afectats per la síndrome de Down.

Esperava l'autobús. Era cap al tard, però no una de les que en diem hores puntes. El número que jo esperava trigava molt. I es veu que també era el que esperava un grapat de persones. Tots miràvem el rellotge amb aquella mena d'impaciència que acostumem a tenir quan esperem alguna cosa. La veritat és que això del transport públic és una cosa molt recomanable, però, a vegades, les esperes es fan llargues.

Havia passat una bona estona, quan vam veure aparèixer el número esperat.

Tots vam començar a allargar la mà per demanar que s'aturés i, fins i tot, a treure les nostres targetes per pagar el viatge. Però, quan va arribar davant nostre, ja sigui perquè anava a cotxeres o perquè el conductor va considerar que anava ple, o pel que sigui, va con-

tinuar endavant sense fer la parada que tots desitjàvem. Senzillament, va passar de llarg.

La gent va començar a protestar i alguns ho van expressar amb paraules no gaire delicades...

Jo havia estat observant durant tota l'estona un noi amb la síndrome de Down que me'l trobo sovint al mateix autobús. Sempre va content, a vegades fa gestos o parla sol i, de tant en tant, fa una rialla molt agradable.

Va mirar com s'allunyava l'autobús, després va observar tot somrient la cridòria i la indignació de la gent i amb un gest deliciós ens va dir a tots: «No passa res. Ja en vindrà un altre.»

Aquella reflexió senzilla amb la tendresa d'un noi així i, sobretot, la seva manera de somriure pacíficament, va fer el miracle de calmar tothom.

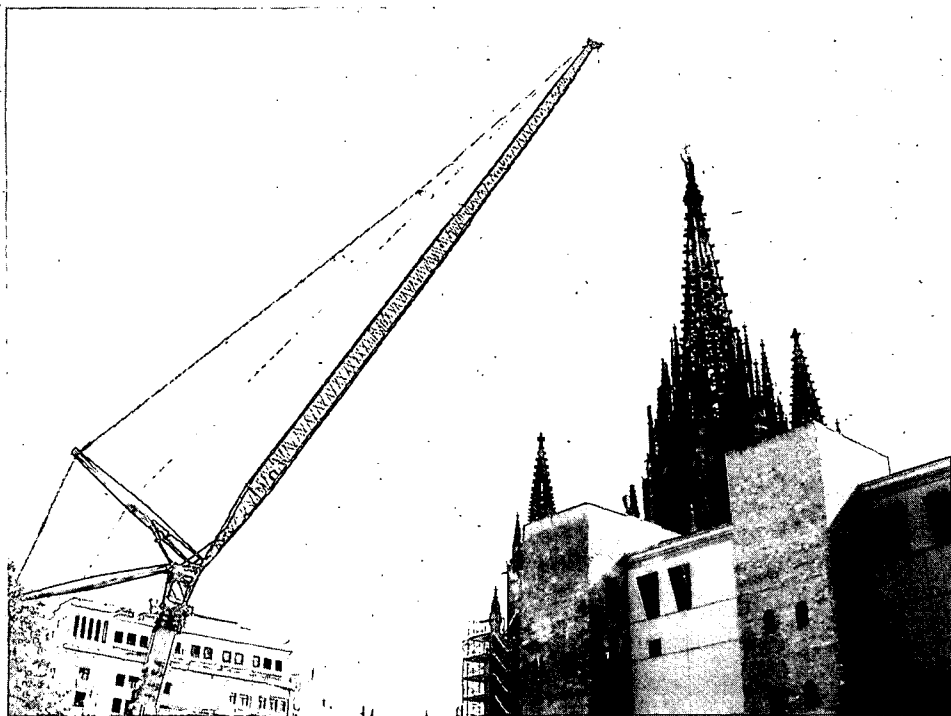
I a mi em va fer pensar que anem amb massa pressa sempre i no podem gaudir de les coses petites de la vida.

Per això, quan l'altre dia un noi de la presó em va explicar el que feia perquè el dia no fos tan llarg per a ell, vaig entendre molt bé la seva expressió: «És que aquí el que sobra és el temps.»

No havia pensat mai això que, més que la manca de temps, en sigui un problema l'excés... I vaig donar gràcies a Déu per tenir ocupades totes les hores del dia. Això sí, em vaig proposar que ho faria amb el somriure pacient del meu company d'autobús.

Zoom

Eduard Brufau

La setmana passada a la plaça Nova de Barcelona va començar la instal·lació d'una espectacular grua de 90 metres d'alçada que ha de servir per restaurar el cimbori principal de la catedral. Aquesta part de les obres implicarà desmuntar el cimbori pedra a pedra i reforçar-lo amb anelles de titani. Els treballs de restauració de la façana de la catedral entren així en la seva darrera fase, que hauria d'estar acabada d'aquí a dos anys.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Les set últimes paraules de Crist (II)

SEGONA

T'ho asseguro: avui seràs amb mi al paradís (Lc 23,43)

Un hospital de comarques. Sala de malalts terminals. La noia jove, demacrada pels estralls de la sida, està a punt de morir. L'infermer li agafa la mà i endinsa la seva mirada en els ulls paorosos i tendres de la malalta. La noia, amb una veu gairebé imperceptible, li diu: «Gràcies. T'espero al paradís.» El noi li somriu amb llàgrimes al cor.

Jesús, sentenciat enmig de dos lladres. Dimas, l'anomenat bo, i un altre, desconegut, que és el dolent. Però aquest no és el punt de vista de Jesús. Dimas és el símbol de la pobresa i l'altre és el símbol de la marginació, que lluita, malparla, insulta.

Jesús no el rebutja sinó que indica que el camí de sanació implica reconèixer les pròpies culpes i obrir-se al bé. Aquest és el camí del paradís que ha iniciat Dimas. El lladre marginat també el podrà recórrer. Jesús no li tanca la porta sinó que li assenyala la senda. No hi ha judici. Els dos lladres no són tampoc innocents, però no són més culpables que els qui l'han condemnat o n'han demanat l'execució. Tots dos són els companys de Jesús a la creu.

TERCERA

Dona, aquí tens el teu fill.Aquí tens la teva mare (Jn 19,26-27)

En un poble perdut de la Sibèria. La parella es troba a la sala d'espera de l'orfenat. Vénen de lluny. Han fet una forta despesa. La seva llar esclatarà en crits infantils de jocs i alegria. Ara només ressonen veus adultes. S'han decidit per l'adopció. Els tràmits han estat llargs i feixucs. Arriba l'educadora amb un nen de dos anys. Els diu: «Aquí teniu el vostre fill.» Diu al nen: «Aquí tens els teus pares.»

Jesús accepta la realitat biològica i emocional del lligam dels fills amb els seus pares. Lligam que viu amb joia i que recorda un lligam encara més profund, el lligam amb Déu, que crea una nova relació entre les persones. Maria segueix el mateix criteri. Viu i estima com a dona i com mare, però sap que l'escolta i el compliment de la paraula de Déu creen encara lligams més forts. Tots dos estan units per la sang i estan units per la fe. Maria no tem veure morir el seu fill encara que una espasa li travessi l'ànima. Es troba al peu de la creu, dreta, al seu costat. Jesús vol que Maria continuï la seva maternitat amb els fills de nova comunitat cristiana. Joan, el deixeble estimat, rep el regal d'una relació nova. A través d'ell, ens arriba a tots nosaltres.

QUARTA

Eloi, Eloi, ¿lemà sabactani? —que vol dir: «Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?» (Mc 15,34)

La foto està com sempre damunt la taula de l'escriptori. El rostre d'una persona jove, vital i eixerida. És un record del viatge que van fer fa molts anys. La dona, ara vídua, lluita contra una soledat aclaparadora. La mort del seu marit l'ha abocat a l'absència. De tant en tant, quan el cor s'enfosqueix, exclama: «Per què m'has abandonat?»

L'abisme del dolor i de la manca de sentit arriba a crear el vertigen de la soledat radical. Hi ha situacions a la vida en què els interrogants s'amunteguen i semblen no tenir resposta. Una persona vol endinsar-se en el cor de Déu i la foscor l'envolta. Els perquès poden formular-se però estan condemnats a no obtenir cap resultat satisfactori. Jesús experimenta la nit fosca de l'ànima, com si hagués perdut la connexió amb Déu. És aquesta la paraula més dramàtica pronunciada per Jesús. Pot escandalitzar el qui l'escolta, però si ell passa per aquestes dificultats, tot creient sap què l'espera. Només qui perd Déu pot recuperar Déu. Només qui se sent sol, pot viure acompanyat. Aquest abandó és la porta que ens obre al misteri de l'Amor de Déu.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

CARTES DEL LECTOR

□ Sentit de la vida i del sofriment

Segons declaracions de la mateixa Inmaculada Echeverría, la infermera de distròfia muscular que va demanar que la desconnectessin del respirador que la mantenia amb vida, el que la feia patir més no era el dolor físic, sinó la soledat, el buit i l'opressió de no trobar cap sentit a la seva situació. Crec que això explica l'actitud diferent davant la vida d'aquesta dona i molts altres malalts en un situació similar a la seva que lluiten per continuar vivint.

Actualment les cures pal·liatives aconsegueixen eliminar pràcticament tots els sofriments físics, però no els morals ni psicològics. Aquests requereixen altres persones —familiars i amics principalment— que ajudin el malalt a sentir-se acompanyat, estimat i útil per als altres. Però, sobretot, a trobar sentit al seu dolor i a la seva vida. Cosa difícil, d'altra banda, sense un mínim de visió transcendent.

Sens dubte que ni jo ni qualsevol altre pot jutjar l'actitud d'Inmaculada donat els seus condicionaments, però sí que em sap greu que no hagi trobat ningú que l'hagi ajudat a descobrir que, a pesar de la seva situació, val la pena viure. El dolent és que una vegada desconnectada ja ha estat impossible que ho descobreixi; i la seva mort pot contribuir al fet que altres malalts tampoc no ho descobreixin mai.

MARGA ISERN GARCÍA
Barcelona

□ Un miracle la vida d'Amilla Taylor?

No és cap miracle encara que ens sorprengui que una nena de la mida d'un bolígraf i d'uns tres-cents grams de pes, amb només vint-i-una setmana de desenvolupament fetal, hagi sobreviscut a una cesària. Es tracta d'Amilla Taylor, nascuda a Miami, del naixement i la supervivència de la qual s'han fet ressò tots els mitjans de comunicació. Amb l'avanç de la tècnica, encara veurem coses més sorprenents, ja que som el que vam ser des del primer moment de la fecundació, sense cap variació en la qualitat.

L'electrònica i la informàtica ofereixen avui la possibilitat d'observar la meravella de la vida i, fins i tot, d'avançar-ne la supervivència i el desenvolupament fora del receptacle matern. A mi em meravellen les imatges del fetus que *National Geographic* ha fet en tres

dimensions. Des de la fecundació (unió de l'espermatozoide amb l'òvul), sorgeix un ésser humà diferent dels seus pares, una nova vida humana, i mereix respecte i protecció. El desenvolupament humà és una cosa contínua, sense salts qualitius.

A les dues setmanes s'inicia el desenvolupament nerviós i es perfecciona a les nou, data en què reacciona als estímuls (gustos, etc.). Als divuit dies el cor bateja; en la setmana cinquena es distingeix la retina, el cristal·lí i les parpelles; en la sisena l'esquelet està complet, i fins i tot se li pot fer un electroencefalograma. Un dels queixals només surt en la joventut. Em sembla impossible, si no fos una realitat tangible, que s'arrenqui la vida a l'infant dins de la seva mare i se'l torturi amb inic desvergonyiment.

JOSEFINA ROMO GARLITO
Barcelona

□ Una cosa molt important!

Jo, anys enrere, quan feia una oració sempre em quedava el dubte de si tindria valor l'oració que havia fet. Fins que va arribar un dia —feia exercicis espirituals— que ens van dir que les nostres oracions sempre tenien valor i ho van recalcar sobradament. A partir d'aleshores, he donat més valor a les meves oracions. Cal aclarir que el valor de les nostres oracions, sigui petit o gran, és sobrenatural. Això és una cosa molt seriosa per tenir-ho en compte. És una veritable llàstima que d'aquest tema tan important no se'n parli mai en les homilies, almenys jo no n'he sentit a parlar.

JOAN ROVIRA ARBÓS
Vilafranca del Penedès

□ Recordant Josep M. Huertas Claveria

Sempre vaig sentir simpatia envers el periodista Josep M. Huertas Claveria, que ens acaba de deixar. Va estar al peu del canó fins a l'últim moment. Era un periodista militant; un periodista de raça, com s'acostuma a dir.

Va ser, com sant Pau, un gran comunicador. I també va ser perseguit.

Deia les coses pel seu nom, no tenia pèls a la llengua i això moltes vegades incomodava. No era gaire diplomàtic; tampoc no ho va ser Jesucrist. Com a bon periodista, era despert, intel·ligent, sentia la seva professió. Era un periodista de carrer, amb rigor. Era exigent, anava al fons dels temes que tractava.

Vaig assistir a la missa exequial el 5 de març passat. No havia vist mai unes exèquies tan completes i tan participades amb una gran gentada a la parròquia de Santa Maria del Taulat, al Poble Nou barceloní, la barriada de Huertas Claveria. Vaig sentir a dir que «se'n van els millors», i, certament, en Josep Maria era un dels millors. I és que va ser un periodista de referència, un enamorat del seu ofici d'escriptor. Va passar per moltes redaccions i en totes elles va deixar el seu segell personalíssim. Descansi en pau un home bo com va ser en Josep M. Huertas Claveria.

JOAQUIM RENOM BLANCH
Badalona

□ L'humor misericordiós de Déu

Un amic em va explicar que després de passar bastants anys sense confessar-se, ho va fer el dia que passejant per una catedral, badant davant d'un confessorari, el sacerdot que esperava penitents li somrigué donant-li el bon dia.

Quan recordo la cara de jutge vina-grós d'algun dels predicadors d'exercicis espirituals quan teníem dotze anys i érem un centenar d'interns al seminari i la seva insistència masoquista, donant voltes a la idea gràfica d'un infern dantesco, els perdono el mal que em van fer, però no m'ho explico.

Conten que un d'aquells ermitans solitaris del desert es passava dia i nit fent esgarrifores penitències, demanant a Déu que amb la seva justícia no castigés ni condemnés els pecadors. Déu, cansat i molest de sentir tants gemecs, un dia li va dir: «Hauries de saber que Déu és un bon cristià.»

Com a sacerdot que sóc, sempre he sentit que Déu em deia: «Vosaltres sou l'alegria del món, però si la vostra alegria es torna tristor, amb què l'alegraran? Això us mano, que us alegreu els uns als altres.»

Sense bon humor, l'amor de Déu a les criatures no seria complet. Jo crec en l'humor misericordiós de Déu, i aquesta idea constitueix la meua idiosincràsia.

Mn. PERE CAMPÀS BONAY
Vic

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Infants i pornografia

—Sóc mestra de primària i li vull comentar un cas que em va passar amb alguns dels meus alumnes. Els seus pares els deixen sols a casa els dissabtes al matí. Els nens em van dir que miraven «vídeos». La meua sorpresa va ser saber quina mena de pel·lícules veien: pel·lícules amb imatges de nus integrals i escenes explícites de sexe. Òbviament, vaig trucar als seus pares i els vaig comentar el tema. La seva reacció va ser: «Filla, en quin món vius? Això ho veuen cada dia a la televisió i ja són prou grans...» M'agradaria que parlés de la doctrina de l'Església sobre la pornografia. És un pecat greu?

—Si a alguns pares se'ls exigeix una formació mínima (com una quarta part del que s'exigeix per al carnet de conduir) per a la seva missió procreadora i educadora; s'hauria de prohibir a molta gent tenir fills. Què hi diu l'Església? Doncs per resumir em limito a recollir el que exposa el Catecisme de l'Església catòlica: «La pornografia consisteix a treure els actes sexuals, reals o simulats, de la intimitat de les parelles per exhibir-los davant de terceres persones d'una manera deliberada. Ofèn la castedat perquè desnatura l'acte conjugal, do íntim i mutu dels esposos. Atempta greument contra la dignitat dels qui s'hi lliuren (actors, comerciants, públic), ja que l'un esdevé per a l'altre l'objecte d'un plaer rudimentari i d'un profit il·lícit. Enfonsa uns i altres en la il·lusió d'un món artificial. És una falta greu. Les autoritats civils han d'impedir la producció i la distribució de material pornogràfic» (CEC, 2354). És, doncs, matèria greu i en el cas d'exposar els nens, gravíssima, i quan hi ha coneixement de la gravetat, advertència i consentiment es tracta sens dubte d'un pecat mortal.

Llegia fa poc un informe sobre aquest tema on hi deia que sota la disfressa de la tolerància i la llibertat d'expressió, la societat és bombardejada constantment amb missatges efímers que inciten al més pur hedonisme. Però, ningú no parla de les conseqüències terribles que deixen aquests missatges, com la pornografia, en el més íntim de les persones. I quan aquestes conseqüències apareixen, apareix també l'escàndol farisaic de qui condemna els fets però no les causes que els produeixen. Sap la societat les terribles conseqüències de l'exposició a la pornografia? Es parla de les addiccions, matrimonis trencats, el dany de les imatges inadequades en nens i adolescents? La pornografia, com la droga, pot i acostuma a crear dependència i empeny a la recerca d'un material cada vegada més excitant i pervers. I aquest estudi concloïa amb una sentència tan certa com al·larmant: la possibilitat d'adoptar comportaments antisocials creixerà en la mesura que es doni aquest procés. Qui tingui orelles, que escolti, i, si pot ser, abans no sigui massa tard.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

□ Professors de Religió

Què passaria si un professor d'Educació per a la Ciutadania, després d'haver aprovat les oposicions, a l'ensenyament públic i amb diversos anys d'exercici professional, es descobrís que falsificava la declaració de la renda, mantenia actituds homòfobes o maltractava la seva dona? S'estranyarien que fos destituït de les seves classes els mateixos que ara s'escandalitzen que un bisbe consideri amb manca d'idoneïtat per fer classes de Religió catòlica una professora divorciada i unida civilment a un altre home?

Per a alguns sembla que la coherència entre el que es diu i el que es viu ha deixat de ser un valor educatiu, malgrat que s'educa més pel que es viu que pel que es diu. Com a mare, tinc dret d'escollir classes de Religió per als meus fills i exigir que es donin en coherència amb la doctrina de l'Església catòlica que comparteixo. Igual que, si tal fos el cas, tindria el dret de demanar que es canviés el professor d'Educació Física si fos del domini públic que era un fumador i bevedor empedreït.

BETTINA SALA SALLA
Girona

De l'home terrenal a l'home celestial

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

L'anhel de novetat

Un dels temes freqüents en l'espiritualitat quaresmal és el de la «novetat». No pas en el sentit propagandístic, o polític, sinó en el sentit més autènticament cristià: «Els qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou» (2Co 5,17). Aquest missatge de l'Apòstol es repeteix, de formes diverses, en tota la litúrgia quaresmal: en les col·lectes de la missa, en els himnes de la litúrgia de les hores (*et nos novi per veniam, novum canamus canticum*: «i nosaltres, nous pel perdó, puguem cantar un càntic nou»), en les lectures bíbliques...

Per als qui celebrem la Quaresma des de la nostra condició de fidels cristians, es tracta d'una novetat que ja està donada en la seva arrel («ara ja som fills de Déu», diu sant Joan), però que cal viure i renovar durant el temps present, tot esperant el desplegament total de la novetat cristiana. El ritual del Dimecres de Cendra es refereix a aquest procés. La cendra no és pas signe de novetat, sinó de desfeta, de mort. Però la pregària de l'Església obre aquest gest al camí de la novetat: «Sabem que som cendra i que hem de tornar a la pols; feu que, amb els exercicis quaresmals, aconseguim el perdó dels pecats i emprenguem el camí d'una vida nova, a imatge del vostre Fill gloriós.»

Sant Pau, en aquest tema, no parla de «camí», sinó de «cursa». En les Vespres dels diumenges de Quares-

ma trobem cada setmana l'advertència sobre el significat final d'aquesta cursa: la corona que no es marceix! En la carta als cristians de Filips (vegeu 2a lectura del diumenge V) esplaia la seva íntima aspiració: «El meu desig és conèixer Crist i experimentar el poder de la seva resurrecció, compartir la seva passió i configurar-me a la seva mort, per poder arribar finalment a ressuscitar d'entre els morts... Corro amb l'esperança d'apoderar-me'n... Corro cap a la meta per guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist.»

Aquest anhel de novetat no és fruit d'una imaginació exaltada. És la fe en la paraula dels profetes: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, no us n'adoneu?» (1a lectura del diumenge V).

Crist ressuscitat és l'home nou

La novetat cristiana és la Pasqua de Crist. La mort de Crist no és un parèntesi de la seva existència, per retornar després a la mateixa situació; és el pas a la Vida nova per sempre de la resurrecció i gloriificació. El ritu d'entrada de la celebració del Divendres Sant és com una escenificació dramàtica d'aquesta fe de l'Església. Embolcallats pel silenci de l'assemblea, els ministres es postren davant l'altar, com morts, pregant. Després que

s'han alçat, el sacerdot diu aquesta oració: «Oh Déu, vos per la passió de Crist, Fill vostre i Senyor nostre, heu destruït la mort, fruit del pecat, que es perpetuava en tota la nissaga d'Adam. Concediu-nos que, semblants a Crist, així com per exigència de la naturalesa hem heretat la imatge de l'home terrenal, així portem també, per do de la gràcia, la semblança de l'home celestial.»

Si comparem aquesta pregària amb la de la benedicció de la cendra, ens adonarem de la perfecta correspondència. Des de la inauguració del dejuni fins al Triduum Pasqual hi ha una mateixa idea de fons que marca el sentit de la Quaresma: el treball d'assimilació a Jesucrist ressuscitat. Adonar-se d'això és donar sentit autèntic a la Quaresma, i a totes les pràctiques quaresmals. Aquestes no tenen pas una finalitat d'autocomplaença espiritual: són camí de trànsit de l'home terrenal a l'home celestial.

Un text de sant Gregori Nazianzè és preciós en aquest sentit: «Participarem de la Pasqua, ara encara figuradament... però molt poc temps després en participarem amb més perfecció i puresa: serà quan el Verb diví beurà el vi novell amb nosaltres en el Reialme del Pare. Aleshores ens ensenyarà, tot revelant-nos-ho, el que ara ja ens ha mostrat amb una certa mesura. I dic "novell", perquè quan entenem una cosa d'una manera més clara, és com si entenguéssim una cosa nova» (vegeu 2a lectura de l'Ofici de lectures del dissabte V de Quaresma).

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a finals del segle IV
- ☐ Pontífex entre el 432 i el 440
- ☐ Va ser conciliador entre diversos corrents de l'Església
- ☐ Constructor de la basílica de Santa Maria la Major
- ☐ Va morir a Roma l'any 440

Nascut en una família benestant, el futur Sixt III quan encara era sacerdot va freqüentar l'entorn de diversos pontífexs. Sembla que durant aquesta etapa va simpatitzar amb el pelagianisme, corrent herètic sorgit a l'època, però se'n va desmarcar gràcies a la correspondència que va mantenir amb sant Agustí, que el va fer tornar a l'ortodòxia. L'any 431, el pelagianisme, juntament amb el nestorianisme, van ser condemnats oficialment per l'Església al Concili d'Efes.

Tan sols un any després d'aquest fet Sixt III va ser escollit Papa. Lluny de ser expeditiu amb els seguidors dels corrents condemnats a Efes, el nou Pontífex va procurar ser conciliador

Sixt III al «Políptic de l'Anyell Místic», de Jan van Eyck (1432).

Sant Sixt III

amb tothom, especialment amb els nestorians, que negaven el títol de Mare de Déu a Maria. La seva actitud conciliadora, però, no va tenir l'èxit esperat i li va fer guanyar-se la incomprensió de bona part de l'Església. Llavors, per contrarestar aquest descontentament, Sixt III va fer aixecar a Roma la basílica de Santa Maria la Major, dedicada explícitament a la Mare de Déu per tancar així definitivament la polèmica.

Aquesta, però, no va ser l'única obra important executada sota el seu pontificat, perquè Sixt III va fer restaurar diversos edificis, com ara les basíliques romanes de Santa Sabina i Sant Llorenç Extramurs. També va aconseguir la pau entre el bisbe d'Alexandria, Ciril, i els cristians de Síria.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de Quaresma

(Salteri: setmana 1)

MARÇ

25. Diumenge

V de Quaresma, Morat. Lectures: Isaïes 43,16-21 / Salm 125 / Filipencs 3,8-14 / Joan 8,1-11

Festa Major: a Puigpelat.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ireneu, b.; Humbert, ab.; Santes, Dula, mr.

26. Dilluns

L'Anunciació del Senyor, Blanc. Lectures: Isaïes 7,10-14 / Salm 39 / Hebreus 10,4-10 / Lluç 1,26-38

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Brauli, b.; Santes, Màxima, mr.

27. Dimarts

Fèria, Morat. Lectures: Nombres 21,4-9 / Salm 101 / Joan 8,21-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Alexandre, mr.; Rupert, b.; Santes, Lídia, mr.

28. Dimecres

Fèria, Morat. Lectures: Daniel 3,14-20.91-92.95 / Daniel 3,52-56 / Joan 8,31-42

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Guntram, rei; Sixt III, p.; Doroteu, ab.

29. Dijous

Fèria, Morat. Lectures: Gènesi 17,3-9 / Salm 104 / Joan 8,31-42

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ciril, diaca i mr.; Eustaci, ab.; Beatriu de Silva, vg.

30. Divendres

Fèria, Morat. Lectures: Jeremies 20,10-13 / Salm 17 / Joan 10,31-42

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Quirí, mr.; Règul, b.; Joan Clímac, ab.

31. Dissabte

Fèria, Morat. Lectures: Ezequiel 37,21-28 / Jeremies 31,10-13 / Joan 11,45-56. Urgell: Aniv. òbit bisbe Ramon Iglesias, *Morat.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Benjamí, diaca i mr.; Amós.

Lectures bíbliques

Diumenge V de Quaresma

Lectura primera

Is 43,16-21

Estic a punt de fer una cosa nova perquè en la solitud begui el meu poble

Lectura del llibre d'Isaïes:

El Senyor, el qui obrí enmig del mar un camí, una ruta enmig de l'aigua impetuosa, el qui féu sortir per a la batalla carros i cavalls, guerrers valents i fornits i tots caigueren, no s'aixecaren mai més, s'apagaren com un ble consumit, ara diu això: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud, els animals feréstecs, xacals i estruços, em glorificaran en veure que poso aigua en el desert, que abundin els rius en la solitud, perquè begui el meu poble que jo m'he escollit. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meua lloança.»

Salm responsorial

125

Quan el Senyor renovà la vida de Sió
ho creiem un somni;
la nostra boca s'omplí d'alegria,
de crits i de rialles.

R. És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

Els altres pobles es deien: «És magnífic el que el Senyor fa a favor d'ells.»
És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

Renoveu la nostra vida, Senyor,
com l'aigua renova l'estepa del Nègueb.
Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls,
criden de goig a la sega. **R.**

Sortien a sembrar tot plorant,
emportant-se la llavor;
i tornaran cantant d'alegria,
duent a coll les seves garbes. **R.**

Lectura segona

Fl 3,8-14

Per Crist m'heavingut a perdre tot avantatge; el meu desig és configurar-me a la seva mort

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis:

Germans, tots els avantatges que jo pogués tenir, els considero desavantatjosos comparats amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Salvador. Per ell m'heavingut a perdre tot avantatge i a considerar-lo com escòries a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. Ni tan sols sóc just gràcies a una justícia meua guanyada perquè he observat la Llei, sinó gràcies a aquella justícia que prové d'haver cregut en Crist, vull dir aquella justícia que Déu dona als creients. El meu desig és conèixer Crist i experimentar el poder de la seva resurrecció, compartir la seva passió i configurar-me a la seva mort, per poder arribar finalment a ressuscitar d'entre els morts. No vull pas dir amb això que ja he obtingut aquella plenitud que busco; corro amb l'esperança d'apoderar-me'n; no puc fer-ho, ja que Jesucrist s'apoderà de mi. Germans, no m'imagino pas haver-me'n apoderat; el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat enrere i llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant; corro cap a la meta per guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist.

Vers abans de l'evangeli

Jl 2,12-13

Reconcilieu-vos amb mi de tot cor, diu el Senyor, que sóc clement i misericordiós.

Evangelí

Jn 8,1-11

Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat, que comenci a tirar pedres

Lectura de l'evangelí segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús se'n anà a la muntanya de les Oliveres i l'endemà de bon matí es presentà de nou al temple. Tothom acudia al seu entorn i ell, assegut, els ensenyava. Els mestres de la Llei i els fariseus li portaren una dona que havia estat sorpresa cometent adulteri. La posaren al mig i li digueren: «Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordena d'apedregar-les, aquestes dones. I vós, ¿què hi dieu?» Li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Però Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit. Ells continuaven insistint en la seva pregunta. Llavors Jesús alçà el cap i els digué: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres.» Després s'ajupí i continuà dibuixant a terra. Ells, quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrere l'altre, començant pels més vells. Jesús es quedà sol, i la dona era allà al mig. Jesús alçà el cap i digué a la dona: «On són? Ningú no t'ha condemnat?» Ella contestà: «Ningú, Senyor.» Jesús digué: «Tampoc jo no et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més.»

Barcelona

diòcesis

Uns 60 consiliaris nacionals de la JOC es van aplegar en una trobada internacional

Radiografia dels joves treballadors al món

BARCELONA.— La situació laboral dels joves, les seves inquietuds, la seva radiografia personal i familiar, creences i opcions religioses, la seva participació en grups i associacions de diferent tipus es van presentar a Barcelona arran d'un enquesta efectuada a un total de 3.169

joves d'arreu del món. Durant la III Trobada Internacional de Consiliaris de la JOC (Joventut Obrera Cristiana), que va tenir lloc de l'11 al 18 de març al centre salesià Martí Codolar, es van presentar els resultats d'aquesta enquesta que pretén ser un recurs per a la conscienciació social.

Uns 60 consiliaris nacionals de la JOC, provinents de 32 països, es van aplegar a Barcelona per participar en el que seria la tercera trobada internacional després de les que van tenir lloc a Milà el 1987 i a Lió el 1995. Sota el lema «Vivint la Bona Notícia amb els joves treballadors: acompanyants en el servei de la missió apostòlica de la JOC», els participants en la trobada, organitzada per la CIJOC (Coordinadora Internacional de la Joventut Obrera Cristiana), van dialogar, van intercanviar experiències i van reflexionar sobre la situació dels joves d'ambients populars, en particular els joves més desfavorits, en situació d'atur i de treball precari.

El sacerdot i sociòleg Quim Cervera, rector a l'Hospitalet de Llobregat, va ser l'encarregat d'analitzar els resultats de l'enquesta internacional sobre la realitat

de la feina varia fins a adquirir un altre paper: el treball com a valor instrumental per guanyar diners, consumir i ocupar el temps lliure. Per això avança el desig de benestar a l'hora que la identitat del treballador deixa pas a la identitat del consumidor.

«Les opcions tradicionals de vida que signifiquen la maduresa—treball estable, habitatge, emancipació, vida en parella...—esdevenen dificultoses. La maduresa arriba més tard. Molts joves se senten fràgils, amb personalitats «més fluïxes» per sostenir una vida laboral, emancipada, i per viure en parella i ser pares», va dir el sacerdot i sociòleg, que també va afegir que avui dia el consum i l'esport són viscuts com una mena de religió en la qual els centres comercials serien com les catedrals de l'època medieval. Per això, va afegir, «la JOC pot tenir un paper socialitzador i resocialitzador important, d'integració crítica

Romaguera, Coronel i Alonso, en un moment de descans.

dels joves treballadors al món. Una enquesta, va dir Cervera, que denota les grans desigualtats socials entre països: «L'estabilitat laboral, els horaris de 40 hores, el poc temps per arribar a la feina, el sou més bo, l'organització més bona, un ritme acceptable, la seguretat, condicions laborals i ambientals més bones del lloc de treball, es concentra més a Europa, i la precarietat, l'atur, l'ocasionalitat, les llargues jornades de feina, la temporalitat, la necessitat de treballar en diferents feines, el sou baix, la inseguretat, les males condicions laborals i ambientals, es concentren en els altres continents, i el més maltractat en aquest sentit sembla que és Àfrica.» No deixa de ser significatiu, des d'aquest punt de vista, que el nombre més gran de grups de JOC se situï actualment al continent africà.

Segons Quim Cervera, els resultats de l'enquesta també evidencien que el valor

al sistema social, d'aprenentatge de l'acció, de l'organització, de la constància per a altres accions socials futures i per acompanyar en la maduració de la persona».

Cervera també va destacar l'oferta del grup de revisió de vida com a espai de

La trobada va comptar amb la intervenció de Quim Cervera.

diàleg, d'afecte mutu, d'aprenentatge de l'amor, de les relacions humanes, de la festa, de la celebració... com a comunitat cristiana connectada amb altres comunitats cristianes. «Em fa pena els pocs teòlegs implicats en la JOC i moviments de tipus alliberador», va dir sobre la importància de la formació. I va afegir: «Potser és un problema nostre, en el sentit que no aprofundim teològicament des de les revisions de vida.»

Reptes de l'acompanyament

Un dels principals reptes de la III Trobada Internacional de Consiliaris de la JOC era formar-se en l'acompanyament en un moment, va explicar Mn. Josep M. Romaguera, delegat de Pastoral Obrera de Barcelona i consiliari adjunt de la CIJOC, «de manca de sacerdots i, en conseqüència, de necessitat de formació de laics adults que puguin desenvolupar aquest acompanyament». Una formació també necessària, va afegir, per als consiliaris actuals, que potser encara han de descobrir en tota la seva dimensió la vo-

cació d'acompanyar els joves en un moviment com és la JOC en el qual els responsables són els mateixos joves.

«Pel fet de tenir com a repte evangelitzar els joves des dels mateixos joves, els mitjans evangelitzadors de la JOC estan traspassats per moltes de les xacres que avui dia té la societat juvenil com són l'individualisme, el consumisme, el treball precari, la diferència entre el que s'estudia i el que es treballa després, la disparitat de salaris», va afegir Tomás Alonso, president general de la JOC de l'Estat espanyol. «Davant del sentiment

de resignació que sembla que impera avui dia», va prosseguir, «nosaltres volem lluitar contra les injustícies per poder transformar aquesta situació». Pel que fa a la pertinença eclesial de la JOC, Tomás Alonso va destacar la importància d'una Església missionera que obri les seves fronteres no només al que és el temple sinó que arribi a situacions on altres no arriben, «llocs on l'accés és difícil però on sempre hi ha gent que com a llevat en la massa va fent Església».

Una de les realitats més crues que es van evidenciar durant la trobada és la situació d'Amèrica Llatina, afectada per un 30% d'atur. L'equatorià Camilo Coronel, president de la CIJOC, va aprofundir sobre la situació del seu país: «La situació dels joves treballadors a l'Equador cada dia és més precària, les dades oficials del govern parlen d'un 18,3% d'atur, però tenim un 33% de subocupació i de precarietat laboral i social.» Coronel també va dir que el salari mínim a l'Equador se situa en 120 euros mensuals i que moltes famílies sobreviuen actualment gràcies als diners que els envien els equatorians que un dia van emigrar a Europa o als Estats Units cercant un futur millor.

Un altre dels moments importants de la trobada va ser la ponència d'Antonio Bravo, que durant molts anys va ser responsable internacional del Pradó, corrent de renovació espiritual dedicada principalment als ambients obrers i populars. Bravo va parlar sobre l'espiritualitat jocista o de l'encarnació.

Carne Munté

Recés de Quaresma per als instituts de Vida Consagrada

BARCELONA.— Organitzat per la Delegació de Vida Consagrada, el 4 de març va tenir lloc el recés de Quaresma per als instituts de Vida Consagrada dirigit per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach. Unes dues-centes consagrades (religioses, membres d'instituts seculars i verges consagrades) van participar en el recés, que va tenir lloc a la casa d'exercicis de Sant Ignasi.

«La vida consagrada forma part de la santedat de l'Església», va dir l'arquebisbe de Barcelona, que també va recordar que «en aquests darrers anys és més compromesa, més evangèlica i més eclesial». Davant del secularisme, Mons. Martínez

Sistach va destacar que és important viure amb autenticitat la vida evangèlica i vigilar amb la mediocritat, l'aburguesament i la mentalitat consumista: «No tingueu por de presentar-vos com a persones consagrades, viviu amb alegria la pertinença a Crist.»

I va afegir: «Davant de l'abast de l'hedonisme, una resposta d'actitud, d'estil de vida, la castedat; davant l'afany de diners, la vida sòbria i disponible recorda que Déu és l'autèntica riquesa; davant de l'individualisme i el relativisme, la vida fraterna, capaç d'obediència, convida a posar en Déu la nostra realització.» (C.C.)

Urgell

Trobada de rectors de santuaris de Catalunya i Balears

■ Núria va acollir la cita coincidint amb la celebració de l'Any Jubilar

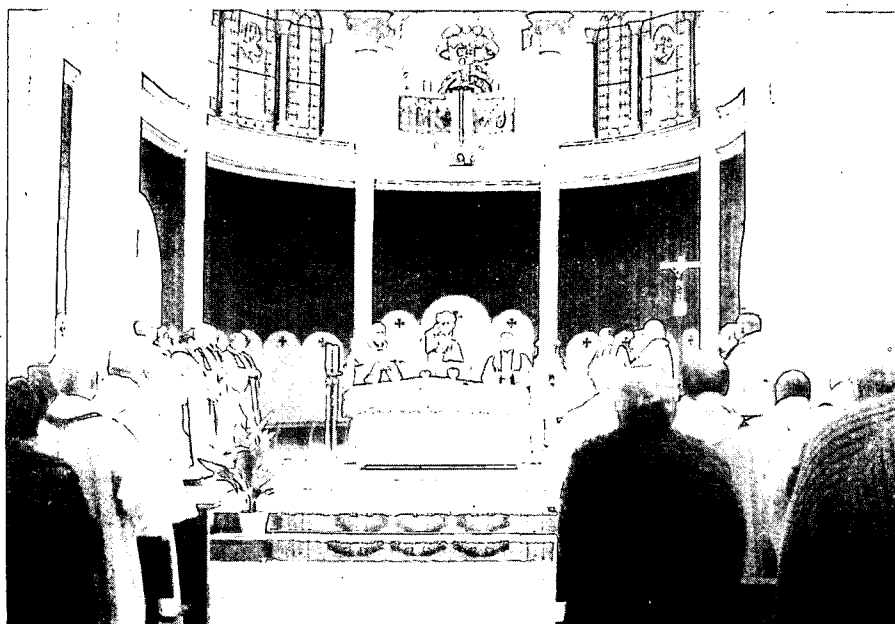
NÚRIA.— Els rectors custodis del santuari de Núria, Mn. Joan Perer i Mn. Melcior Querol, van acollir personalment els 40 rectors de santuaris que es van aplegar del 12 al 14 de març a Núria per celebrar la XXVIII trobada anual. Van ser unes

jornades molt assenyalades per al santuari urgellenc, que enguany, a més, celebra el seu any jubilar. La trobada va comptar amb la presència de Mons. Joan Enric Vives, que va presidir la celebració del dimarts.

Els santuaris, concebuts com un espai especialment indicat per viure amb intensitat la fe, com un àmbit de silenci i d'escolta i com a lloc de consol, van ser alguns dels punts de reflexió que es van desenvolupar al llarg dels dies de treball i de pregària. Un especial interès va despertar la ponència sobre el mateix santuari de Núria, la seva història, l'espiritualitat i els plans pastorals que s'hi volen desenvolupar en un futur immediat i que van presentar Mn. Joan Perera i Mn. Melcior Querol.

En aquest sentit, Mn. Joan Perera va assenyalar que aquest és un any «especialment important per al nostre santuari. Rebem moltes visites els caps de setmana i en d'altres moments de temporada alta turística, i cal aprofitar-ho per posar en marxa accions de pastoral». Aquest santuari rep milers de pelegrins cada dia en temps estiuenc, i molts esquiadors durant l'hivern. Aquesta gran capacitat d'atracció que el paisatge i les activitats de lleure tenen per al gran públic és el que es té en compte a l'hora de planificar l'acció pastoral.

El president del Secretariat de Pastoral de Turisme, Santuaris i Pelegrinatges de Catalunya i Balears, Mons. Carles Soler i Perdigó, va inaugurar la trobada i va parlar del paper dels santuaris en el manteniment de la fe cristiana. El bisbe de Girona també va presidir l'Eucaristia d'inici de les jornades de treball, una celebració emotiva i íntima que va acabar amb una pregària al cambril de la Mare de Déu i

Mons. Joan Enric Vives va presidir la celebració eucarística.

amb el cant dels goigs. La presentació de la trobada, però, va anar a càrrec del coordinador del secretariat, Mn. Salvador Batalla.

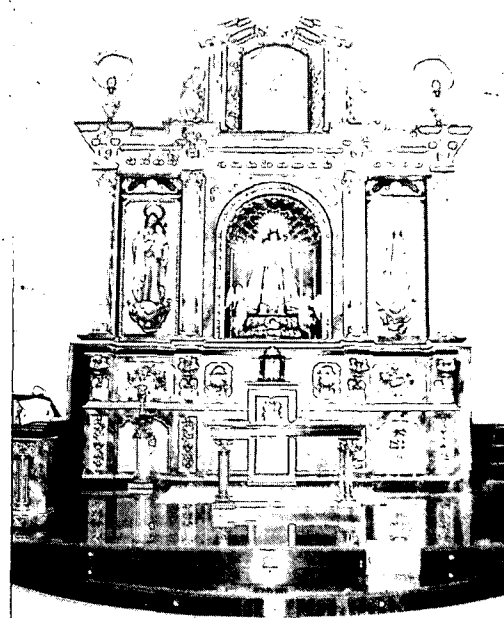
Diversos ponents

Les ponències de la XXVIII Trobada de Rectors de Santuaris de Catalunya i Balears van anar a càrrec del Dr. Francesc Torralba, professor de la Universitat de Barcelona, del P. Bernabé Dalmau, o.s.b., i de Mn. Manuel Pal, consiliari de Vida Creixent del bisbat d'Urgell.

Aquestes ponències es van combinar amb una taula rodona que va despertar un intens debat. Va tractar sobre

Què fem i què caldria que féssim els laics, al santuari?, amb participants dels santuaris de Núria, del Mont, del Tibidabo, del Corredor, de la Cisa, de la Salut de Sabadell, de Ntra. Sra. del Sagrat Cor de Jesús de Tarragona i del Far. En aquest sentit, es va destacar que les activitats vinculades amb les celebracions més populars són les més vives i les que enriqueixen de manera més natural els santuaris. També es va posar de manifest la gran quantitat de lligams que els temples tenen amb les poblacions de les vores i amb els pelegrins que fa anys que hi viatgen.

M. C. Orduña

L'asil de la Llar de Sant Josep tindrà un retaule nou

LA SEU D'URGELL.— La Llar d'avis de Sant Josep de la Seu d'Urgell disposa des del diumenge 18 de la instal·lació definitiva del retaule dedicat a la Mare de Déu dels Desemparats, on també són presents sant Josep i santa Marta, patrons de la companyia de les Germanetes dels Ancians Desemparats, orde religiós al qual pertanyen les religioses que atenen la Llar. El retaule, que presideix l'altar de la capella, ha estat una donació de la companyia, i ha estat restaurat i adequat al seu nou emplaçament. (M.C.O.)

La parròquia de Sant Ot lliura el Parenostre i el Credo durant la missa familiar

LA SEU D'URGELL.— Els infants que faran aquest curs la comunió i els adolescents que rebran la confirmació han estat obsequiats amb un Parenostre i un Credo respectivament per la parròquia de Sant Ot. Aquest obsequi tan simbòlic els va ser lliurat durant la celebració de la missa familiar del 3 de març passat a la catedral de la Seu d'Urgell. La missa familiar se celebra cada primer dissabte de mes i pretén acostar l'eucaristia als infants i joves engrescant-los perquè vinguin acompanyats de la seva família o amics. (M.C.O.)

Recés de Quaresma de l'Hospitalitat de Lourdes

BALAGUER.— Una quarantena de membres de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes del bisbat d'Urgell van participar l'11 de març en el recés de Quaresma que es va celebrar a la casa d'espiritualitat del Sant Crist de Balaguer. La reflexió va estar dirigida per sor Victòria Triviño, superiora de la comunitat religiosa del monestir del Sant Crist i de Santa Maria d'Almatà. El tema tractat va girar entorn de la figura de Maria com a mare i mestra que ens ensenya a seguir Jesús en l'acompanyament humà i espiritual del malalt. «Lourdes és un santuari marial, maternal, on Maria ens porta i condueix al seu Fill.» La presidenta de l'Hospitalitat, Carme Bescós, va agrair a sor Victòria Triviño el seu testimoni i la claredat en la reflexió, tan encertada i adaptada als sentiments

Sor Victòria Triviño, acompanyada del bisbe Joan Enric Vives.

i a les inquietuds que es viuen entre els membres de l'Hospitalitat d'Urgell i de la resta de les Hospitalitats de Lourdes, en general. (M.C.O.)

Mons. Vives assisteix a la XII Festa del Trinxat de Puigcerdà

PUIGCERDÀ.— Mons. Joan Enric Vives va assistir a la XII Festa del Trinxat de Puigcerdà. Entre els convidats, també hi havia els ministres andorrans Minoves, Pons, Font i Puigdemívol; els consellers de la Generalitat Nadal

Les autoritats es van fer una foto plegades.

i Puigcerdà; l'ambaixador de Portugal a Andorra i el president de l'Audiència Provincial de Girona. El sopar es va fer al poliesportiu, durant el qual també es va oferir un homenatge al recentment traspassat i ànima d'aquesta iniciativa, Eudald Vila, restaurador cerdà, que també era membre actiu del Consell d'Assumptes Econòmics del bisbat d'Urgell. (M.C.O.)

Donem més

Ho fem millor

Ens avancem

Primers a Espanya, Líders al Món

www.roca.es

Roca

El Fòrum Internacional per a la Veritat i la Justícia a l'Àfrica dels Grans Llacs impulsa la investigació a Espanya de les massacres de Rwanda i del Congo

Màrtirs oblidats al cor de l'Àfrica

Entre l'any 1994 i el 2000 sis missioners i tres cooperants espanyols van ser assassinats a la regió africana dels Grans Llacs. El seu delictes: romandre al costat dels més desfavorits mentre a l'Àfrica central es produïa un dels conflictes més sagnants de la història recent. El seu compromís a favor de les víctimes, unit a la denúncia valenta de la situació, els va convertir en testimonis incòmodes de les terribles massacres que a Rwanda i el Congo han posat fi, directament o indirectament, a la vida de més de set milions

de persones. Des del febrer del 2005 l'Audiència Nacional espanyola n'investiga els assassinats, així com el dels centenars de milers de rwandesos i de congoleseos des de l'any 1990. L'impulsor d'aquesta denúncia és el Fòrum Internacional per a la Veritat i la Justícia a l'Àfrica dels Grans Llacs (www.veritasrwandaforum.org), una xarxa d'ONG encapçalada per Juan Carrero, candidat a premi Nobel de la Pau, que aspira a aclarir la veritat per establir les bases d'una pau duradora a l'Àfrica central.

Les massacres humanitàries de Rwanda i del Congo són les més terribles des de la Segona Guerra Mundial.

Des de fa més de quinze anys el cor de l'Àfrica es dessagna com a conseqüència d'un dels conflictes més terribles i oblidats de la història. Una tragèdia de dimensions incalculables, qualificada de manera simplista com a «conflicte ètnic», té lloc des del 1990 a Rwanda i a la R. D. del Congo. Més de set milions de persones han perdut la vida d'aleshores ençà a la regió dels Grans Llacs, segons xifres que finalment ha reconegut la mateixa Organització de les Nacions Unides. Entre elles, sis missioners i tres cooperants espanyols.

La indiferència internacional davant de la catàstrofe humanitària més gran des de la Segona Guerra Mundial no ha quallat en un grup de persones, sensibles i compromeses amb temes de pau i de drets humans, que des de fa uns anys treballa sense descans per aclarir unes causes que, com a conseqüència d'una campanya mundial de desinformació, continuen encara avui sense saber-se. Així va néixer l'any 2000 el Fòrum Internacional per a la Veritat i la Justícia a l'Àfrica dels Grans Llacs, format per un conjunt d'organitzacions que tenen com a objectiu principal saber la veritat com a base per a la resolució pacífica i duradora del conflicte. Inspirats en els principis de la no-violència i convençuts que la veritat és la força més poderosa de la història, el Fòrum ha pres la decisió ferma d'investigar i d'analitzar el que real-

ment ha passat durant els darrers anys a Rwanda i a la R. D. del Congo. «Només així —asseguren— es podran generar elements per transformar i resoldre el conflicte ja que no serà possible la reconciliació a l'Àfrica dels Grans Llacs si abans no surten a la llum les autèntiques veritats ocultes d'aquest drama.»

Investigació per genocidi i crims contra la humanitat

El primer resultat d'aquest compromís ferm per la veritat va ser la presentació el febrer del 2005 d'una querrela criminal davant dels tribunals de justícia espanyols adreçada contra dirigents rwandesos que ocupen alts càrrecs entre el 1994 i el 2004, per delictes de genocidi, crims de guerra, crims de lesa humanitat, terrorisme i tortures. La demanda, que en certs aspectes s'assembla a la presentada a Espanya contra la dictadura xilena de Pinochet, se centra en l'assassinat dels nou espanyols, així com el de destacades víctimes rwandeses i congolesees. Això no obstant, com s'ha assenyalat al mateix acte judicial, els crims hauran de ser contextualitzats i per això s'obre la possibilitat d'una investigació per genocidi. El procés compta amb 41 testimonis protegits, tant hutus com tutsis —les dues ètnies en disputa a Rwanda—, que coneixen els autors dels crims comesos contra espanyols, rwandesos i congoleseos.

ELS ADVOCATS I MEDIADORS EN CONFLICTES JORDI PALOU-LOVERDOS I IRMA ROGNONI SÓN ELS RESPONSABLES DE LES ACCIONS DE JUSTÍCIA I DE DIÀLEG DEL FÒRUM

«La justícia, la veritat i el diàleg són indispensables per a un procés de reconciliació»

—Per què esteu convençuts que la via jurídica és tan necessària per establir una pau duradora a l'Àfrica central?

—Si bé no és l'únic element per resoldre el conflicte, creiem que la justícia i el tractament de la veritat ocultada són condicions indispensables per promoure la reconciliació i fer possible una pau estable a la zona. És una manera d'obrir canals a la reconciliació nacional. Creiem en la veritat com a dinàmica transformadora, en el sentit proposat per Jesucrist, Ghandi o Martin Luther King. Al mateix temps, aquesta veritat, tractada de manera equitativa i respectuosa, és el que realment pot arribar a alliberar, ja que encara que ens costi creure-ho, els criminals de guerra també són persones. En aquest sentit, en cometre els crims es generen deutes morals, espirituals i materials amb les víctimes que, d'alguna manera, només l'assumpció de responsabilitats pot alliberar. Només des del reconeixement de la veritat pot sorgir un veritable penediment i amb ell una construcció dialogada i sincera de la pau. El repte més important, doncs, és avui aquest diàleg que ha de construir una nova realitat compartida independentment d'ètnies i de governants.

—Hi ha, doncs, motius per a l'esperança a l'Àfrica dels Grans Llacs?

—La situació és molt complicada i el camí s'albira llarg, però nosaltres creiem que sí, que hi ha motius per a l'esperança. Davant de l'anàlisi simplista de les massacres, on els hutus són catalogats sistemàticament com a criminals mentre que els tutsis són considerats víctimes, val la pena fer un pas pel reconeixement de la responsabilitat compartida per poder així construir plegats, des d'un diàleg honest i obert, un futur millor per a aquesta bonica regió de l'Àfrica. També és molt important treballar per instaurar un estat veritablement social i democràtic de dret, i assolir, en la mesura del possible, un diàleg en l'àmbit nacional.

—Sorpren comprovar com, malgrat la mort gairebé martirial dels missioners espanyols a Rwanda, el seu testimoni no és gaire conegut, fins i tot dins de l'Església.

—Precisament perquè s'han produït a Rwanda. L'Àfrica no interessa per a res. És al marge del marge. És així de trist, però així de cert. El testimoni d'aquests missioners, amb una llarga i estimada presència a la zona, és absolutament heroic, amb un lliurament total, fins a la mort. Es podria comparar amb el testimoni d'Ellacuría o de Mons. Romero a Sud-amèrica, o el de Mons. Munzihirwa a la R. D. del Congo, amb una consciència i una valentia impressionants. Van optar conscientment per quedar-s'hi i això els va costar la vida. A més de l'aclariment necessari de la veritat, imprescindible per a la pau, aquesta iniciativa vol també deixar constància de la categoria i del valor del seu testimoni, alhora que denunciar que la seva causa continua encara vigent.

Per primera vegada a l'Estat espanyol, la querrela inclou, a més, la imputació de crims de guerra a multinacionals occidentals —nord-americanes, canadenques i europees— i a actors locals a la zona est del Congo per pillatge de recursos minerals valuosos i estratègics (coltan, coure, cobalt, diamants, or i fusta tropical, entre d'altres). Després de llargs anys d'investigacions, des del Fòrum Internacional per a

la Veritat i la Justícia a l'Àfrica dels Grans Llacs hi ha el convenciment que els tràgics esdeveniments que han tingut lloc a Rwanda des del 1990 només han estat una etapa intermèdia per aconseguir els recursos minerals de l'est del Congo. En paraules de Jordi Palou-Loverdos, responsable jurídic del Fòrum, «l'objectiu era transformar l'àrea d'influència geopolítica i geoestratègica de l'Àfrica central, tradicionalment

francòfona, en una àrea anglòfona». En aquest sentit, estan convençuts que el conflicte ètnic a Rwanda, preexistent des de fa segles, però que mai no havia produït resultats com els esdevinguts des del 1990, ha estat exacerbada i impulsada per agents externs fins a portar-los al límit de la violència i de la brutalitat. A diferència del que s'ha reflectit als mitjans de comunicació internacionals, «aquest conflicte —afirma Jordi Palou-Loverdos— no és només una història de lluita pel poder entre elements extremistes i criminals, sinó també i sobretot, és una història de pillatge i de lluita per controlar l'explotació dels recursos naturals riquíssims de la part oriental de la República Democràtica del Congo». I afegeix des d'una profunda convicció: «Gran part d'aquest drama humà i ecològic ha estat deliberadament ocultat i, tot sovint, estratègicament manipulat.»

Testimonis incòmodes

En aquest context s'emmarca la desaparició i la mort de nou espanyols a Rwanda: cinc religiosos, un capellà i tres cooperants de Metges del Món. Entre ells hi havia el gironí P. Joaquim Vallmajó, de la congregació missionera dels pares blancs i amb més de 28 anys de presència a la zona. Molt en contacte amb la població rwandesa, independentment de la seva ètnia, vivia en primera persona el que succeïa i no dubtava a denunciar-ho a través d'Amnistia Internacional de Figueres. També havia de-

El conflicte rwandès ha afectat sobretot la població civil: ancians, dones i infants.

infermera manresana Flors Sirera, aquests missioners espanyols són el canal a través del qual el Fòrum Internacional per a la Veritat i la Justícia a l'Àfrica dels Grans Llacs està disposat a aclarir la veritat oculta en les massacres esdevingudes des del 1990. Tots ells, a més, duïen a terme accions solidàries o d'apostolat a Rwanda. Tots ells estimaven el país i els seus habitants. Tots ells s'havien compromès amb el patiment dels més febles, i tots ells, conscients de la situació difícil que vivia el país i del perill que corrien les seves vides, havien decidit quedar-se i compartir amb el poble rwandès la massacre més gran de la seva història. El seu compromís amb la veritat, la denúncia valenta de la situació, la seva presència incòmoda a la zona... els va costar la vida a mans dels extremistes tutsis del Front Patriòtic Rwandès (FPR), actualment al poder, com ho prova la declaració d'un bon nombre de testimonis presentats.

Per molt que s'havia volgut fer creure el contrari i reduir tot el conflicte al genocidi orquestrat pels extremistes hutus el 1994 com a conseqüència del magnicidi que va posar fi a la vida dels presidents hutus de Rwanda i Burundi, el conflicte rwandès va molt més enllà. Cada vegada és més conegut i acceptat que aquell atemptat va ser la culminació d'una invasió militar iniciada el 1990 pel FPR, que va causar innombrables víctimes. Des del 1990, durant el 1994 i després del 1994, hi ha hagut centenars de milers de víctimes rwandeses —hutus i tutsis—, la majoria població civil innocent. Al mateix temps l'exèrcit rwandès, entre d'altres, ha envaït dues vegades la veïna R. D. del Congo, i ha causat centenars de milers de víctimes, no únicament de refugiats rwandesos sinó també de població congolese.

La responsabilitat de les massacres, per tant, és compartida i tant hutus com tutsis extremistes han desenvolupat des del 1990 accions genocides i orquestrat massacres multitudinàries de població civil. Això no obstant, cada dia queda més clar que les seves diferències històriques no eren prou motiu perquè es produïssin aquests esdeveniments. Mai abans no havia passat res semblant. Des del Fòrum Internacional per a la Veritat i la Justícia a l'Àfrica dels Grans Llacs no hi ha dubte que determinades potències estrangeres i multinacionals han aprofitat aquestes divisions existents per potenciar-les i exacerbar-les fins al

El P. Joaquim Vallmajó va ser assassinat pel seu compromís evangèlic amb el poble rwandès.

límit de provocar massacres sistemàtiques entre totes dues comunitats. El motiu principal: els importants interessos geopolítics, geoeconòmics i geoestratègics sobre aquesta zona de l'Àfrica.

Diàleg per a la reconciliació

Juntament amb el procés jurídic que des del 22 de febrer es troba en marxa a l'Audiència Nacional espanyola, el Fòrum Internacional per a la Justícia i la Veritat a l'Àfrica dels Grans Llacs treballa també, potser amb més interès, en una iniciativa internacional de diàleg de les parts en conflicte. El repte és construir la pau des de la

veritat ja que consideren que el procés de justícia no és suficient per assolir una pau duradora i estable. Per això des del Fòrum, després de parlar personalment amb molts dels afectats, s'ha facilitat l'obertura d'espais perquè hutus i tutsis puguin compartir els seus patiments i construir plegats un nou país. La primera trobada de diàleg interracial va tenir lloc a Mallorca el 2004. Va agafar el relleu Barcelona el 2006, i es constata que hi ha un desig real de caminar en aquest sentit. Durant tot aquest any s'han previst diverses plataformes de diàleg, que tenen lloc en diversos països d'Europa, EUA i Àfrica, i que a la llarga haurien de desembocar en un gran diàleg nacional. Sense que l'Estat espanyol sigui un país amb un nombre excessiu de refugiats rwandesos i congolese, el Fòrum ha pres la iniciativa en la facilitació d'aquest

diàleg, legítim en gran part per la seva neutralitat i el seu únic desig de treballar en la construcció de la pau.

Mentre l'Audiència Nacional continua investigant els crims a l'Àfrica dels Grans Llacs, mentre en diversos nivells hutus i tutsis emprenen la ruta del diàleg... una esperança s'obre camí per als habitants del cor de l'Àfrica. Més enllà de les ètnies, més enllà dels conflictes passats, comença a prendre forma un somni impensable fins fa molt poc: la possibilitat real d'assolir la pau en una zona que arrossega la ferida terrible de més de set milions de morts.

Samuel Gutiérrez

El somriure a l'Àfrica dels Grans Llacs encara és possible.

nunciat davant de les autoritats civils i eclesiàstiques la situació tràgica dels refugiats, en l'atenció dels quals abocava gran part dels seus esforços solidaris. El 26 d'abril del 1994 va ser segrestat, torturat i assassinat, després que el dia abans hagués estat amenaçat de mort. Mai no van trobar-ne el cos.

En circumstàncies semblants van ser assassinats el 1996 els quatre religiosos maristes —Miguel Ángel Isla, Fernando de la Fuente, Servando Mayor i Julio Rodríguez— i l'any 2000 el capellà de la diòcesi de Sant Sebastià Isidro Uzcudun. Juntament amb els tres cooperants de Metges del Món, entre els quals hi havia la

La Passió de Cervera

Temporada 2007

març
4 - 11 - 18 - 25

abril
6 - 15 - 22 - 29

CATALUNYA
RÀDIO

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Montserrat Coll visita el bisbat

El bisbe Agustí Cortés i Montserrat Coll, a la seu del bisbat.

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— La directora general d'Afers Religiosos, Montserrat Coll, va visitar el 7 de març passat el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés, dins la roda de contactes que realitza amb les principals personalitats religioses de Catalunya.

Durant la trobada, Montserrat Coll va manifestar el desig del Govern de mantenir el diàleg permanent i cordial amb l'Església catòlica i va posar en relleu la importància del fet religiós a la nostra societat.

Coincidint aquella mateixa tarda amb la presentació del mapa de les religions de Catalunya, Coll va voler agrair al bisbe la tasca del bisbat a l'hora facilitar la recopilació de dades per a l'estudi dels llocs de culte. (C.C.)

Recés de religiosos a Begues

BEGUES.— El 3 de març passat va tenir lloc a la Casa d'espiritualitat sant Josep Manyanet de Begues el recés de Quaresma per als religiosos de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Van assistir-hi 75 religiosos i religioses. La trobada va comptar amb una reflexió pasqual del bisbe Agustí Cortés sobre el tema «La contemplació del rostre de Déu». La Delegació de Pas-

toral Litúrgica i Sacramental va aprofitar la jornada per presentar el llibre del P. Josep Roca sobre la vida religiosa a la diòcesi de Sant Feliu, *Créixer en comunitat*, juntament amb el material per a un crèdit de lliure elecció sobre la catedral de Sant Llorenç. La trobada es va tancar amb una eucaristia presidida pel bisbe Agustí Cortés i un àpat de germanor. (C.C.)

III Jornades de Formació i Espiritualitat

MONTSERRAT.— Del 14 al 16 de febrer passat es van celebrar al monestir de Montserrat les III Jornades de Formació i Espiritualitat del bisbat de Sant Feliu. El tema que va ocupar més sessions va anar a càrrec de Mn. Joan Torra, director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, que va parlar sobre les dimensions teològica, espiritual i pastoral de la corresponsabilitat. També van intervenir durant les jornades el P. abat Josep M. Soler, el P. Bernabé Dalmau i el P. Hilari Raguer. Les III Jornades de Formació i Espiritualitat del bisbat de Sant Feliu van congrega una quarantena de preveres i diaques de la diòcesi. (C.C.)

Mn. Joan Torra, durant una de les seves intervencions.

Terrassa

La diòcesi continua apostant per la formació

SANT CUGAT DEL VALLÈS.— Els dies 1 i 3 de març la diòcesi de Terrassa va tornar a convocar al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès dues jornades de formació. La primera va ser dedicada al presbiteri diocesà mentre la segona anava adreçada al laicat. L'encarregat d'impartir les jornades va ser el Dr. Francesc Torralba, professor de la Universitat Ramon Llull, que va parlar sobre «La presentació del missatge cristià en l'actual context sociocultural».

D'esquerra a dreta: Francesc Torralba, Mons. Josep Àngel Saiz i Mn. Francesc Pardo.

En la seva xerrada Torralba va partir de la imatge bíblica de la terra i la llavor per tal d'identificar el món on avui s'ha de sembrar el missatge cristià. A la primera part de la seva exposició, ordenada i precisa, va presentar característiques de l'entorn actual i al mateix temps va explicar com el missatge cristià pot incidir-hi des d'una profunda esperança. En parlar del «presentisme» com un dels eixos actuals de la nostra cultura va destacar que el missatge cristià convida, precisament, a viure el present des de l'estimació. En aquest mateix sentit, quan va parlar de la multiplicitat i pluralitat actuals, va convidar els creients a l'audàcia d'expressar la fe en un entorn de llibertat.

Enmig de la cultura de la banalitat el Dr. Torralba va presentar el cristianisme com a «crida a viure amb profunditat i amb vida interior». Va parlar de la fe com a «solidesa» i «amb capacitat de crear vincles estables i permanents». Finalment va fer referència a l'emergència de valors postmaterialistes davant dels quals el cristianisme ofereix valors

de primera magnitud com ara «l'austeritat, la llibertat, l'amor i la capacitat de no quedar-se atrapat per les coses».

A la segona part de la xerrada es va centrar en les estratègies de futur. Francesc Torralba va presentar cinc estratègies. La dues primeres són una invitació a superar, d'una banda, un cert cristianisme vergonyós i acomplexat, i de l'altra, superar el tribalisme intraeclesial i la fragmentació. També insisteix en la necessitat de superar la nostàlgia i presentar el cristianisme en clau de felicitat. Finalment va fer una doble crida: a edificar el món amb una actitud constructiva i al mateix temps tenir una actitud crítica pel que fa a allò que no respecta la dignitat de la persona.

Després de la seva intervenció totes dues jornades van comptar amb un animat col·loqui, que va servir per continuar la reflexió i centrar-la en temes concrets, sobretot pel que fa a la transmissió de la fe en la societat actual i la seva irradiació enmig de la família. L'assistència a totes dues jornades va ser prou elevada. (C.C.)

Admissió a ordes de Xavier Sanchiz

VALLDOREIX.— El dimarts 27 de febrer, Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa, va presidir l'admissió a ordes del seminarista Xavier Sanchiz i Julivert. La cerimònia va tenir lloc a la capella del Seminari Sant Joan Baptista de Terrassa, ubicat a Valldoreix. Van concelebrar el rector del Seminari, el secretari general i canceller del bisbat i altres preveres i diaques, tant de la diòcesi com d'altres diòcesis. També van assistir-hi feligresos de Terrassa, lloc de naixement de Xavier Sanchiz, i de Cerdanyola, lloc on du a terme els seus serveis pastorals actualment. Es tractava de la primera cerimònia d'admissió que es feia en el nou seminari diocesà. (C.C.)

Xavier Sanchiz amb el bisbe Saiz.

La Passió de Reus

Direcció: Josep Maria Llop i Cabré

Teatre Fortuny de Reus

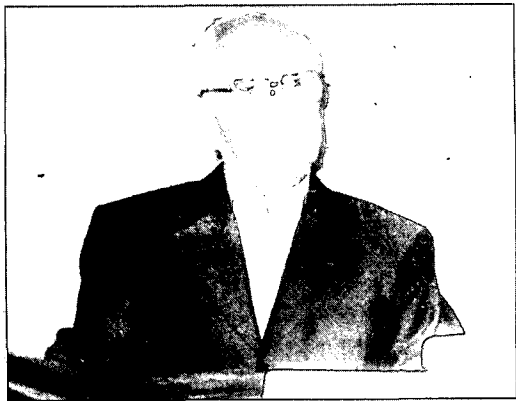
Dia 31 de març del 2007 a les 20.30 h.

Dia 1 d'abril del 2007 a les 18.00 h.

Venda de localitats:
Pels terminals de ServiCaixa

 ServiCaixa
902 33 22 11
servicaixa.com
Dies de l'actuació:
Taquilla del teatre, una hora abans de començar l'espectacle.Per a més informació:
De 12 h a 14 h i de 18 h a 20 h, al telèfon 977 315 730.

Lleida

Els 64 anys d'un fraret nascut a Berga

El P. Antonino Cabanes naixé l'any 1919 a Berga. Va iniciar el noviciat l'any 1935 a la Bisbal d'Empordà i va continuar els estudis, passada la guerra, a diferents centres franciscans d'Espanya. L'any 1943 va professar solemnement i el 1945 va ser ordenat prevere. El seu servei a l'Església, en el marc de la Província Franciscana de Catalunya, es va iniciar a Balaguer com a professor del Seraficat franciscà. Uns anys més tard va ser destinat a Vila-real, on va participar en la construcció de la basílica de Sant Pasqual. Posteriorment va ser destinat com a rector de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell, per anar després a Lleida com a guardià. En el capítol del 1963 va ser nomenat secretari provincial, i va ser ministre provincial amb el P. Francesc Balcells, traspassat al setembre. L'any 1968 retornaria al convent de Lleida, on va ser guardià i on ha estat prop de 39 anys, fins que «la germana mort» l'ha visitat.

El nostre fraret va ser una persona discreta i prudent, però educada, amable i servicial. Va gaudir d'una forta salut durant la seva llarga vida de 87 anys. Exercia el seu ministeri sacerdotal al santuari de Lleida, amb la celebració de l'Eucaristia diària. Les seves homilies dominicals eren elogiades per la seva claredat, mesura i seny. Va ser també organista oficial del santuari. Els seus recitals musicals, com un petit concert, ajudaven que les celebracions litúrgiques guanyessin en dignitat i bellesa.

Els franciscans acomiaden el P. Antonino Cabanas

■ Ha estat 39 anys fraret del santuari de Sant Antoni de Pàdua

LLEIDA.— El matí del 28 de febrer, els franciscans de Catalunya van acomiadar al santuari de Sant Antoni de Pàdua de Lleida fra Antonino Cabanas

Traserra, que va morir el 26 de febrer després d'una breu malaltia. Tenia 88 anys d'edat, 64 d'ells de vida religiosa, com a frare de sant Francesc d'Assís.

La missa exequial va ser presidida pel vicari provincial, el lleidatà P. Ramon Domènech, amb el qual el P. Cabanas havia conviscut durant més de vint anys al convent de Lleida, en l'etapa en què els frarets tenien cura del Col·legi Menor Sant Antoni de Pàdua. Com a concelebrants principals actuaven el provincial, el P. Francesc Vilà; el guardià del convent de Lleida, el P. Joaquim Recasens, i altres religiosos franciscans vinguts dels diversos convents d'arreu de Catalunya, així com preveres diocesans encapçalats pel vicari general, Mn. Joan R. Ezquerria.

El fèretre amb les despulles del P. Cabanas va entrar al santuari dut a espatlles per familiars i religiosos. Una vegada col·locat davant de l'altar, els seus germans frarets van dipositar-hi a sobre el cordó franciscà, signe de la seva família religiosa, i l'estòla, signe del seu ministeri sacerdotal. Molt simbòlic i emocionant va ser el moment en què un dels seus familiars va col·locar damunt del taüt la imatge de la Mare de Déu de Queralt, que ell tenia a la seva cambra i que, com a bon berguedà que era, tenia en gran estima i devoció.

El vicari provincial, en l'homilia, va fer una sentida semblança del P. Cabanas, i el va recordar com «un home senzill, afable i amb un bon cor». També com un frare «que va voler seguir sant Francesc i que vo-

Nombrosos fidels van omplir el santuari per acomiadar el P. Cabanas.

luntàriament va abraçar la vida fraterna i la va viure amb intensitat. El més important per a un religiós no és el que fa, sinó el que viu en cada moment; allò que dona generosament. El P. Cabanas n'ha estat exemple», va dir el P. Domènech.

Abans d'acabar la celebració va prendre la paraula el provincial dels franciscans per tal de donar les gràcies als freres de totes les comunitats presents, als sacerdots i religiosos d'altres ordes, també a les religioses franciscanes missioneres, clarisses i als terciaris franciscans, «i a tots els amics de la ciutat de Lleida que ens heu acompanyat. El P. Cabanas era ja un

lleidatà més després de gairebé 39 anys com fraret del santuari de Sant Antoni. El trobareu a faltar en la celebració de l'Eucaristia, tocant l'orgue i en tantes coses en les quals era molt present», va dir el P. Vilà.

Tot seguit la comunitat franciscana va lliurar el cordó de frare i la imatge de la Mare de Déu de Queralt als seus familiars, perquè ho conservin com un preuat record del P. Cabanas. El cant de sant Francesc *Lloat sigueu, oh Senyor nostre* va acompanyar el fraret traspassat fins el seu darrer repòs.

Jordi Curcó

Traspàs de dos preveres diocesans

LLEIDA.— Amb el record encara present per la mort el 31 de gener a Cali (Colòmbia) del missioner lleidatà Antoni Jové Jové, al febrer morien dos preveres diocesans més. El dia 6, als 80 anys d'edat i 54 de sacerdoci, traspassava Mn. José Ángel García Poblete, després d'una setmana hospitalitzat, convalescent d'una operació que no va poder superar. El dia 12 moria a Fraga, on havia acudit per participar en un recés de preveres, Mn. Juan José Ros, als 82 anys d'edat i 58 de sacerdoci.

Comiat de Mn. José Ángel García Poblete a Lleida

Mn. José Ángel García Poblete havia nascut el 18 d'octubre del 1926 a Santa Eulalia de Campo (Terol), va estudiar al Seminari de Lleida i va ser ordenat sacerdot el 31 de maig del 1952 a Barcelona, durant el Congrés Eucarístic.

Va exercir el ministeri a les parròquies

de Tamarit de Llitera, Sopeira, Espills, Esplugade Serra, Orrit, Torre de Tamúrcia, Ontinyena, Chalamera, Benavari, Bellver de Cinca i a Lleida a la parròquia de Sant Andreu, des de la seva reobertura, i en aquests darrers anys a les de la Mare de Déu del Pilar i Santa Maria Magdalena. També va ser professor de religió a l'Institut Màrius Torres i capellà de la Clínica l'Aliança.

La parròquia de la Mare de Déu del Pilar de Lleida va acollir les exèquies el 7 de febrer. Va presidir la celebració el vicari general, Mn. Joan Ramon Ezquerria, i van concelebrar una seixantena de preveres i religiosos. Abans d'acomiar les despulles, el rector, Mn. Francesc Xavier Jauset, va fer una referència biogràfica de Mn. José Ángel, i en va destacar l'amor a l'Església i als fidels, en un sacerdoci viscut amb plenitud. Va agrair la gran resposta dels sacerdots i també la dels fidels, que es van voler acomiadar d'un bon mossèn. També va intervenir un

sacerdot fill de Bellver, Mn. Rafael, per agrair-li el seu testimoni i exemple sacerdotal. Manuel Rodríguez, en nom de la parròquia de Sant Andreu, a la qual va servir durant molts anys, va recordar el seu treball pastoral amb els joves i els matrimonis. Finalment, Marta Aldea i Margarita Castillo, en nom de la unitat parroquial, en van evocar l'entusiasme i l'amor a l'Eucaristia i a la Mare de Déu.

Fraga acull les exèquies de Mn. Juan José Ros

Mn. Juan José Ros residia a la casa sacerdotal de Lleida. Nascut a Codos (Saragossa) el 13 de gener del 1925, va seguir els estudis eclesiàstics al Seminari de Lleida. Va ser ordenat sacerdot el 29 de juny del 1949.

Va exercir el ministeri sacerdotal en parròquies de la zona de la Franja: Fraga, Lluenga, Laperdiguera, Lacuadrada, Candasnos, Peñalba, Torrent de Cinca.

També va ser arxiprest del Baix Cinca. Es feia estimar per tothom i era el primer de tenir atencions i bon amor pels seus feligresos, als quals va servir sempre amb generositat pastoral.

La missa funeral va tenir lloc la tarda del 13 de febrer, a la parròquia de Sant Pere de Fraga, on residia la seva família. Va presidir la missa exequial el vicari general, Mn. Joan R. Ezquerria, i va ser concelebrada per un bon nombre de preveres, entre ells molts dels seus germans sacerdots de la diòcesi de Lleida. Mn. Ezquerria va agrair als fidels la seva presència i els va convidar a pregar per ell: «És la millor manera d'agrair-li el seu servei sacerdotal.»

Tal com era la seva voluntat, va rebre cristiana sepultura a Candasnos, on va ser rector durant vint anys. A l'església d'aquesta localitat van ser rebudes les seves despulles i es va fer una cerimònia religiosa, presidida pel vicari general de Barbastro-Montsó. (J.C.)

Girona

Conferències sobre «Creences i societat»

■ El cycle està organitzat per la Fundació Caixa Girona i el bisbat

GIRONA.— El dilluns 26 de febrer el catedràtic de la UAB i reconegut poeta David Jou va obrir el cycle de conferències *Creences i societat*, que promogut per la Fundació Caixa Girona, amb la col·laboració del bisbat, va incloure cinc sessions.

Per segon any consecutiu totes dues institucions col·laboren en un cycle d'aquestes característiques. El darrer any es van tractar els diferents corrents religiosos presents a la nostra societat. La bona acollida d'aquesta iniciativa ha fet possible l'actual. Els assistents van abonar 12 euros per tot el cycle, quantitat que es destina al Servei d'Intervenció Educativa (SIE) de Càritas diocesana.

El programa del cycle es va iniciar amb el tema *Entre el goig de creure i el plaer de conèixer: estímuls del diàleg entre ciència i fe*. El Dr. Jou es va referir a les fronteres més actives en el diàleg entre ciència i fe, que és alhora rigorosament intel·lectual i profundament vital. La seva intervenció va incloure diferents poemes que s'enfronten, precisament, als dubtes raonables i al paper de la fe en superar-los.

La següent participació a càrrec de Joan Rigol, conegut polític d'Unió Democràtica i expresident del Parlament de

Catalunya, va tractar sobre *Les creences contribueixen a articular la societat*. En la seva intervenció va reflexionar sobre les creences en el decurs del temps i de com han incidit, a voltes decisivament, en la configuració i la transformació de la societat i de quina manera ho continuen fent en els nostres dies.

El cycle va continuar amb dues sessions a càrrec de membres del claustre de la Universitat de Girona. En primer lloc va ser José Antonio Donaire, doctor en Geografia, que va presentar el tema *Les creences en l'era de la intercomunicació*. Va seguir el catedràtic de Dret del Treball, també de la UdG, Eduardo Rojo, amb la temàtica *Immigració, ciutadania i drets de les noves societats*. La cloenda la va fer la Dra. Maria Dolors Oller, professora de Moral Social a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (Iscreb), amb el tema *La configuració del nou ordre moral i l'aportació de les creences*.

David Jou va ser l'encarregat d'obrir el cycle.

Com es pot comprovar, el fil conductor del cycle va ser aquest binomi molt present entre creences o societat, entès com una reflexió interpretativa del paper

de la persona creient en el món actual, per contribuir al procés positiu i solidari amb tota la societat.

Víctor Gay

Xerrades organitzades pel Safor

GIRONA.— El Servei d'Assistència i Formació Religiosa de la Delegació de Pastoral Universitària del bisbat de Girona ha organitzat un cycle de conferències per al segon semestre d'aquest curs. El cycle va iniciar-se el 28 de febrer amb una xerrada-col·loqui a càrrec del filòsof Josep M. Terricabras, de la Universitat de Girona, sobre *El pensament postmodern*. Hi van assistir, a més del públic en general, un bon nombre d'estudiants de les diferents facultats universitàries, ja que amb la seva assistència guanyaven un seguit de crèdits. El cycle es complementarà amb tres conferències més a càrrec de Sebastià Serrano (UB), que parlarà sobre *La comunicació i la felicitat*; Salvador Cardús (UAB), sobre *La conciliació entre el món laboral, escolar i família*, i Laura Díez, adjunta al Síndic, sobre *La integració dels immigrants a Catalunya*. (C.S.)

Uns vuitanta joves participen en la Trobada de Confirmació

LA BISBAL D'EMPORDÀ.— Cada any dues delegacions del bisbat de Girona s'uneixen per fer una trobada amb joves que es confirmaran durant el curs. Es tracta de les delegacions diocesanes de Catequesi i Joves. Enguany una vuitantena de joves confirmands d'arreu del bisbat es van reunir el 3 de març a la Bisbal d'Empordà.

La trobada es va dividir en dues parts. La primera part anava destinada a fer-se seu el lema del curs: «Sigueu llum.» Ho van fer mitjançant una gimcana on havien d'aconseguir bombetes fent proves. Al final del joc es va fer un recompte de bombetes bones i es va fer una reflexió sobre com podem ser llum per als altres.

A la tarda van canviar radicalment de tema i van passar a veure's «Marcats per l'Esperit», lema que vertebrava l'Aplec de l'Esperit de les diòcesis catalanes del 26 de maig. Van reflexionar sobre què vol

dir estar marcat per l'Esperit de Jesús mitjançant una refregit d'imatges del conegut programa de televisió *Operación triunfo*.

Per grups es va organitzar el debat i les preguntes que es farien al bisbe Carles

La trobada es va acabar amb una xocolatada.

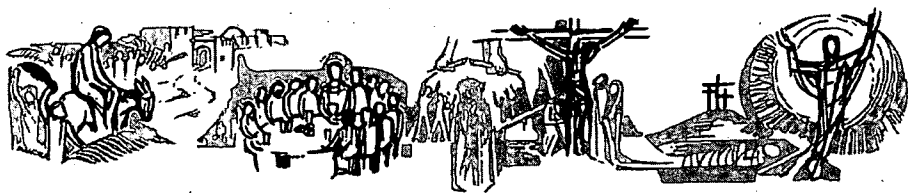
Soler, que va venir a compartir l'última part de dia. El bisbe va fer un testimoni de vida com a cristià que ha estat marcat per l'Esperit i els joves van poder compartir-hi les seves inquietuds. Amb una pregària i una xocolatada van acomiadar la trobada d'aquest any 2007. (C.C.)

Tibidabo informa

Quaresma 2007

Tots els divendres de Quaresma en el Temple del Tibidabo a les 18 hores, Sant Rosari i Via crucis.

Setmana Santa

Dia 1 d'abril. Diumenge de Rams

- A les 12 hores. **Benedicció de Rams a la Basílica**. Presidida per Mons. Joan GODAYOL.
- A les 13 hores. **Benedicció de Rams a la Cripta**.

Dia 5 d'abril. Dijous Sant

- A les 8 hores. **Laudes**.
- A les 18,30 hores. **Missa Vespertina. Sopar del Senyor** presidida per Mons. Joan GODAYOL.
- A les 21,30 hores. **Hora Santa**.
- A les 23 hores. **Vetlla extraordinària**, oberta per a tothom.

Dia 6 d'abril. Divendres Sant

- A les 8 hores. **Laudes**.
- A les 11,30 hores. **Ofici de Lecturas**.
- A les 12 hores. **Via-Crucis**.
- A les 17 hores. **Celebració de la Passió del Senyor**.

Dia 7 d'abril. Dissabte Sant

- A les 8 hores. **Laudes**.
- A les 23 hores. **SOLEMNE VETLLA PASQUAL** presidida per Mons. Joan GODAYOL.

Dia 8 d'abril. Pasqua de Resurrecció

Horari de Misses el mateix dels dies festius.

Il·luminació del Temple

Pots que el Temple del Tibidabo estigui cada nit il·luminat. Subscriu-t'hi. Una hora de llum val 12 euros. Amb la col·laboració de tots el Tibidabo podrà brillar cada nit.

Viatges i Peregrinacions

ESCOCIA
2 al 9 de juliol 2007 (últimes places)
Informació:
Temple del Tibidabo 934 175 686
Viatges Magister 934 879 423

Mallorca

Uns premis amb gust religiós

PALMA.— Els reconeixements que el Govern balear fa amb motiu de la Diada de les Illes han premiat la tasca d'alguns personatges relacionats amb l'Església, com els sacerdots Bartomeu Català i Joan Bauzà i les religioses franciscanes Filles de la Misericòrdia.

El dia 24 de febrer, el Govern va fer pública la llista amb els 31 guardonats amb el Premi Ramon Llull. D'entre ells, set recauen en dones. El guardó consisteix en una reproducció en plata i or d'una xilografia extreta de la col·lecció de Xilografies Mallorquines de la impremta Guasp, la primera edició dels quals està datada entre els anys 1895 i 1898.

Els premis Ramon Llull, atorgats pel Govern de les Illes Balears, tenen com a objectiu homenatjar les persones o institucions que han aportat el seu granet d'arena a la cultura, esports, civisme o el món empresarial de l'arxipèlag. En l'edició 2007, el sacerdot Bartomeu Català, president de Projecte Home Balears, ha rebut la màxima distinció que concedeix la institució: la Medalla d'Or.

Els preveres Català i Bauzà.

Les Franciscanes Filles de la Misericòrdia.

En l'acte de lliurament del guardó, Mn. Català va recordar l'antic compromís de col·laboració que uneix des de fa més de vint anys el Govern balear i el bisbat de Mallorca. També va afirmar que la medalla és propietat d'un grapat de persones, entre les quals destaquen els homes i les dones que han demanat ajuda als centres, llurs famílies i el personal del projecte.

Al llarg d'aquests 22 anys, la resposta que ha ofert Projecte Home a la societat ha anat canviant, i així ho explicà Mn. Català: «Si a l'inici sols fèiem tractament, a poc a poc se'ns ha demanat que féssim altres tasques com són la prevenció, la formació i la investigació.» «No vull acostumar-me al sofriment ni a la manipulació. No vull

acostumar-me tampoc a la posada en pràctica dels instruments terapèutics, perquè cada persona i cada moment és distint», va afirmar.

Al mateix temps, els guardonats amb el Premi Ramon Llull han estat proposats pel president Jaume Matas o per algun dels seus consellers. De l'àmbit religiós, destaquen dos premis molt especials: en primer lloc, el que ha rebut el canonge vilafranquer Joan Bauzà, sociòleg i comunicador. A més de canonge, actualment és rector de la parròquia de Sant Alonso Rodríguez de Ciutat. Ha desenvolupat una àmplia tasca com a comunicador radiofònic des de l'espai *Bon dia*, que s'emet cada matí a la Cadena Cope. A llarg d'aquests minuts,

Mn. Bauzà fa un breu comentari sobre la societat actual. El conjunt de les seves intervencions conforma un espai de reflexió valuós que el Govern ha volgut premiar amb el Premi Ramon Llull.

D'altra banda, les Franciscanes Filles de la Misericòrdia també han rebut aquesta distinció. La congregació religiosa d'origen mallorquí, al llarg de la seva història centenària, ha estès la seva tasca caritativa arreu del món, amb una activitat assistencial, social i educativa envers els més necessitats. El setembre del 2006, aquestes religioses van celebrar el 150è aniversari de la fundació de la seva congregació a Pina, Mallorca.

Cristina Sánchez

UN ALMA EN CRISTO

Dolores Avalos Melero

L'autora, una mare de família que viu i treballa en l'àrea metropolitana de Barcelona, després de recórrer un llarg itinerari espiritual, ens explica la seva conversió i trobada amb Crist.

- A l'inici del tercer mil·lenni, quan ens cal una nova evangelització, la nova edició d'aquesta trilogia presenta Jesús impartint personalment la catequesi, sobre les veritats de la fe i els principis de la vida espiritual, a una dona de poble.
- Es tracta d'una obra actual. Per les seves pàgines desfilen persones i esdeveniments dels nostres dies.
- En els dos primers volums es desenvolupen temes com els grups de pregària i de guariment carismàtic, de la sida, del vot polític, les missés gregorianes, el foc de l'infern i, especialment, la manera d'actuar en l'atenció de malalts.
- El tercer volum se centra en la purificació de l'ànima de l'autora a través de dos esdeveniments familiars i professionals dolorosos.

Combel
EDITORIAL

902 107 007

De venda a Llibreria Urquinaona (Roger de Llúria, 4 - Barcelona)
i a les principals llibreries

«Fundació Fe i Cultura
Mossèn Manyà» Tortosa

II Concurs Literari per a Joves i Adolescents V Concurs d'Assaig VI Concurs de Poesia

Mossèn Joan Bta. Manyà.

BASES

LITERARI ADOLESCENTS I JOVES

Tema: comentaris lliures sobre el DVD «Manyà, una flama al vent» i «Set veus parlen de Mn. Manyà». Es pot adquirir per 10 euros a la Llibreria Claret, c/ Roger de Llúria, 5 - Barcelona. Tel. 933 010 062 i a Casa Boluña, c/ Sant Blai, 14, tel. 977 440 066 Tortosa.

Extensió: 4 folis DIN A4 doble espai. En català.

Premi: 300 euros i publicació d'una recensió a *Catalunya Cristiana* i posteriorment en edició pròpia de FM.

Accèssit: un lot de llibres.

Jurat: Josep Alanyà, Federico Diego, Àngels Massip i Ramon Rosales.

ASSAIG

Tema: «La immigració avui a Catalunya. Integració i convivència social i religiosa. Reptes i esperances.»

Extensió: 12 folis DIN A4 a doble espai. En català o castellà.

Premi: 900 euros i l'edició del text.

Accèssit: un lot de llibres.

Jurat: Daniel Arasa, Artur Juncosa, Carles Ruiz, Mn. R. Octavi Sánchez i Mons. Joan Carrera.

POESIA

Tema lliure, en català i no premiat en altres concursos.

Extensió: entre 14 i 50 versos en total o en 1, 2 o 3 poemes.

Premi: 400 euros i la publicació a *Catalunya Cristiana*.

Accèssit: un lot de llibres.

Jurat: Zoraida Burgos, Jesús Massip, Emili Rosales i Gerard Vergès.

NORMES COMUNES:

Presentació en cinc còpies. En sobre a part, escriu-hi el títol i el pseudònim. A dins, cal incloure-hi el nom i cognoms, telèfon i adreça postal.

Cal adreçar els treballs a la Fundació Fe i Cultura Mossèn Manyà. Especificar al sobre si s'opta per al Concurs de Joves, Assaig o Poesia. Apartat de Correus 95 - 43500 Tortosa.

Termini de presentació:
31 d'agost del 2007.

Lliurament de premis: 29 d'octubre, 8 del vespre, en el decurs d'un festival que se celebrarà al Patronat Sagrada Família, c/ Mercaders, 2 - Tortosa.

Els premiats s'obliguen a rebre el guardó personalment i, en cas extraordinari, delegaran en una altra persona acreditada.

Els premiats podran llegir a la festa del 29 d'octubre el seu poema o una breu recensió del concurs literari o assaig. Extensió: un foli.

El jurat pot declarar el premi desert.

No s'hi poden presentar les persones guardonades als concursos del 2004, 2005 i 2006.

Informació: 977 441 147 i 636 390 702.

Solidaritat

Les Teresianes ajuden les joves de Costa d'Ivori a tenir un futur millor

■ Des de fa poc més d'un any, 150 joves participen en els tallers que ofereix la Llar de Nostra Senyora de Man

A Costa d'Ivori la situació global dels nens i nenes i les noies joves, abans del conflicte armat que va començar l'any 2002, ja es caracteritzava per la pobresa lligada en bona part a la dels seus pares. No només es tractava, i es tracta, d'una pobresa socioeconòmica sinó també cultural, per la qual generalment la jove ocupava els darrers llocs de les preocupacions de les famílies.

Amb la guerra, aquestes nenes en dificultat han agreujat la seva situació: sense escola; dificultat en l'accés a una alimentació equilibrada, dificultat d'accés a la sanitat primària, augment del nombre de violacions perpetrades a la regió, i s'hi afegeixen un gran nombre d'atrocitats com el fet que adolescents i dones adultes són conduïdes a la força per *entretenir* els combatents. També, davant la situació de pobresa i de fam, les joves s'entreguen a la prostitució per sortir al pas de les seves necessitats bàsiques (alimentació, sanitat...). Moltes són obligades a abandonar els estudis a l'escola, per manca de mitjans o són expulsades de les seves famílies a causa de les seves relacions amb els rebels.

En aquest context de precarietat socioeconòmica, configurada per la crisi políticomilitar, es genera el fenomen de nenes afectades de forma directa i indirecta pel conflicte armat pertanyents a la zona de Man i rodalia, al nord de Costa d'Ivori. Per atendre-les sorgeix el Projecte Llar Nostra Senyora de Man, de la Companyia de Santa Teresa de Jesús l'any 2004. La iniciativa consisteix a oferir a les joves de la regió de Man, afectades moralment i econòmicament per la situació de guerra, l'aprenentatge d'un ofici digne (costura/brodat, perruqueria, cuina i pastisseria) per sortir de la degradació social a la qual han estat sotmeses, i crear un futur millor per a elles i la família.

A més de les classes de formació professional, les nenes reben una educació integral a través de cursos d'educació general bàsica, ja que exercir un ofici demana un mínim de familiaritat amb les lletres i els números per tal d'obrir-se un camí en el món professional. Es tracta globalment de donar a 150 joves, de 12 a 22 anys, una formació integral i de reinserir-les a la societat amb la finalitat que es puguin valdre per elles mateixes econòmicament, i que al seu torn es converteixin en agents de transformació en el seu medi. Indirectament, al voltant de 400 pares i una trentena de nadons es beneficien d'aquest projecte.

Aquesta iniciativa solidària s'impulsa des de la Fundació Enric d'Ossó (FUNDEO), l'ONG teresiana creada l'any 2004. La Companyia de Santa Teresa de Jesús fa dècades que està compromesa amb el desenvolupament de pobles dels quatre continents mitjançant la tasca educativa i en el

La Companyia de Santa Teresa de Jesús va arribar a Costa d'Ivori el 1985 i, des de llavors, du a terme diverses obres. En concret, des de finals del 2005 ofereix activitats per a la promoció i reinserció de les joves vulnerables de la regió de Man, al nord de Costa d'Ivori. A més de cultura general aprenen pastisseria, cuina, costura, perruqueria, tècniques d'art, etc. Aquest país africà pateix un conflicte armat des del 2002 i les nenes i les dones són les més perjudicades i marginades.

Les joves aprenen l'ofici de costura.

Nenes que participen en el Projecte Llar Nostra Senyora de Man.

Les petites també reben nocions d'educació general.

camp de la salut. «Actualment la nostra congregació —afirma M. Cristina Martínez, provincial de Catalunya— està present en comunitats i obres a Angola, Burkina Faso, Costa d'Ivori, Itàlia, Espanya, l'Equador, EUA, França, Moçambic, São Tomé i Príncipe, l'Argentina, el Brasil, Colòmbia, Costa Rica, Cuba, Xile, Guatemala, Mèxic, Nicaragua, el Paraguai, Portugal, l'Uruguai i Veneçuela.»

FUNDEO va ser creada amb la finalitat de contribuir a l'educació i formació integral de persones, grups i pobles dels països en via de desenvolupament i dels nuclis de població que pateixen les conseqüències de la pobresa i marginació en el món, com a mitjà que en promogui un desenvolupament equilibrat i integral, i ajudi a avançar cap a la fraternitat entre tots els països i persones. «Les principals activitats que es fan a FUNDEO són les adreçades a la consecució de fons per tirar endavant projectes que ens envien», explica la germana M. Cristina Martínez, com el Projecte Llar de Nostra Senyora de Man de la Companyia de Santa Teresa. Les entrades econòmiques a FUNDEO arriben a través de la contribució dels Amics de la Fundació, així com de subvencions d'ens públics i privats, campanyes, mercats, etc.

A l'estiu també fan accions de voluntariat amb joves que desitgen donar part del seu temps per col·laborar en diferents països d'Amèrica del Sud i Àfrica. «Cada any se'ns presenten projectes de voluntariat que són assumits i realitzats per joves del nostre país», assegura la provincial, i afegeix: «Durant l'any 2006 hem pogut fer en total 22 projectes amb un total d'uns 500.000 euros.»

Consuelo Chaves

Com col·laborar-hi?

Fent-se Amic de la Fundació, col·laborant-hi amb una quota mensual, trimestral, anual o simplement amb un donatiu puntual. Altres formes d'ajuda són l'apadrinament d'un nen o nena o oferint-se com a voluntari per col·laborar amb la Fundació Espanya o per col·laborar en projectes d'Àfrica o Amèrica del Sud.

FUNDACIÓ ENRIC D'OSSÓ

C/ Ganduxer, 85

08022. Barcelona

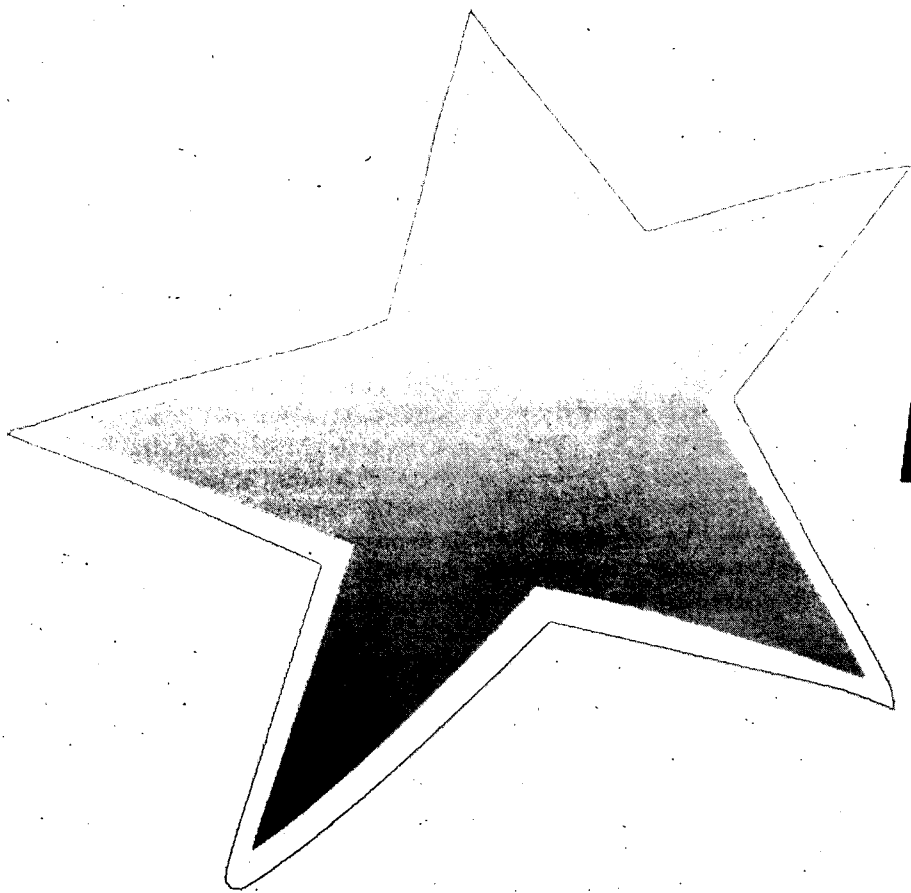
Tel. 932 123 354

Persona responsable: M. José Montserrat

web: www.ongdfundeo.com.

El compte bancari per ingressar el donatiu és:

Banco Santander Central Hispano
0049-1806-97-2611996805

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- ■ Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Les puntes de coixí, un mètode de relaxació

■ La Diada de la Puntaire tindrà lloc el 29 d'abril vinent a Lloret de Mar

A punt de complir dues dècades d'existència, l'Associació Catalana de Puntaires compta amb més de 4.000 sòcies i socis que gaudeixen dedicant el seu temps lliure a la creació de puntes. Cada diumenge són

múltiples les trobades de puntaires que es fan arreu dels pobles catalans. La paciència, la delicadesa i la constància que requereix aquesta tasca són un antídoto contra el ritme trepidant de la nostra societat.

S'anomena punta tot teixit sumptuari, és a dir, d'ornament, transparent. El seu origen és incert però se sap que ja els egipcis el feien servir segles abans de Crist per fer ornaments. «En les societats europees on els materials preciosos eren escassos (perquè abans de la descoberta d'Amèrica gairebé no hi havia ni or ni plata) la punta es considerava una joia i les classes altes la feien servir com a signe de distinció», explica Isabel Crego, presidenta de l'Associació Catalana de Puntaires, i continua: «Al segle XIV a Europa estaven establint les lleis sumptuàries. Es fixava per llei qui podia portar puntes, quantes en podia portar, de quina mida, i estava multat no complir aquestes lleis.» Avui, les puntes no són considerades com a peces precioses, però l'Associació Catalana de Puntaires defensa que sí que poden ser peces artístiques.

L'entitat va néixer el 1988 a Arenys de Mar per iniciativa de l'aleshores director del Museu Marès de la Punta, Jordi Palomer, i va ser la pionera de les associacions de puntaires en l'etapa més recent. No hi havia cap organització constituïda entorn del món de la punta, mentre que actualment en podem trobar una en gairebé tots els pobles catalans, sobretot a les zones de tradició puntaire: el Baix Llobregat, el Maresme i el Baix Penedès. L'Associació Catalana de Puntaires va començar a caminar amb un centenar de sòcies i socis i avui en són 4.000. Tal com explica Isabel Crego, «moltes dones estaven sense organitzar en l'oci, en el temps lliure, en el seu

espai. Al voltant del fet de fer puntes s'ha teixit una parcel·la d'oci que abans la dona tenia més limitada. El seu temps lliure es limitava a reunir-se amb la família o amb la gent del barri. Ara cada diumenge hi ha una pila de trobades de puntaires i les dones es mouen d'un indret a un altre soles o amb amigues».

Des de l'associació són conscients que la imatge de la persona que fa puntes és encara la d'una persona «carca», quan, de fet, són socis de l'entitat dones i homes de totes les edats i no únicament persones dedicades a les feines de la llar. «Aquí vénen tant funcionàries que comencen des de zero, com infants, i són feliços», afirma la presidenta. I és que «la pausa que exigeix el fet de fer puntes no s'adiu amb el ritme trepidant de la societat», afirma Isabel Crego, «per la qual cosa és una forma d'oblidar-nos del món». Fer puntes té funcions terapèutiques, sobretot de cara al futur, perquè segons explica la presidenta asserena la gent. «Has de cla-

var, l'agulla al lloc precís i amb els fils precisos, perquè si t'equivoques has de desfer la passada; cal, per tant, una atenció molt gran.»

Fer punta de coixí exigeix quatre aptituds bàsiques: constància, paciència, delicadesa i bon gust.

Formació continuada

Dins de la programació regular a l'associació s'imparteixen ensenyaments de: puntes de l'Arboç, cosir puntes, puntes populars, duquessa, flandes, ret fi català, picat de patrons: iniciació i blonda.

En la programació permanent s'inclou: iniciació de les tècniques belgues, punt a l'agulla clàssica, punt a l'agulla contemporani, frivolité, malla amb maller, tapets a punt de mitja, començar puntes amb esquemes.

Hi ha cursos mensuals de 12 hores, trimestrals de 30 hores, intensiu de 12 hores i intensiu de 25 hores.

Diada de la Puntaire

La primera edició es va celebrar a la Riera d'Arenys de Mar el 1988, al voltant del Museu Marès de la Punta, on es van aplegar un centenar de puntaires. Va ser una idea feliç del mateix Jordi Palomer que ha tingut continuació en poblacions com l'Arboç del Penedès, Calella, Lloret de Mar, Calafell, Tarragona, Torredembarra, Girona, Mollet del Vallès, Calella, Alpícat, Gironella o Barcelona, per posar uns exemples. La propera diada tindrà lloc a Lloret de Mar el 29 d'abril. No únicament hi acudirán puntaires procedents d'arreu de Catalunya sinó també de Galícia, un altre dels punts més destacats pel que fa a puntes de coixí de l'Estat espanyol, i França.

Concurs Internacional de Puntes

Dins del seu ampli programa d'activitats, des de fa set anys l'Associació Catalana de Puntaires aposta fort per treure a la llum i fer realitat el bagatge de creativitat present en el col·lectiu puntaire. Aquest procés fructífer es va iniciar amb Propostes Gaudí, al qual van seguir l'Aigua Font de Vida, Pàgines Subtils, Paleta Pastel, i ara s'ha fet pública la convocatòria del nou Concurs Internacional de Puntes Contemporànies 20 x 20. El tema argumental d'aquesta edició fa referència als vint anys que l'entitat complirà el 2008 i a la il·lusió de complir-ne 20 més.

L'única premissa comuna en aquesta ocasió és la forma: l'obra de punta ha d'adequar-se al quadrat de 20 centímetres per costat. Un quadrat, dos, tres... fins a vint-i-cinc. La proposta està oberta, sense exclusions, a la totalitat del col·lectiu d'associats.

Consuelo Chaves

ASSOCIACIÓ CATALANA DE PUNTAIRES

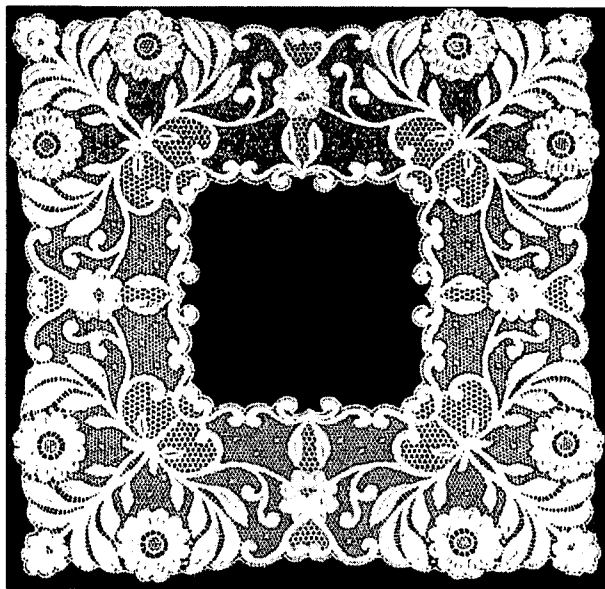
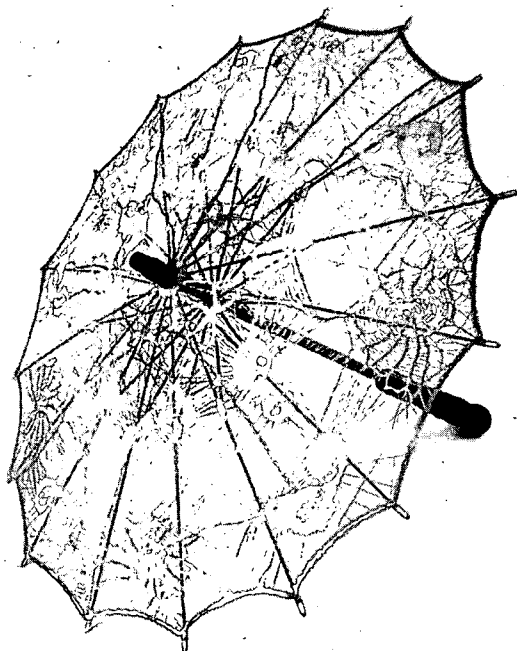
AV. PORTAL DE L'ÀNGEL,
7, 1r 1a A

08002. BARCELONA

TEL. 934 125 078

FAX 933 170 619

www.puntaires.com

Exemples d'obres de punta contemporània i tradicional.

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

BARCELONA.— Amb motiu de la festivitat que cada 7 de març la Universitat Abat Oliba CEU celebra en honor del seu patró sant Tomàs d'Aquino, Kiko Argüello, fundador del Camí Neocatecumenal, va ser convidat enguany a pronunciar la conferència *La bellesa salvarà el món*. Lluny de dictar una lliçó magistral, que és el més corrent en aquesta mena d'actes acadè-

mics, Argüello va agafar la senda del testimoni personal i de l'anunci explícit de Jesucrist. Més que conferenciant, el fundador del Camí Neocatecumenal va treure a la llum els seus dots de predicador i d'home tocat per una forta experiència de Déu que se sent cridat a proclamar obertament arreu del món, ja sigui una universitat o un barri de barraques, el seu missatge de salvació.

Kiko Argüello anuncia el querigma a Barcelona

Sigui quin sigui el títol de les nombroses conferències que Kiko Argüello és convidat a pronunciar continuament arreu del món, el fundador del Camí Neocatecumenal sempre acaba explicant el seu testimoni de vida. O més concretament, el testimoni de la seva conversió i del naixement del Camí Neocatecumenal. No sembla que ho faci per vanitat ni afany de protagonisme, sinó perquè està convençut que aquesta és la millor manera d'anunciar Jesucrist. Argüello és un evangelitzador en estat pur, i el fet d'explicar les meravelles que Déu ha fet en la seva vida representa per a ell el signe més eloqüent de l'amor de Jesucrist envers els homes.

Kiko Argüello va explicar a la Universitat Abat Oliba CEU de Barcelona el seu testimoni impactant de conversió.

Des d'aquesta perspectiva, Kiko Argüello va iniciar el 7 de març a la Universitat Abat Oliba CEU de Barcelona, la conferència que portava per títol *La bellesa salvarà el món*. Si algú es pensava que trobaria una ponència filosòfica rigorosa sobre la frase de Dostoievski és probable que, després de l'acte celebrat en commemoració de sant Tomàs d'Aquino, se sentís fortament defraudat. En la línia que el caracteritza, Kiko Argüello va optar per obrir completament el seu cor davant del nombrós públic assistent, la gran majoria sabedor ja del seu carisma, i mostrar, a grans pinzellades, el testimoni personal de la bellesa que és, per a ell, Jesucrist i per la qual se sent realment salvat. També va parlar, com no podia ser d'una altra manera, de l'itinerari de formació postbaptismal que es va sentir inspirat a fundar ja fa més de trenta anys, més conegut com a Camí Neocatecumenal.

A la recerca del sentit de la vida

El relat de la conversió d'Argüello s'inicia sempre amb la profunda crisi existencial que va viure durant la seva època com a estudiant de Belles Arts a Madrid, cosa que, per a ell, és considerat com una autèntica benedicció de Déu. «El Senyor va voler que visqués una forta experiència d'ateisme, de descens a l'infern de la meua existència—confessa aquest predicador laic—. Vaig intentar viure amb el cel completament tancat fins a descobrir que la vida no tenia absolutament sentit. Malgrat que per aquella època vaig guanyar el Premi Nacional de Pintura, tenia èxit i reconeixement professional, el món s'havia fet miques per a mi. Viví en una mena de clavegueram.» En aquest context, totalment enfonsat, tot i que a la recerca constant de la veritat, Kiko Argüello va tenir una profunda experiència interior d'encontre amb el Senyor. «Allò em

va fer estremir—confessa—. Plorava amargament. Em sentia com un home condemnat a mort al qual de cop i volta li diuen: «Ets lliure.»» Va descobrir, aleshores, que la fe era un encontre transformador que va més enllà de la racionalitat: «La fe és l'esperit de Crist que dóna testimoni al teu esperit que existeix i que t'estima com a fill de Déu.»

Malgrat que va deixar la pintura per lliurar-se a l'anunci del Regne, Kiko Argüello no ha abandonat la seva vena d'artista. De fet, la seva prèdica és com un gran mural impressionista, a base de grans brotxades que amb prou feines insinuen la unitat del conjunt. Així s'entén que del procés de conversió passi directament a la seva presència enmig dels més pobres, als barris de barraques de Madrid. Allí descobreix la crida a romandre al costat dels que pateixen. «Com en l'Eucaristia, allí trobo la presència real de Jesucrist.» A poc a poc, gairebé sense adonar-se'n, es van configurant els elements clau del que acabarà essent anys després el Camí Neocatecumenal: Paraula-Litúrgia-Comunitat.

Mogut per la necessitat, se sent cridat a predicar, però no *ex cathedra*, des del púlpit, sinó de manera senzilla i palpable, entre els gitans i els quincallers de Palomeras Altas: «Entre aquella gent descobreixo que la predicació cristiana a la qual em sento cridat no ha de ser de coses filosòfiques o espirituals, sinó d'un mort que ha tornat a la vida. He de parlar de Jesucrist mort i ressuscitat. És el querigma. És la bellesa que realment salva el món.» «I aquesta forma d'anunciar la Bona Nova—afegeix—serveix tant per a parròquies burgeses com per a comunitats de camperols.» Són les primeres passes d'un itinerari de catecumenat postbaptismal que avui abraça en l'Església prop d'un milió de seguidors.

A mesura que passen els minuts, conscient que s'està allargant, Kiko Argüello imprimeix a la seva narració més ritme, més intensitat, en un *in crescendo* impara-

ble que el condueix a constatar una realitat dramàtica: «Europa camina cap a l'apostasia. La família s'està desestructurant, les persones cada vegada estan més soles i augmenta la secularització. L'home viu avui tot per a ell mateix. S'ha fet el centre i això esclavitz. Sembla que l'eutanàsia és l'única resposta que tenim davant del patiment humà. Per això és tan important avui anunciar l'Evangeli. Aquesta ha de ser la nostra principal missió!» «Hem estat creats per a l'amor—cridava a l'Abat Oliba davant d'una audiència expectant—, i per això no som feliços quan només vi-

vim per a nosaltres mateixos!» D'aquí el sentit del Camí Neocatecumenal com a «itinerari d'iniciació cristiana que redescobreix el baptisme com a font de vida eterna». «A través del seu fill Jesucrist—acaba dient Kiko Argüello després d'una hora llarga de conferència—, Déu ens ofereix la possibilitat de conversió, d'alliberar-nos de la nostra incapacitat d'estimar, de deixar de viure per a nosaltres mateixos i rebre així la vida eterna.» El colofó final, convertit ja en emblema de la predicació d'Argüello, també és eloqüent: «I no us oblideu de pregar per mi, que sóc un pobre pecador.»

Samuel Gutiérrez

Iniciativa cristiana de pregària en favor de la pau a Euskadi

BARCELONA.— L'11 de març es va iniciar a la parròquia de Santa Maria del Pi de Barcelona la primera trobada de pregària en favor del diàleg i el procés de pau a Euskadi. Convocat per diferents grups cristians sensibles a aquesta realitat, la iniciativa va congrega moltes persones a la nau central de la cèntrica església barcelonina de Santa Maria del Pi. Entre els assistents, destacava la presència d'Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau, organisme que dóna suport i anima aquesta iniciativa.

Donat l'èxit de la primera convocatòria, el diumenge següent, 18 de març, es va tornar a organitzar una nova trobada de pregària, aquest cop a la parròquia de Sant Ramon Nonat de Collblanc. Ara el desig és donar continuïtat a una proposta sorgida inicialment com una cosa puntual. La voluntat dels organitzadors és celebrar aquesta trobada de pregària cada diumenge en una parròquia diferent de Barcelona.

Més enllà de l'opinió i el debat polític, aquestes convocatòries volen ser, sobretot, una plataforma de reflexió i pregària. S'hi llegeixen textos de la Bíblia i alguns poemes que ajuden a reflexionar i a pregar per la pau i la reconciliació al País Basc, alhora que es pretén fomentar en els assistents i en la societat els camins del diàleg i debats serens.

La propera trobada de pregària per la pau tindrà lloc el 25 de març en una parròquia encara per determinar. També s'està preparant una pàgina web dedicada a aquesta iniciativa. Més informació al tel. 933 176 177 o a www.justiciapau.org. (C.C.)

50è aniversari de Càritas Bilbao

BILBAO.— Coincidint amb la celebració dels 50 anys de la seva creació, Càritas diocesana de Bilbao ha organitzat l'exposició «Reflexos d'esperança», en la qual es fa un recorregut per la història de la institució i de la societat de Biscaia, així com de les diferents activitats que desenvolupa en l'actualitat i les línies de treball per al futur.

Aquesta mostra, que tindrà un caràcter itinerant, va iniciar la seva primera etapa el 28 de febrer passat al claustre del Museu Diocesà d'Art Sacre de Bilbao, des d'on anirà a diferents llocs de la diòcesi, com Galdakao, Zona Mi-

nera, UribeKosta, Bilbao, Ermua, Txorierrri, Barakaldo, Encartaciones, Portugalete, etc. La intenció dels promotors és que l'exposició pugui circular per tot Biscaia.

La mostra consta d'una vintena de plafons de gran format. Aquestes peces van acompanyades de diferents materials de difusió adreçats al públic visitant, com un tríptic i un punt de llibre. A cadascuna de les localitats on s'instal·la la mostra es posarà a disposició dels visitants un llibre on puguin escriure les seves aportacions en relació amb l'exposició i al que Càritas els suggereix. (C.C.)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans.

Descobreix la nova web

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
 Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867

cultura

Presentació d'un llibre de Mn. Jaume Montaña

■ Es tracta de l'edició de la tesi doctoral que va presentar el 1969 sobre el diàleg entre sociologia i cristianisme

LLEIDA.— La sala d'actes de la nova seu de Càritas diocesana de Lleida es va omplir de gom a gom el 14 de febrer amb motiu de la presentació del llibre *Los problemas del Tercer Mundo y la «Populorum progressio»*, de Mn.

Jaume Montaña. L'acte va ser organitzat per Càritas i l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (IREL), amb el suport del bisbat de Lleida, Justícia i Pau, Mans Unides i la impremta Miró de Lleida, editora de l'obra.

L'edició presenta la tesi doctoral en Sociologia de Mn. Jaume Montaña Carrera, professor de l'IREL, delegat de mitjans de comunicació del bisbat de Lleida durant més de trenta anys i corresponsal de *Catalunya Cristiana*. L'autor va defensar la seva tesi el 1969 a la Universitat Pontifícia Sant Tomàs d'Aquino de Roma. Una tesi que va ser dirigida pel P. Carlos Soria, expert en el món de la doctrina social i un dels redactors de l'encíclica *Populorum progressio*.

L'acte, presidit pel llavors bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va comptar amb les intervencions de M. Àngels Altarriba, delegada de Pastoral Obrera i coordinadora del Seminari Permanent Jaume Rubió; del teòleg Mn. Ramon Prat, director del IREL i prologuista de l'obra, i del mateix autor, Mn. Jaume Montaña. Mary Bometón, periodista i militant cristiana, va presentar l'acte i el va qualificar com «una trobada de reflexió i d'amics». I va afegir que el llibre «m'ha suggerit moltes preguntes que cal respondre».

En primer lloc, va intervenir M. Àngels Altarriba, que va destacar el fet providencial d'haver-se triat la seu de Càritas per fer-hi la presentació: «La missió de l'Església és magisteri i caritat, i el llibre aprofundeix en aquests dos extrems.» Per a la delegada de Pastoral Obrera, la doctrina social de l'Església existeix per fidelitat a l'Evangeli: «L'Església viu i obra en la història. En l'anunci de l'Evangeli, la dimensió social és essencial i ineludible.» En la seva intervenció, Altarriba es va referir al llibre de Mn. Montaña com «un regal de Déu» i va constatar que la seva publicació vol reafirmar-nos en la vivència i actualitat de la doctrina social de

Mons. Ciuraneta va presidir l'acte de presentació del llibre de Mn. Montaña.

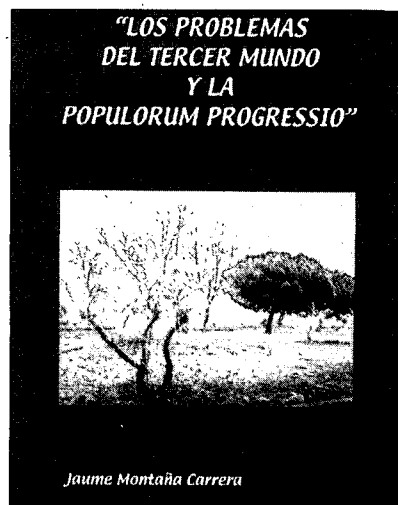
Per un humanisme integral i solidari

L'acte de presentació va cloure amb la lectura del text que havia preparat Mons. Francesc Xavier Ciuraneta i que, en el seu nom, va llegir la delegada de Pastoral Obrera. «T'agraïxo ben de cor l'esforç que ha suposat per a tu aquesta publicació», deia. També va comentar que el llibre s'ocupava d'un aspecte molt important de la doctrina social de l'Església: el desenvolupament integral de l'ésser humà i de totes les nacions del món. En paraules seves, «es tracta d'un humanisme integral i solidari, inspirat en la llei natural, que expressa el disseny de Déu». Per a Mons. Ciuraneta, seria bo que la publicació de la tesi doctoral de Mn. Montaña desvetllés la inquietud dels preveres i dels laics per conèixer més bé la doctrina social de l'Església, que forma part de la seva dimensió evangelitzadora: «Crec que és la gran desconeguda, tot i que hauria d'inspirar el nostre anunci de l'Evangeli. Perquè la nostra acció pastoral ha de buscar també transformar la realitat social amb la força de l'Evangeli.»

Va cloure la seva intervenció amb un desig: «Que aquesta obra recordi que la nostra fe ha de traduir-se també en la transformació de les estructures injustes, que perpetuen situacions de misèria i de pobresa. I en coherència amb la nostra fe, fem visible, en la nostra societat tan agressiva, la civilització de l'amor.»

l'Església. Tot seguit, Mn. Ramon Prat va assenyalar que 40 anys després de l'encíclica *Populorum progressio* i 38 anys de la tesi de Mn. Montaña, la seva publicació «ens aporta un document i un tema d'actualitat». Segons el ponent, l'encíclica va

produir en aquell moment un punt d'inflèxió: «D'una qüestió obrera es va passar a una qüestió social des de la complexitat i la intuïció. Vint anys després, Joan Pau II va donar la raó a la *Populorum progressio*, que avui és encara de plena actualitat.»

Portada del llibre.

Per al director de l'IREL, el llibre de Mn. Montaña és una aportació al diàleg entre la sociologia i el cristianisme. «El treball —va dir— està en plena línia del Concili Vaticà II i en la via de l'Església del futur. Ho fa actualitzant el Tercer Món amb grans continguts, com ara el concepte de desenvolupament. Hem d'agrair molt aquesta publicació, que és una memòria agraïda del passat, un compromís amb el present i una esperança de futur tranquil en la línia del Vaticà II.»

Despertar la consciència social

També va intervenir l'autor, que va recordar que va estar treballant durant dos anys abans de poder llegir la tesi. «I una vegada vaig dir-hi la meua, ha estat durant molts anys en el silenci fins avui. El pensament que hi ha és fruit de l'ensenyament social de l'Església», va comentar.

Mn. Montaña va explicar que el llibre s'havia elaborat des de la perspectiva de la fe: «És en aquest sentit que desitjo que ajudi a despertar la consciència social de la gent, amb una mirada en el Transcendent. D'aquest llibre se n'ha de fer una lectura oberta en el context en què va ser feta la tesi i en el context en què ha estat publicada. Voldria que ajudés a fer créixer la doctrina social de l'Església.»

Val a dir que amb aquesta publicació s'enriqueix el valor de la *Populorum progressio*, ja que surt a la llum pública un estudi científic que va ser el primer que es va fer sobre l'encíclica, dos anys després que la publicàs Pau VI. Per totes aquestes raons, Mn. Jaume Montaña va rebre els grans elogis i felicitacions dels qui van acudir a la presentació.

Jordi Curcó

El Museu de Montserrat acull temporalment un quadre de Josep de Togores

MONTSERRAT.— Cerdanyola del Vallès, població nadiua del pintor Josep de Togores (1893-1970) ha adquirit el quadre *Dona amb raïm* (1926), amb vistes a incrementar el seu patrimoni artístic. Fins que acabin les obres del Museu d'Art de Cerdanyola —la inauguració està prevista per a la propera tardor—, el quadre està instal·lat en un lloc preferent del Museu de Montserrat (MDM). Antoni Morral, alcalde de Cerdanyola del Vallès, i Consol Pla, regidora de Cultura, van visitar recentment el monestir de Montserrat i van poder contemplar el quadre.

El promotor d'aquesta iniciativa ha estat Txema Romero, que pertany al Consell Assessor del Museu de Montserrat i que s'ocupa de gestionar i activar el

«Dona amb raïm» està instal·lat en un lloc preferent del MDM.

patrimoni artístic del consistori vallesenc. Amb la cessió en dipòsit d'aquesta obra de Josep de Togores s'inicia una etapa de col·laboració fructífera entre Cerdanyola i Montserrat —a través de la Fundació Abadia de Montserrat 2025—, que es preveu molt enriquidora des del punt de vista cultural.

El MDM presenta als visitants un quadre de la millor època del pintor, abans del seu retorn al realisme cru de les darreries dels anys trenta i dels quaranta. El museu compta ja amb una obra d'aquest artista, *Lectura* (1935), que representa una dona asseguda al llit, llegint. El quadre propietat de l'Ajuntament de Cerdanyola és d'una època anterior, més connectada amb les avantguardes internacionals. (C.C.)

Consagrada la primera església «intel·ligent» d'Espanya

■ Al temple de Xilxes (Castelló) s'hi han instal·lat uns sistemes domòtics

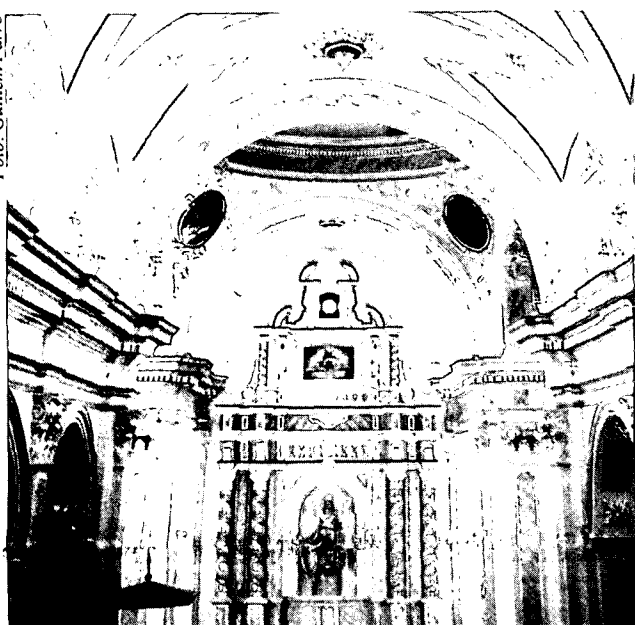
XILXES.— Mons. Casimiro López Llorente, bisbe de Sogorb-Castelló, va consagrar el 18 de febrer passat a Xilxes (Castelló) la primera església «intel·ligent» d'Espanya. Això ha estat possible gràcies a la instal·lació d'uns sistemes domòtics, és a dir, a l'automatització d'uns elements que integren en un mateix sistema diferents serveis com ara la il·luminació general i específica, els ambients d'acollida o la megafonia.

Es sistemes domòtics permeten, per exemple, poder activar les campanes amb un SMS. També hi ha un detector de moviment que, quan entra un visitant fora d'hores de culte, encén una il·luminació particular i el fil musical. Altres avantatges són tenir programats els ambients lluminosos corresponents a les festes patronals o solemnitats, els quals s'activen amb només una pressió en la pantalla tàctil instal·lada a la sagristia.

Ismael Minguet, tècnic que ha dirigit la instal·lació i fill de Xilxes, explica que està molt satisfet «d'haver participat en un projecte per a l'edifici més emblemàtic del poble, i d'aprofitar-ne com a catòlic els nous serveis durant les celebracions». També reconeix que el plantejament per a un temple és diferent que per a un centre de congressos: «En el nostre cas, s'ha de crear un ambient per a cada altar, que ha de ser càlid per ressaltar les imatges i, sobretot, per moure els fidels a la pietat i la meditació.»

La «catedral» de Xilxes

El projecte de restauració ha permès renovar tot el temple des del 2004. Ha comptat amb el finançament de l'Ajuntament local, la Diputació i la Generalitat valenciana, així com de diverses fundacions i empreses. Però el 50% del pressu-

Interior del temple de Xilxes.

post ha sortit de la generositat dels mateixos feligresos. El rector va aconseguir implicar totes les entitats de la parròquia, i la satisfacció dels fidels és tan gran que alguns ja la consideren la «catedral de Xilxes».

És el primer temple que es consagra des de fa molts anys a la diòcesi. En canvi, no es tracta d'un edifici nou. Xilxes existeix des del segle III, i encara que se suposa que ja hi havia una comunitat cristiana, l'Església no es va implantar fins al 1238, quan Jaume I va conquerir la població. El temple actual és barroc, però durant la guerra civil es va incendiar i se'n va enderrocar la cúpula. El projecte de reforma ha volgut tornar a donar a la casa de Déu l'esplendor i la dignitat anterior.

Guillem Farré

Quaresma

Hola, amics! Som en temps de Quaresma. Heu pensat mai què vol dir això? No és un dia de Carnestoltes, ni un berenar per celebrar l'enterrament d'un peix; és molt més. Es tracta de recordar uns dies d'angoixa, patiment i dolor, tant físic com espiritual. És el trajecte cap a la mort d'un home que, malgrat el seu poder, suporta les burles, les humiliacions i els insults. I tot això per què? La resposta és molt senzilla: aquest home és també Déu, el Fill del Pare, que dona la vida per redimir els éssers humans i deixar-nos nets de pecat per tal que puguem mirar el Totpoderós mentre preguem. Si algú ens fa un favor, normalment li ho agraïm. La nostra redempció és el favor més gran que hem rebut de Jesús. En aquests dies de reflexió pensem la manera d'agrair-li-ho.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

Promoure la col·laboració interuniversitària

BARCELONA.—

La Universitat Abat Oliba CEU va organitzar el 28 de febrer el XVIII Debat Universitari, dins del marc de la seva presidència de la Xarxa Vives d'Universitats, sota el tema *Els serveis universitaris quinze anys després (1991-2006)*. El debat va constar de dues taules rodones: *Els serveis quinze anys després: anàlisi de la realitat i Tipologies de serveis i formes de gestió*. La Xarxa Vives està integrada per les universitats de Catalunya, el País Valencià, les Illes Balears, Catalunya Nord i Andorra. La seva finalitat és promoure la col·laboració interuniversitària i facilitar la interacció amb la societat mitjançant una estructura de xarxa fonamentada en l'equitat i la cohesió entre els seus membres.

Per la seva banda, el 2 de març, el president de la Xarxa Vives d'Universitats i rector de la Universitat Abat Oliba CEU, Josep M. Alsina, va signar amb el president de la Conferència Regional de les Universitats de l'Oest d'Algèria, Abdelbaki Benziane, un conveni de col·laboració dins de la trobada del Programa

Foto: Eva Vicens

En primer pla, Josep M. Alsina signa el Programa Algèria Universitats.

Algèria Universitats (PAU), que va tenir lloc a Orà (Algèria). «L'acord aportarà beneficis per a totes les universitats que hi participen i contribuirà a la consolidació d'un veritable espai euromediterrani del coneixement», va afirmar Alsina.

El PAU té com a objectiu aconseguir la integració i el reconeixement del sistema universitari algerià dins de l'arc mediterrani i potenciar-lo com una referència en educació superior per als països europeus. Hi cooperen 35 universitats en més de cent actuacions de formació, recerca i sensibilització que impliquen prop de dues-centes persones entre investigadors, docents, estudiants i membres del personal d'administració i serveis. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

Colorant alimentari

La bona senyora, recolzada en el seu bastó negre i artísticament treballat, va dir en veu alta: «Agafaré safrà en pols...» Tot seguit va posar a dins del carret un parell de pots de la prestatgeria de les espècies. Si el que va agafar hagués estat realment safrà en pols li hauria costat un ull de la cara. Tan sols era el típic colorant alimentari que s'utilitza normalment per donar color a les salses i a alguns arrossos.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Claus per entendre la tragèdia de l'Àfrica

■ El professor Luis de Sebastián, autor del llibre «África, pecado de Europa», imparteix una ponència sobre el continent africà

BARCELONA.— El 26 de febrer la Fundació AjudantAjudar va començar el segon cicle de conferències *Claus per llegir el món* dedicat a l'Àfrica. La ponència inaugural va anar a càrrec del catedràtic d'Economia Internacional Luis de

Sebastián, el qual, per tractar les *Claus per entendre la tragèdia d'Àfrica*, va recórrer a les línies del seu darrer llibre on, justament, aprofundeix en les raons que han provocat l'endarreriment del continent africà i el paper que hi ha tingut Europa.

«Els qui llegeixin aquest llibre del professor De Sebastián entendran més bé la desesperació dels africans que arriben a les illes Canàries en petites barques fràgils jugant-se la vida pel camí. (...) M'alegro molt que surti un llibre per donar a conèixer l'Àfrica als espanyols. M'he trobat pocs espanyols que coneixin l'Àfrica. Molts han fet turisme en diferents països. Hi han anat a fotografiar la fauna variada i meravellosa i a admirar els paisatges fabulosos del continent.» Així opina Samuel Eto'o, jugador del Futbol Club Barcelona, procedent del Camerun, al pròleg del llibre *África, pecado de Europa*, de Luis de Sebastián.

Per entendre més bé la realitat del continent africà, la Fundació AjudantAjudar va acudir a Luis de Sebastián Carazo, professor honorari d'ESADE i catedràtic d'Economia Internacional a la Universitat Ramon Llull fins al 2006. Va fer la primera de les xerrades dedicada a l'Àfrica corresponents al segon cicle de conferèn-

Foto: Consuelo Chaves

Luis de Sebastián es proposa donar a conèixer més bé la realitat del continent africà.

cies anomenat *Claus per llegir el món*.

África, pecado de Europa ha estat publicat per l'editorial Trotta dins de la col·lecció Estructuras y Procesos. «Aquest llibre va ser una aventura intel·lectual i personal, motivat per la vergonya en ado-

nar-me que no sabia res de l'Àfrica. Vaig voler saber què és el que hi passa, el motiu que estigui molt més endarrerida que Amèrica Llatina, que vaig estudiar durant quaranta anys», va afirmar l'autor.

Una realitat molt complexa

Després de dos anys de llegir llibres i documents sobre el continent africà, es va adonar que era una realitat molt

ÁFRICA,
PECADO
DE EUROPA
LUIS DE SEBASTIÁN
PRÓLOGO DE SAMUEL ETO'O
EDITORIAL TROTTA

complexa i es va cenyir a aprofundir en el que Europa va fer a l'Àfrica: «El que van fer, el que no van fer i el que han de fer.» Luis de Sebastián explica que va decidir fer servir la paraula *pecat* al títol de l'obra perquè aplega dos conceptes fonamentals segons l'escriptor. D'una banda, implica que s'ha fet un mal a gent amb els mateixos drets i deures que nosaltres. I de l'altra, el pecat comporta «que cal reparar-lo», comenta.

África, el pecado de Europa no és un llibre més d'història. Emprèn una anàlisi de la història i les conseqüències de la presència d'Europa a l'Àfrica, des de mitjan segle XV fins als nostres dies, per posar de manifest els mèrits europeus, però sobretot per explicar i denunciar els seus pecats, que han conduït al descarrilament d'aquest continent abandonat.

L'autor proposa, a més, certes línies d'actuació per ajudar l'Àfrica a sortir de la seva prostració. Un programa adreçat en darrera instància als qui prenen les decisions que afecten aquest continent tan proper i tan ignorat.

Consuelo Chaves

Daniel Jover anima a posar en pràctica l'esperança

BARCELONA.— El dimecres 28 de febrer, a la seu de Cristianisme i Justícia, es va presentar el darrer llibre de Daniel Jover, membre del Centre d'Estudis de l'entitat i soci fundador de l'equip Promocions. *Praxis de l'esperança. Educació, ocupació i economia social*, publicat per l'editorial Icaria a la col·lecció Antrazyt, és una reflexió des de l'experiència que planteja alternatives d'educació més enllà de l'escola, de la feina més enllà del treball assalariat i els canvis al mercat laboral.

Es tracta d'una altra manera d'emprendre, en una economia social i solidària,

Daniel Jover, tercer per la dreta, va presentar la seva quarta obra.

camp del compromís dut a terme per Daniel Jover durant trenta anys. Com a assaig *impressionista* i unint l'opció personal amb la professional, l'autor denuncia el fals dilema entre la realitat i la utopia, perquè les fronteres del que és possible reve-

len noves dimensions de la realitat que no s'havia sospitat. És una aposta per situar les polítiques d'educació i feina al servei dels drets humans i de l'ètica de la igualtat. Aquet llibre és el fruit «d'humanitzar la humanitat». (C.Ch.)

Préssecs farcits amb crema de melmelada

INGREDIENTS:

8 meitats de préssec
1 plàtan
8 cullerades de
melmelada de maduixa
15 cullerades de nata
caramel líquid

PREPARACIÓ:

Primer prepararem el farcit.
Poseu en un recipient un plàtan, vuit cullerades de melmelada de maduixa, quinze cullerades de nata muntada i tritureu-ho tot.
Després, farciu les meitats dels préssecs amb aquesta crema tan deliciosa i ruixeu-los amb caramel líquid.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Dos nous doctors «honoris causa» investits per la Universitat Ramon Llull

■ Atorgats a l'empresari Ricard Fornesa i a l'advocat Antonio Garrigues

BARCELONA.— El 2 de març va tenir lloc a l'espai ESADEFòrum l'acte d'investidura com a doctors *honoris causa* per la Universitat Ramon Llull (URL) de Ricard Fornesa, president de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, i Antonio Garrigues Walker, advocat i presi-

dent del bufet Garrigues, Abogados y Asesores Tributarios. «L'atorgament d'aquests doctorats *honoris causa* vol ser una incitació a seguir el model professional i humà que el Dr. Fornesa i el Dr. Garrigues representen», va assenyalar la Dra. Esther Giménez-Salinas, rectora de la URL.

La cerimònia, que va ser presidida per la Dra. Esther Giménez-Salinas, va comptar amb la presència, entre altres personalitats, de Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona; Leopoldo Rodés, president del Patronat de la Fundació URL; Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, i Jordi Pujol, expresident de la Generalitat de Catalunya. Al llarg de l'acte, el Cor de la Universitat Ramon Llull, sota la direcció d'Esteve Nabona, va interpretar diverses peces musicals.

L'acte es va iniciar amb la lectura a càrrec del Dr. Josep M. Garrell, vicerector de recerca i innovació i secretari general de la URL, de l'acta de nomenament de la Junta Acadèmica en què, a proposta del l'Escola Superior d'Administració i Direcció d'Empreses ESADE i de la Facultat de Dret ESADE, es va prendre l'acord de concedir, respectivament, el grau de doctor *honoris causa* de la URL a Ricard Fornesa Ribó i a Antonio Garrigues Walker.

Formació humanística

El Dr. Marcel Planellas, professor i secretari general d'ESADE, que va actuar com a padrí del Dr. Fornesa, va glossar els mèrits de l'homenatjat. El va qualificar com «un dels directius que han tingut un paper més rellevant pel seu lideratge en dos grans grups empresarials —“la Caixa” i la Societat General d'Aigües de Barcelona, avui dia Corporació Agbar— i per la seva activitat participació en diverses entitats culturals, ciutadanes i acadèmiques». Planellas va destacar la «formació humanística» de Fornesa i el seu interès en la sostenibilitat mediambiental i els nous reptes socials que porta l'era de la globalització.

Tot seguit, la Dra. Giménez-Salinas va procedir a la investidura com a doctor *honoris causa* i al lliurament del títol i dels atributs a Ricard Fornesa. En el seu discurs d'agraïment, el Dr. Fornesa va fer una anàlisi de les polítiques del Fons Monetari Internacional i d'altres institu-

L'arquebisbe de Barcelona va ser un dels assistents a la cerimònia.

Ricard Fornesa rep la felicitació de la rectora de la URL.

Antonio Garrigues, després de la seva investidura.

cions financeres multilaterals, que haurien de concentrar «els seus esforços a perseguir els finançaments que tinguin com a objecte la millora de la qualitat de vida dels països destinataris». I va afegir: «Les infraestructures, la qualitat de serveis —principalment, el transport, la formació i la sanitat— i altres serveis bàsics han de ser atesos de forma prioritària.»

Una personalitat polièdrica

L'elogi dels mèrits d'Antonio Garrigues Walker va anar a càrrec del Dr. Pere Miroso, degà de la Facultat de Dret ESADE qui, en la seva *laudatio*, va repassar les diverses facetes —com a intel·lectual, jurista, polític i gestor d'organitzacions— professionals d'«un home amb una personalitat polièdrica». Miroso va esmentar els trets característics de l'homenatjat:

«El pluralisme, la tolerància, el coneixement del dret, la internacionalitat i un pensament polític i social arrelat en els valors de l'humanisme cristià.» A més, el va definir com un representant fidel de la passió del saber jurídic i del compromís per la realització de la justícia.

Seguidament, va tenir lloc l'acte d'investidura com a doctor *honoris causa* d'Antonio Garrigues. En el seu parlament, el Dr. Garrigues va reflexionar sobre la qualitat i la quantitat de l'ètica econòmica en general i de l'ètica empresarial en particular en el món actual. Va dir que lluitar

contra la corrupció —«una leucèmia que segueix avançant tant en els països en desenvolupament com en els occidentals»— ha de ser un objectiu prioritari en totes les agendes globals. «O afrontem aquest problema amb tota decisió o ens quedem sense solucions dignes», va assegurar el president de la Fundació Ortega i Gasset.

Antonio Garrigues Walker, que és el president d'honor d'Espanya amb ACNUR (Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats), va manifestar que, «la insistència a promocionar i justificar l'ètica argumentant essencialment la seva rendibilitat final és ja una posició gairebé unànime». Més endavant, va constatar que «el fet que els empresaris —en un món en creixement competitiu— arribin al convenciment que sent ètics s'asseguren la continuïtat i la competitivitat de l'empresa i a més obtenen més beneficis és, sens dubte, una actitud positiva que s'està estenent lentament però imparablament».

La Dra. Esther Giménez-Salinas va felicitar el Dr. Fornesa i el Dr. Garrigues per la seva trajectòria intel·lectual i pel seu compromís social i professional. «Són dues persones —va subratllar la rectora de la URL— d'orígens diversos, de vegades amb dificultats històriques compartides, però si ens ensenyessin el seu “expedient d'èxits” veuríem que no hi ha més sort que la buscada, no hi ha més fortuna que la llaurada i una intel·ligència que només dóna fruit si es conrea.» La Dra. Giménez-Salinas va cloure l'acte amb un discurs en què va glossar les raons per a l'atorgament dels doctorats *honoris causa* als dos homenatjats: la història compartida, el dret, la tenacitat, l'ambició legítima a la feina, l'esperit emprenedor, la passió per la feina, la liberalitat, l'advocació per una societat civil i l'humanisme.

Miquel Àngel Codina

XVIII Premi Joan Maragall

BARCELONA.— La Fundació Joan Maragall ha convocat el XVIII Premi Joan Maragall per a una obra d'assaig o d'investigació, inèdita i escrita en llengua catalana, sobre el tema «Cristianisme i cultura». La dotació del premi serà de 6.000 euros. La Fundació tindrà una opció

preferent per gestionar l'edició de l'obra guanyadora. Els exemplars s'han de lliurar abans de l'11 d'octubre del 2007 a la Fundació Joan Maragall, carrer València, 244, 2n - 08007 Barcelona. Més informació: tel. 934 880 888, web: www.fundaciojoanmaragall.org (C.C.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Alfons I, rei d'Aragó

Espanya va dedicar el 2004 un segell al novè centenari del coronament del rei Alfons I d'Aragó, el Bataller. El segell, que té un valor facial de 1,90 euros, reproduïx una estàtua de l'escultor José Bueno. Alfons I va ser rei d'Aragó i de Navarra entre els anys 1104 i 1134. Es va casar amb Urraca, filla d'Alfons VI de Castella. Va dedicar la seva vida a guerrear constantment contra sarraïns i cristians. En morir Alfons VI de Castella (1109), Alfons I d'Aragó va pretendre el regne que heretava Urraca. Tot i que va ser reconegut per una bona part dels castellans, nuclis influents de la noblesa i el clergat, guiats per l'arquebisbe Bernat de Toledo, no el van acceptar. Cansat de l'oposició, Alfons I va haver de renunciar. Va morir el 1134 i no va deixar descendents.

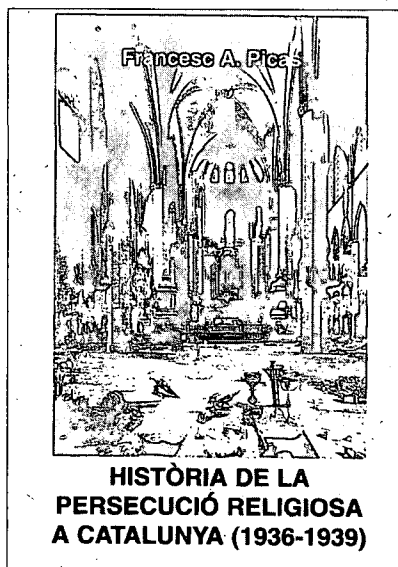
Libres

Els reptes de la globalització

Núria Gispert, que va ser directora de Càritas diocesana de Barcelona entre els anys 1998 i 2004, parla en aquest llibre del fenomen que caracteritza aquesta primera dècada del segle XXI: la globalització. I, com a conseqüència, de l'exclusió social que comporta. L'autora analitza els drets i deures dels immigrants i explica que entre tots hem de trobar les vies per evitar l'exclusió d'aquest col·lectiu. Gispert exposa també els eixos que hauran de guiar la nostra acció en el futur. (C.C.)

Núria Gispert, *Per una globalització sense exclosos*. Editorial Impuls a l'Acció Social, Col·lecció Llibres A Punt, Barcelona 2007, 160 pàg.

Memòria històrica

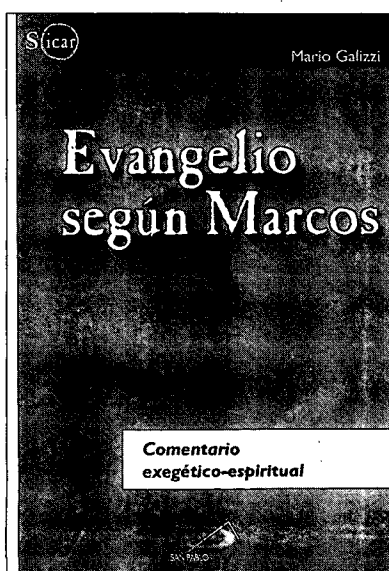
La sagnant persecució religiosa que van patir les famílies cristianes, des del juliol del 1936 fins al gener del 1939, és, en paraules de l'autor d'aquest volum, Francesc A. Picas, «l'ofensa més gran efectuada a Catalunya en el decurs de la història». Passats més de setanta anys, al llarg de les seves pàgines, s'estudien les causes, l'origen i els fets d'aquella persecució tan cruenta que va intentar destruir la fe de tants catalans. (C.C.)

Francesc A. Picas, *Història de la persecució religiosa a Catalunya (1936-1939)*. Nordest Llibres, Figueres 2007, 291 pàg.

El camí vers Jesús

L'Evangeli segons Marc és l'evangeli de qui vol exercitar-se en l'apostolat. Jesús el crida des del principi a ser amb ell, i el cridat se sent immediatament compromès en un camí meravellós. El sacerdot salesià Mario Galizzi assenyala que aquest camí es basa en el seguiment de Jesús, observar-lo atentament, escoltar-lo, estudiar-ne la identitat, les seves relacions humanes, entendre el seu ideal de vida i les seves exigències. Com fer-ho? Llegint, meditant i aprofundint l'Evangeli de Marc. (C.C.)

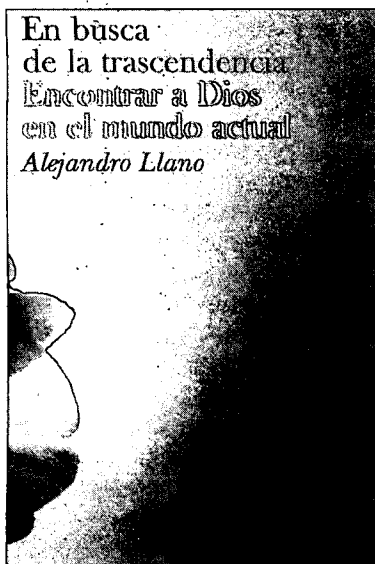
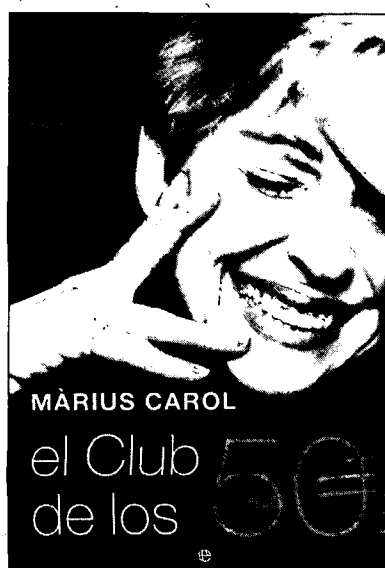
Mario Galizzi, *Evangelio según Marcos. Comentario exegético-espiritual*. Editorial San Pablo, Col·lecció Sicar, Madrid 2007, 358 pàg.

La joventut de l'edat madura

Aquest llibre té com a objectiu oferir una mirada tendra i lúcida a una de les edats de l'ésser humà, la cinquantena, que avui dia agrupa un gran col·lectiu amb ganes de viure intensament el que resta per endavant. «El món està ple de joves que sense saber-ho són ancians i d'ancians amb més vitalitat que molts joves», afirma l'autor, el periodista i escriptor Màrius Carol. Els cinquanta no és l'edat de la invisibilitat; Oscar Wilde qualificava aquesta etapa com «la joventut de l'edat madura». (C.C.)

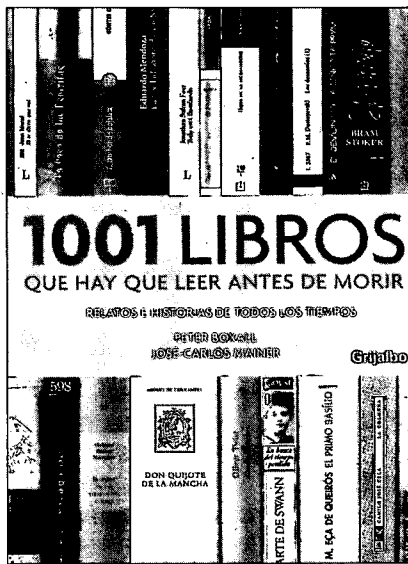
Màrius Carol, *El club de los 50. La Esfera de los Libros*, Barcelona 2007, 154 pàg.

Recerca espiritual

Existeix Déu?, com podem apropar-nos-hi en un món com l'actual?, té sentit cercar la transcendència al segle XXI?, podem viure prescindint de la fe? En aquest llibre, el filòsof i antropòleg Alejandro Llano respon aquestes i altres preguntes i s'interroga sobre el lloc que ocupa avui la vida espiritual en els éssers humans. Ens parla també de com cercar Déu en un món cada vegada més secularitzat i com aconseguir el coneixement d'un mateix. (C.C.)

Alejandro Llano, *En busca de la trascendencia. Encontrar a Dios en el mundo actual*. Editorial Ariel, Barcelona 2007, 165 pàg.

Clàssics de la literatura

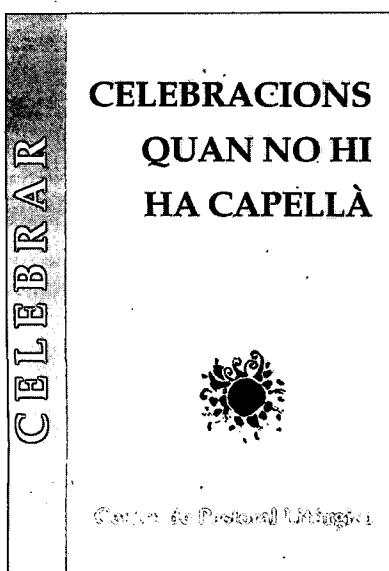
L'aparició de la novel·la com a gènere va permetre el desplegament de mons els límits dels quals han estat tan variats com els autors, els llenguatges, les impremtes o els lectors. Els experts literaris Peter Boxall i José Carlos Mainer ofereixen en aquest extens volum una guia dels 1.001 llibres més significatius de la història de la literatura. Des del *Lazarillo de Tormes* fins a *Cien años de soledad*, passant per *La plaça del Diamant*, *La muntanya màgica*, *Els viatges de Gulliver* o *El comte de Montecristo*. (C.C.)

Peter Boxall i José Carlos Mainer, *1001 libros que hay que leer antes de morir*. Editorial Grijalbo, Barcelona 2006, 958 pàg.

Davant la manca de sacerdot

Aquest llibre té com a propòsit facilitar el bon desenvolupament de les celebracions que duen a terme els diaques o els laics en els llocs en què no és possible celebrar l'eucaristia per manca de sacerdot. En primer lloc, es presenta el ritu per a les assemblees dominicals en absència del prevere; en segon lloc, es dona a conèixer el ritu per als dies feiners quan no hi ha sacerdot que pugui celebrar l'eucaristia. En tots dos casos s'ofereix una doble versió: adreçada a diaques o a laics/laïques. (C.C.)

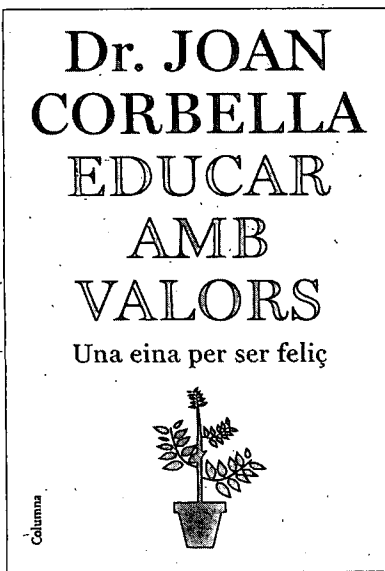
AA.DD., *Celebracions quan no hi ha capellà*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Celebrar, Barcelona 2007, 81 pàg.

La transmissió dels valors

Per poder educar, el més important és ser coherent amb els valors que es volen transmetre. El Dr. Joan Corbella, un dels psiquiatres més rellevants del nostre temps, ens trasllada des d'una nova perspectiva al món dels valors perquè puguem educar més bé els nostres fills i els joves que ens envolten. «A l'hora de posar de manifest quins són els valors que guien la vida de cadascú, mostrem a l'altre l'essència del que som i de com som», escriu el Dr. Corbella al pròleg. (C.C.)

Dr. Joan Corbella, *Educar amb valors. Una eina per ser feliç*. Editorial Columna, Barcelona 2007, 140 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

El canvi

A la generació de narradors de provada plenitud literària, que té com a figures importants Torrente Ballester, Delibes i Cela, l'ha succeït un espectre ampli d'escriptors que responen amb qualitat variable a qualsevol exigència crítica. Tots ells formen una generació, actual, i són originaris de diferents regions d'Espanya, amb noms com Torrente Malvido, Guerra Garrido, Aldecoa, Landero, Martín Garzo, Matute, Puértolas, Martín Gaité, Laforet, Marsé, Mendoza, entre altres, i els esmento sense cap judici previ. A tots aquests cal afegir-hi, en un lloc ben destacat, l'andalús Antonio Muñoz Molina.

Natural d'Úbeda, té el do de saber-se introduir en els ambients reals de la societat en què viu, i donar-nos la clau del que pot ser essencial en el seu desenvolupament i la seva complexitat. La seva facilitat per a l'ampliació del discurs literari, sovint el fa embolicar els seus arguments amb excés de paraules, però això mateix li dona brillantor i el col·loca en la font originària del llenguatge, que en la seva ploma es fa torrent i calma a la vegada.

El viento de la Luna és una novel·la que intenta descobrir literàriament el que va suposar la modernitat, en la història social

Antonio MUÑOZ MOLINA

El viento de la Luna.

Seix Barral, Barcelona 2006, 320 pàg.

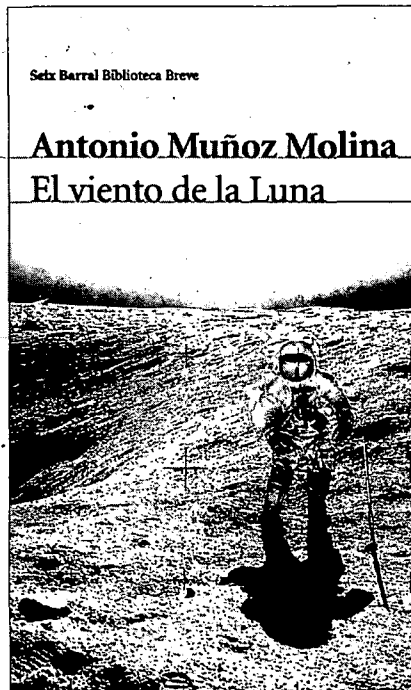
del país. Una modernitat a la qual assistim des d'òptiques i edats diferents, però que suposen per al conjunt l'entrada de l'element sorpresa, enfront del que és nou i, moltes vegades, inesperat.

Muñoz Molina es fa membre de la família que veu amb ulls atònits —i de vegades divertits— la instal·lació dels ginys que han anat conformant la trama de la nova societat, cada vegada més envoltada —i assetjada— pels aparells domèstics, que li obren la finestra al món exterior —la televisió—, o influeixen en els costums familiars més tradicionals. Tot això el desinstal·la i el fa replantejar-se etapes anteriors, que potser haurien quedat oblidades, si el ritme del dia a dia no s'hagués trencat per obra i gràcia de la novetat.

Muñoz Molina, a més, no escriu sobre una societat utòpica, i condueix els seus protagonistes a una indagació real que fa vertigen, precisament perquè sorgeix des-

prés d'una llarga època d'immobilisme.

El tema és recurrent en Muñoz Molina, com en la majoria d'autors esmentats més amunt. Té el seu matís de reivindicació i de denúncia i serveix per recordar els anys d'una estructura social i política imposada pel franquisme, i tancada a molts elements de canvi. El fet d'«obrir la finestra» a l'exterior, i deixar que entri un aire diferent a l'habitació, on no es podia respirar tot el que dona de si la Història, és rellevant. I Muñoz Molina no ho reviu en un país imaginari, sinó en el seu propi, on encara hi ha ferides sense cicatritzar i qüestionaris sense respondre, i la por a la veritat ofega qualsevol expressió de llibertat.

El viento de la Luna arriba a través de la televisió, que ens trasllada a les primeres passes dels astronautes al satèl·lit. Només és un símbol de tantes coses que canvien, i fan transformar la vida a un mateix temps. Muñoz Molina ho recull en aquestes pàgines de col·loquis llargs i de sorpreses inesperades. Potser ha sabut recollir més que ningú el que va passar desapercebut a l'interior de molta gent, que aviat es apoderarà del «comandament» de la seva pròpia existència, sense saber ben bé com funcionava.

Un model de novel·la que descobreix els laberints secrets d'una època de transformació gairebé violenta, i que només ha estat el pròleg de la intensa renovació col·lectiva que ha de venir.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Lleida obre la temporada d'aplecs de la sardana

Una gran diada sardanista servirà com a detonant de la temporada d'activitats que tutela la Coordinadora d'Aplecs de la Sardana de les Comarques Lleidatanes. Un total de 22 manifestacions configuren el calendari d'aplecs que van des del 9 d'abril, a Preixana, fins al 21 d'octubre, a Viella.

Aquest diumenge 25 de març s'ha programat la trobada de tots els aplecs lleidatans, que arriba ja a la seva tercera edició i que des d'enguany es pretén que sigui l'inici de la temporada. Els actes d'aquesta diada, que tindrà com a escenari la vila de Bellpuig, començaran a dos quarts d'onze del matí, a la Sala Cultural del Castell amb la celebració de l'assemblea general ordinària de la Coordinadora

d'Aplecs. La part lúdica de la trobada la iniciarà la Bellpuig Cobla amb una ballada de sardanes al Parc, als volts de migdia, i la clourà la Jovenívola d'Agramunt, en el mateix indret, a partir de dos quarts de set de la tarda. Finalment, a les 2, es farà el dinar de germanor, als baixos del Castell i, a les 5 de la tarda, s'oferirà un concert de sardanes, danses tradicionals i música per a cobla, al Teatre Armengol, amb la cobla Jovenívola d'Agramunt. En definitiva, un programa ben complet per començar una activa temporada d'aplecs.

Per a més informació i reserva de tiquets per al dinar truqueu a la Federació Sardanista de les Comarques de Lleida, tel. 973 711 975. (C.C.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informe-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 100,94€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐
Nom Cognoms
Adreça Població
D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 100,94€ per any
☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
☐ Amb dos pagaments semestral de 50,47€
☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data
Entitat Oficina DC Compte

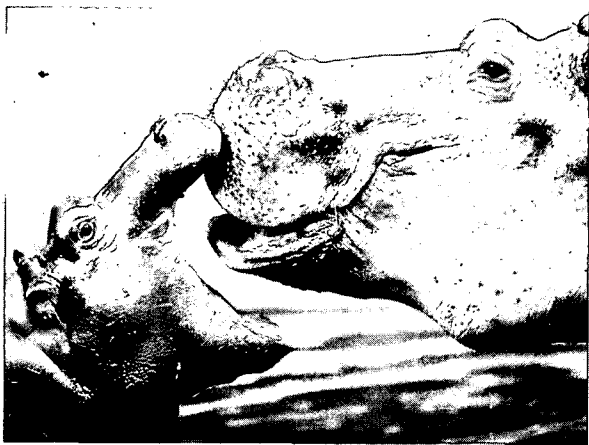
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Ha començat la sisena gran extinció d'espècies vives?

Hi ha científics que diuen que sí. I alguns encara hi afegeixen que és per culpa de l'espècie *Homo sapiens*. Per què es diu això? Precisament no fa gaire s'ha parlat a la premsa de moltes espècies noves descobertes a Borneo (almenys 52) i també a Espanya (com la granota pirinenca o el coleòpter *Mylabris deferreri* de Toledo). No hi fa res, responen. Són moltes més les que desapareixen i van augmentant les amenaces. El fet de descobrir-ne de noves no vol pas dir que n'hi hagi més. Ja hi eren abans de ser trobades. En canvi podem parlar de moltes que desapareixen. Tantes, que els càlculs donen que potser arriben a 17.000 les que s'extingeixen cada any. Per cada troballa d'una espècie nova, en moren centenars que ja no seran catalogades mai.

Em direu que si són animals menors, com insectes, la cosa no tindrà gran importància. Però és que també hi ha molts vertebrats (mamífers, ocells, rèptils i peixos) i plantes que ens faran falta. Ens diuen les estadístiques, segons dades de la Unió Internacional per a la Conservació de la Natura, que actualment les espècies amenaçades arriben a unes 76.000, que vol dir el 4%

de totes les vives: 60.000 plantes i 16.000 animals. La cosa augmenta d'any en any; el 2000 es deia que els animals que eren en perill d'extinció serien uns 10.000, mentre que ara ja ha calgut sumar-n'hi 6.000 més. L'ós polar i l'hipopòtam ja han entrat a la llista.

El director adjunt de la llista roja d'espècies amenaçades, Jean-Christophe Vié, va dir a un periodista que l'entrevistà: «Estem vivint una extinció d'espècies mil vegades superior a la que hi hauria de forma natural. El món no ha viscut una tal cosa des de l'extinció dels dinosaures ara fa 65 milions d'anys i el responsable és l'home.» Potser hi ha una mica d'exageració en aquesta apreciació, però encara que sigui així, rebaixat i

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Panorama actual de la Paleontologia

13 Cronologia de la història de la vida sobre la Terra

És essencial per a la paleontologia conèixer bé com s'esdevingué la successió dels éssers vius que han poblat el nostre planeta. És el problema de la cronologia. El principi de la superposició dels estrats sedimentaris —que va ser formulat per primera vegada el 1669 per Niels Stensen, per als terrenys de Toscana: «Les capes, de la inferior a la superior, corresponen a l'escala del temps»— ja determinava la cronologia relativa, mentre que l'absoluta trigà més a poder-se determinar: calgué esperar fins més enllà de la primera meitat del segle XX per fer-ho amb els mitjans subministrats pels elements radioactius. Des del començament el que es feia, a mesura que s'anaven caracteritzant els estrats, era donar-los nom i col·locar-los en sèrie en l'esquema del temps geològic.

La primera divisió completa del conjunt temporal l'havia feta el 1759 l'italià Giovanni Arduino (1714-1795) que classificà els terrenys en tres grans grups: *Primaris* o *Primitius*, de pissarres i esquists, *Secundaris*, amb granits i formacions calcàries, i *Terciàries*, formats principalment per sediments abundosos en fòssils. Més tard, el 1786, l'alemany Abraham Gottlob Werner (1750-1817), fixant-se en les muntanyes, feia una altra divisió que no tingué gaire èxit: muntanyes primitives, de transició, sedimentàries i d'al·luvió. Prenent com a divisions geològiques vàlides les d'Arduino, molts geòlegs anaren afegint subdivisions amb noms presos principalment dels llocs on eren els estrats. Molts d'ells s'han assimilats a la classificació actual consensuada ja mundialment.

Divisions cronològiques actuals

A la classificació d'Arduino en tres eres, *Primària*, *Secundària* i *Terciària*, el

1829 el geòleg francès Jules P. Desnoyers (1800-87) n'hi afegí una quarta: era *Quaternària* (així ho digué i no *Quartària* com tocava). Aquesta denominació s'acceptà i es mantingué sense canvis fins a la primera meitat del segle XX. Però com que el començament de la Primària coincidí amb l'aparició dels fòssils més antics que es coneixien, que eren, com sabem ara, de fa uns 570 milions d'anys, i s'ha pogut escatir que la Terra té uns 4.600 milions d'anys d'existència, el temps anterior a la primera de les eres resultava llarguíssim i s'anomenà era *Azoica* (=sense vida).

Les subdivisions de les eres prengueren el nom de *períodes* i les de cada període s'anomenaren *èpoques* i les de cada època *edats*. Més tard encara s'afegí *sècules* per subdividir les edats. Aquests noms són de cronologia i es van haver d'acomodar a les denominacions estratigràfiques que eren: *grup* (=era), *sistema* (=període), *sèrie* (=època), *pis* (=edat) i *zona* (=sècula). Ara es prefereix dir-ne *era* tema del grup corresponent a una era. Els noms estratigràfics (i paleontològics) de les eres són: *Paleozoic* (era Primària), *Mesozoic* (Secundària) i *Cenozoic* (Terciària), nom derivats del grec: *paleo-*, antic, *meso-*, mitjà, *ceno-*, nou, recent, i *zoic*, relatiu a vivent (*zoon*, vivent). Aquesta divisió és anàloga a la que es fa també en la Història de la humanitat en tres edats: antiga, mitjana i moderna. Ara bé la que fins fa poc es considerava era *Quaternària* (corresponent a *Antropozoic*, eretema de l'home) ja no es considera era sinó el darrer període (=sistema) del Cenozoic, amb el nom de *Quaternari*. Es podria comparar a l'«edat contemporània» que afegeixen els historiadors a les tres edats històriques.

I què va passar després amb l'era Azoica? De la mateixa manera que abans de

l'edat antiga en la història humana s'hagué de posar la Prehistòria, de més llarga durada que els temps històrics entesos com a corresponents a l'existència de documents escrits, també s'havia posat l'era Azoica de més extensió temporal que el conjunt de les tres eres construïdes sobre els «documents escrits» que són els fòssils, ja que durà més de 4.000 milions d'anys, unes set vegades els 570 del total de les tres eres. Però més tard es veié que no era tan «azoica» com això; també contenia alguns fòssils.

La nova divisió en eons

El nom d'«Azoica» ha desaparegut de la nomenclatura paleontològica. Quan es començà a veure que hi havia rastres d'organismes —considerats problemàtics, això sí— es preferí dir-ne era *Agnotozoica* (de vida desconeguda) o també *Agnostozoica* (de vida incognoscible) o també *Criptozoica* (de vida oculta), denominacions que avui dia també s'han abandonat. Ja no són ni desconegudes ni ocultes les manifestacions de vida que s'hi han trobat i la major part s'ha pogut classificar. Es proposà doncs dir-ne simplement *Precambrià* (anterior al primer període del Paleozoic que és el Cambrià) i dividir-lo en dues eres: l'*Arcaica* i la *Proterozoica* (=de primers vivents). La primera comprenent des de la solidificació de l'escorça terrestre, ara fa uns 4.500 milions d'anys (si és que en durà 100 milions la solidificació) fins a uns 2.000 milions d'anys més tard, que és quan ja es troben alguns fòssils força clars iniciadors de la Proterozoica.

Més recentment s'ha proposat una altra cosa: establir un nou taxó cronològic més llarg que les eres: l'*eó*, i dividir tota la història geològica de la Terra en tres eons:

Arcaic, *Proterozoic* i *Fanerozoic*. L'*Arcaic*, ja ho hem dit, va des de l'origen fins ara fa 2.500 milions d'anys. El nom prové del grec *arkhé*, que vol dir principi, i *Arcaic* és «el del principi». El *Proterozoic* és el dels primers vivents i *Fanerozoic* (de *phanerós*, manifest, clar) el de la vida ja ben manifesta.

Pel que fa a l'*eó* Arcaic, hi ha qui ha proposat denominar període *Hadià* (=infern, d'*hades*, infern en grec) el temps inicial d'aquest *eó* quan la Terra estava a temperatura altíssima, com un infern. El que no es pot dir és la durada que caldria atribuir-li; n'hi ha que posen 700 milions d'anys mentre que n'hi ha d'altres que ho rebaixen a uns 100 milions.

Pel que fa a les durades: si posem cap a 4.600 milions d'anys l'edat de la Terra els dos primers eons en duren uns 2.000 milions cada un, mentre que el *Fanerozoic* és de 570. I les eres són de 322 milions d'anys el *Paleozoic*, 183 el *Mesozoic* i 65 el *Cenozoic*. No cal dir que aquestes quantitats per a les eres són aproximades, però amb un marge d'error no gaire gran, de pocs milions d'anys i més petit encara per als últims temps. S'han obtingut després de mesures molt meticuloses.

I els períodes de cada era són (amb la durada, en milions d'anys entre parèntesis): del *Paleozoic*: Cambrià (60), Ordovicià (70), Silurià (40), Devonian (40), Carbonífer (70) i Permian (42). Del *Mesozoic*: Triàsic (43), Juràsic (61) i Cretaci (79). Del *Cenozoic*: Paleogen (39,2), Neogen (24,1) i Quaternari (1,7). La divisió del *Cenozoic* en els tres períodes dits és recent però s'han conservat els noms antics que tenien els períodes tenint en compte que cal considerar-los com a indicadors d'èpoques: per al Paleogen tres èpoques: Paleocè, Eocè i Oligocè, per al Neogen dues: Miocè i Pliocè, i per al Quaternari, tot i ser tan curt, també dues èpoques: Plistocè (de vegades escrit Pleistocè) i Holocè.

Les característiques de cada era i període depenen dels fòssils que s'hi troben i això és el que haurem d'anar explicant als capítols següents.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00	El tren de les set (reflexió) Evangeli Sant Rosari Espuma d'Alba Santorai
08.00-09.00	El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
09.00-18.00	Radiofórmula
22.00-23.00	Finestra oberta (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

18.00-20.00	Radiofórmula
20.00-21.00	Parlem de salut
21.00-22.00	Sense embuts
23.00-00.00	Planeta Blau (medi ambient)
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons (música en català)
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espuma d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dimarts

18.00-19.00	TaxiCat FM
19.00-20.00	Coneixes Jesús?
20.00-21.00	Endavant Espanyol
21.00-22.00	Buscant la llum
23.00-00.00	Paraules d'amor
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espuma d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dimecres

18.00-19.00	Amb els ulls de Maria
20.00-21.00	Piscobis

21.00-22.00	Per un grapat de pel·lícules
23.00-00.00	Persona i vida
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espuma d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dijous

18.00-19.00	TaxiCat FM
19.00-20.00	Temps d'oci
20.00-20.30	Cerdanya
23.00-00.00	Mirades
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espuma d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Divendres

18.00-19.00	Amb els ulls de Maria
19.00-20.00	Catalunya sense barreres
23.00-00.00	Amb llum pròpia
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espuma d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dissabte

07.00-08.00	El tren de les set Evangeli Sant Rosari Espuma d'Alba Santorai
08.00-10.00	Radiofórmula
10.00-11.00	A tota costa (submarinisme)
11.00-12.30	Trotamundos

12.30-00.00	Radiofórmula
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espuma d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Diumenge

07.00-08.00	El tren de les set Evangeli Sant Rosari Espuma d'Alba Santorai
08.00-09.00	Radiofórmula
09.00-10.00	Tot sardana
11.00-12.30	Missa de Montserrat
12.30-14.30	Rutes per Catalunya (excursions)
18.00-18.30	La taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00	Avui és el dia del Senyor (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-20.30	La cantata del diumenge (música de Bach)
20.30-23.45	Melodies de fe (música cristiana)
23.45-00.00	Moments a mitjanit (reflexió cristiana)
00.00-00.30	Pregària de Completes
00.30-01.00	Cova de Country Jazz
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espuma d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Desconnexions de
Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00	Informatiu matí + el temps + agenda
10.30	Agenda
12.00	Butlletí informatiu
14.00	Informatiu migdia + el temps + agenda
16.00 i 18.00	Butlletí informatiu
18.30	Agenda
20.00	Informatiu vespre + el temps + agenda
20.30	Música Principat (Dl., Dm., Dc.) La Taula de l'Evangeli (Dj.) Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00	Agenda
14.00	Agenda
16.00	Agenda
17.30	Agenda

Diumenge

08.00	Agenda
14.00	Agenda
16.00	Agenda
17.30	Agenda

RÀDIO
BARCELONA

SEIZ

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h.
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Domínical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 25

08.45	Buenas noticias TV Programa de la comunitat evangèlica. Director: José Pablo Sánchez.
09.00	Shalom Programa de la comunitat jueva. Director: Benito Garzón.
09.15	Islam hoy Programa de la comunitat musulmana. Director: Mohamed Chakor.
10.00	Últimas preguntas Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes. Directora: M. Ángeles Fernández.
10.25	Testimonio «Jóvenes en la Iglesia.» David Santamaría és un jove de Zamora, llicenciat en Sociologia, que ens parla del seu compromís parroquial com a catequista. Director: Isidro Catela.
10.30	Santa Missa Amb la participació de la Coral Lloriana de Sant Vicenç de Torelló (Osona), sota la direcció d'Aida Raurell. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)
11.20	Els camins de la calma Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central. Director: Ferran González.

Dilluns 26

17.00	Pueblo de Dios «Brasil, la fortaleza de los débiles.» A la ciutat de Fortaleza hi ha un gran contrast entre rics i pobres. Amb els missioners combonians visitem els presos a les comissaries i coneixem la feina
-------	---

de rehabilitació que fan.
Director: Julián del Olmo.

33

Diumenge 25

10.25 Signes dels Temps
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

tv3

Cada divendres

20.00 Creure avui

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai Temps de reflexió.

El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

Als quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

Cada
diumenge

La Missa Conventual
de Montserrat
en directe
a les 11 del matí

ràdio
principat

■ Barcelona 106.6	■ Tortosa 90.1	■ Lleida 91.5
■ Tarragona 100.6	■ Garraf 96.8	■ Cerdanya 104.4
■ Catalunya Central 93.7	■ Vic 91.3	■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Girona 103.4		■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

MARÇ ÉS EL MES CONSAGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

Internet

• **EVANGELI.**— A www.evangelinet.net trobareu l'evangeli de la missa del dia acompanyat d'un breu comentari. Els textos estan en anglès, francès, castellà i català.

SETMANA SANTA

• **PASTORAL DEL SORD DE BARCELONA.**— Celebració interpretada en llengua de signes per a sords: **31 de març**, a les 18.30, benedicció de Rams i missa a la parròquia de Santa Teresina de l'Infant Jesús (Via Augusta, 68 - Barcelona, entrada pel jardí del carrer Sant Marc).

• **SOLIUS.**— L'1 d'abril, a les 10.00, benedicció de rams i missa al monestir de Solius.

• **GIRONA.**— L'1 d'abril, a les 11.00, benedicció de rams a la plaça dels Apòstols, processó i missa a la catedral de Girona, presidida pel bisbe Carles Soler Perdigó.

• **CASTELLÓ D'EMPÚRIES.**— L'1 d'abril, a les 12.00, representació de l'arribada de Jesús, davant de la basílica.

• **TIBIDABO.**— L'1 d'abril, a les 12.00,

benedicció de rams a la basílica, presidida per Mons. Joan Godayol; a les 13.00, benedicció de rams a la cripta.

• **CATEDRAL DE SANT FELIU.**— L'1 d'abril, a les 12.00, benedicció de rams a la plaça de la vila; el 4, a les 11.00, missa crismal; el 5, a les 20.00, celebració de la Cena del Senyor; el 6, a les 18.30, celebració del Divendres Sant; el 7, a les 22.00, Vetlla Pasqual.

• **MONESTIR DE SANTA MARIA DE POBLET.**— L'1 d'abril, a les 5.15, matines; a les 7.30, laudes; a les 9.40, benedicció de rams a la capella de Sant Jordi i processó cap a l'església, i missa de la Passió; a les 13.00 i 18.00, missa; a les 19.00, vespres; a les 21.00, completes, *Salve Regina*; el 2, 3 i 4, a les 5.15, matines; a les 7.00, laudes; a les 8.00, missa conventual; a les 13.30, pregària del migdia; a les 18.30, vespres; a les 20.30, completes, *Salve Regina*; el 5, a les 5.15, matines; a les 7.30, laudes; a les 13.30, pregària del migdia; a les 16.30, celebració comunitària del sagrament de la Reconciliació; a les 17.15, assaig de cants; a les 17.30, missa de la Cena del Senyor; a les 20.55, completes; a les 24.00, s'acaba l'adoració i es tanca l'església; el 6, a les 5.15, matines; a les 7.30, laudes; a les 9.00, via crucis; a les 13.30, pregària del migdia; a les 16.15, assaig de cants; a les 16.30, celebració de la Passió del Senyor; a les 21.00, completes; a les 22.00, es tanca l'església; el 7, a les 5.15, matines; a les 7.30, laudes, *Stabat Mater*, a les 13.30, pregària del migdia; a les 19.00, vespres,

Stabat Mater; a les 22.30, Vetlla Pasqual; el 8, a les 7.45, laudes; a les 10.00, missa del dia de Pasqua; a les 13.00 i 18.00, missa; a les 19.00, vespres, *Regina caeli*; a les 21.00, completes, *Salve Regina*. Més informació: tel. 977 870 089, a/e: info@poblet.cat, web: www.poblet.cat.

• **CASA BETÀNIA.**— Del 4 al 8 d'abril, exercicis espirituals predicats pel P. Pere Suñer, s.j., a la casa de recés Betània, de Cornellà de Llobregat. Més informació: tel. 933 751 102.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— Del 5 al 7 d'abril, a les 20.45, escola de pregària amb col·laboració amb Justícia i Pau, Càritas i el Secretariat Social de Pastoral Social, amb Carles Marcet sobre *Recés a la ciutat*. Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338, c/e: info@fespinal.com, web: www.fespinal.com.

• **PASQUA JOVE.**— Els jesuïtes organitzen la Pasqua Jove del 5 al 8 d'abril a Raimat (Lleida) sota el lema «Desmarca't Jesús Home Salvador». Més informació: a/e: casal-loiola@yahoo.es, web: www.jesuïtes.net.

• **COR DE MARIA.**— Els Germans del Cor de Maria organitzen la Pasqua Jove del 5 al 8 d'abril a Vespella de Gurb (Vic) sota el lema «Sigues la Pasqua». Més informació: tel. 665 352 574.

• **LOS CABOS.**— La comunitat de Los Cabos del Centre d'Art de Los Cabos (Astúries) obre les portes del 5 al 8 d'abril per compartir un temps de pregària i de convivència. Més informació: tel. 985 822 307 i 985 822 318, a/e: loscabos@centro.loscabos.com.

• **CENTRE PASSATGE.**— Celebració de la Setmana Santa a la casa d'espiritualitat Pare Manyanet de Begues, del 5 al 8

d'abril. Més informació: passatge Mercader, 13 - Barcelona, tel. 932 151 599, fax 932 151 595, a/e: passatge@centrepassatge.com.

• **EL MIRACLE.**— Del 5 al 8 d'abril, recés de Setmana Santa a càrrec del P. Cebrià Pifarré, monjo. Serà a la casa d'espiritualitat el Miracle (Solsona), tel. 973 480 045 (de 17.00 a 19.00).

• **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— El 6 d'abril, a les 18.00, seguiment del camí del Calvari pels carrers del cor de l'Eixample. Sortida des de la parròquia (c/ Aragó, 299 - Barcelona) pels carrers Aragó, Llúria, València i Bruc. Acte final a la plaça de l'església. Cos de portants del Sant Crist de la parròquia. Text del cardenal J. H. Newman amb cants i acompanyament musical en català i castellà.

Barcelona

• **CRISTIANA FORMACIÓ PERMANENT.**— El 23 de març, a les 18.00, tindrà lloc l'exercici del via crucis a la capella del col·legi de Jesús-Maria (passatge de Sant Gervasi, 15 - Barcelona), dirigit i comentat pel P. Pedro Suñer, s.j.

• **PARRÒQUIA MARE DE DÉU DELS ÀNGELS.**— El 25 de març, a les 18.30, reflexió quaresmal *Al peu de la creu*, pregària i testimonis de famílies i joves, cantates i oratoris de Bach. C/ Balmes, cantonada carrer València de Barcelona.

• **AMICS DEL P. PIUS DE PIETRELCINA.**— Trobada cada darrer dilluns de mes (pregària i reunió) dirigida per fra Valentí Serra, caputxí. Propera sessió: 26 de març, a les 18.15. Parròquia de la Concepció, c/ Llúria, 70 - Barcelona, tel. 934 576 552.

• **LLIBRERIA PAULINES.**— El 26 de març, a les 19.30, presentació del llibre *Acarició Jesús de Nazaret?*, de M. Pilar de la Figuera López (ed. Verbo Divino). Hi intervindran els biblistes Ignasi Ricart, Justino Martínez i Javier Velasco. Rda. Sant Pere, 19-21 - Barcelona.

• **PARES DOMINICS.**— Del 26 al 29 de març, a les 20.30, xerrades quaresmals *La Verdad os hará libres*, amb el P. Juan José Gallego, o.p. (prior del convent, catedràtic de Teologia a la Facultat de

PROGRAMA SETMANA SANTA 2007

Parròquia de la Concepció
Aragó, 299 - Barcelona
www.concepciobcn.com

DIMECRES, 28 DE MARÇ

19.30 h Celebració comunitària de la Penitència, animació musical per joves de la parròquia.

DIUMENGE DE RAMS

11 h Benedicció de Rams al claustre de la parròquia i Missa (servei de guarderia).

13 h Benedicció de Rams a la plaça de l'església i Missa (servei de guarderia).

19 h Vespres solemnes.

DIJOUS SANT

19 h Concert de música litúrgica per Voci Sacre.

19.30 h Missa de la Cena del Senyor (polifonia i solistes).

22.30 h Vetlla comunitària de pregària. Hi haurà vetlla tota la nit.

TRIDU PASQUAL

DIVENDRES SANT

8 h Ofici cantat de Tenebres i Laudes.

12 h Celebració de la Passió del Senyor. Cant de la Passió i predicació de D. Ricard Izaguirre. Hi participarà el Cos de Portants del Sant Crist de la Concepció.

18 h Via Crucis exterior pels carrers de l'Eixample (Aragó, Llúria, València i Bruc).

19.30 h Cants polifònics a la Creu i l'*Stabat Mater*.

DIUMENGE DE PASQUA

21 h del dissabte, Vetlla Pasqual i celebració de la Resurrecció del Senyor.

11.30 h Eucaristia solemne del Dia de Pasqua.

19 h Vespres solemnes amb processó a les fonts baptismals. Presidirà Mons. Joan Carrera.

DILLUNS DE PASQUA

11 h Eucaristia solemne.

11.30 h Caramelles al claustre parroquial.

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones
a Sarrià-Sant Gervasi
a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades cürtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

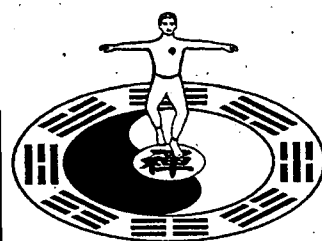
淵
今
似
萬
物
之
宗

道
冲
而
用
之
或
不
盈

El Tao és un recipient buit,
el fas servir i no l'omple mai.
Com n'és de profund i
d'insondable
Sembla anterior a tot.

CONVIVÈNCIA AMB PETER YANG

Del 10 al 15 d'abril
a Zuera
(Saragossa).

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ
«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 933 225 890

太

極

Des del carrer

El jove sacerdot i teòleg Giuseppe Mazza està convençut que Joan Pau II va revolucionar el món de la comunicació. Mazza, que ensenya a la Universitat Pontifícia Gregoriana de Roma, ha editat un llibre i DVD sobre «Karol Wojtyła, un pontífex en directe», corresponent a les actes d'un congrés que la RAI (Radiotelevisió italiana) i la Universitat Pontifícia Gregoriana van organitzar a un any de la mort del papa polonès.

Giuseppe Mazza,
professor de Teologia
i Comunicació

«Joan Pau II i els mitjans de comunicació van tenir un amor correspost»

—Amor recíproc, entre els mitjans i Joan Pau II?

—L'expressió «encant correspost» és, segons el meu parer, la més feliç per expressar la relació entre Joan Pau II i els mitjans de comunicació, especialment amb la televisió. Es tracta d'una idea-clau que fa de filigrana a les pàgines del volum que he editat, *Karol Wojtyła, un pontífex in diretta* (RAI-ERI, Roma 2006, 468 pàg., 3r volum de la col·lecció *Zone*), el subtítol del qual és: *Sfida e incanto nel rapporto tra Giovanni Paolo II e la TV*, és a dir, en català, *Karol Wojtyła, un pontífex en directe. Desafiament i encant en la relació entre Joan Pau II i la televisió*. El Papa sempre es va fixar amb simpatia en el brunzit mediàtic que el rodejava: es tractava en cert sentit d'un festeig a doble sentit, d'un amor correspost, que mai no li va impedir de ser ell mateix. L'entusiasme i l'exploració recíproca no van disgregar mai la veritat de la relació. Encant sí, per tant, però no compromís. Més aviat —com ha escrit una de les autores del volum— hi ha hagut un tipus de distància en l'amistat, que fins i tot de manera estranya ha donat vida a l'encant recíproc.

—El llibre ens arriba juntament amb un CD amb imatges televisives. És veritat que a Joan Pau II la gent el

volia veure, mentre que a Benet XVI volen escoltar-lo?

—Es tracta de dos estils diferents, i no crec que sigui útil comparar-los. Fins i tot en la diferència, els principis inspiradors i els intents programàtics dels dos pontificats queden en continuïtat profunda. L'escolta de la paraula del segon s'ha tornat, més d'un cop, en el comentari més fidel a la imatge —encara intensa— del primer. Moltes coses, a més, estan pràcticament inalterades, especialment una: la custòdia i promoció de la veritat.

El mateix Joan Pau II —un papa que els estereotips només voldrien d'escenari— mai no va cessar de proposar al món dels mitjans de comunicació aquell estil de la veritat que imposa no fingir mai, no baixar a pactes fàcils, honorar aquella «tasca gairebé sagrada» que és competència del periodista per la seva mateixa naturalesa. Això no ha de ser oblidat.

—Per què diu que Joan Pau II va revolucionar la comunicació de la fe?

—El Papa va revolucionar la comunicació de la fe perquè va aconseguir, en cert sentit, crear una fe real en la comunicació. A grans trets, podria dir que el papa Wojtyła ha suscitat i ha patit alhora l'atractiu de i per la comunicació. Moltes coses ho confirmen: la go-

sadia amb què es va llançar a rodes de premsa improvisades, l'intent de desbloquejar l'Església dels seus bastions culturals i comunicatius, el desig constant de ser present on siguin presents l'home i la seva història.

—Vostè afirma que cap Papa ha sabut comunicar com ell. Les persones que han conegut Joan XXIII igualment pensen d'una altra manera...

—Sí, és veritat. També Joan XXIII va saber fer de la seva mateixa senzillesa carismàtica la millor de les seves habilitats comunicatives. En Joan Pau II, en canvi, assistim a una expansió de càrrec mediàtic sense precedents: un nivell d'exposició —o, per a alguns més crítics, de superexposició mediàtica— que té alguna cosa de prodigiosa. N'és testimoni la rica varietat de gèneres comunicatius que el papa polonès va saber conjuminar: la senyoria de la paraula que ha sabut unir l'oralitat i el llenguatge dels gestos; el llenguatge dels signes, densos, càlids, humans; l'eloqüència de la paraula ininterrompuda, la que desembussa de l'encant del patiment i engendra un tipus d'ecumenisme del dolor; el valor de l'ofertament en el silenci...

Miriam Díez i Bosch

Veneçuela, entre la confusió i l'esperança

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Trobo que en aquests últims anys Amèrica Llatina ha perdut presència entre nosaltres i, sobretot, ja no suscita tanta esperança de canvi social com en dècades passades. Quantes col·laboracions de les diòcesis catalanes amb les sud-americanes. Recordem, per esmentar un exemple, la immolació de Joan Alsina... Les circumstàncies canvien, però no tant els grans problemes. Per això m'han cridat l'atenció les recents declaracions del filòsof Gianni Vattimo sobre el president veneçolà Hugo Chávez, un polític amb cara i creu. Coincideixen amb la visita de Bush a aquelles terres, a la recerca d'espai per al seu expansionisme en crisi.

Tothom recela de Chávez, reconeix Vattimo. L'acusen de cabdillatge, d'aspirant a dictador. «Ara bé», continua el filòsof, «té una posició diferent de la de Castro: es mou dins una constitució formalment democràtica». I afegeix: «M'interessa el seu esforç per implicar el poble en la política, per mitjà de les missions.» I compara: «A Itàlia les llistes electorals provenen de la

direcció dels partits, que comprenen el 2% de la població.» «No pretenc importar el sistema *chavista* a Itàlia...», aclareix, «però sí una obertura d'Europa més gran a aquests règims, a fi que la política contraresti els monopolis».

Les anomenades *missions*, finançades per l'empresa estatal Petróleos de Venezuela, han permès un progrés notable en l'alfabetització, la salut i l'alimentació. Així, la població que viu sota els nivells mínims ha estat reduïda en un 35%, i 14,5 milions de veneçolans pobres han accedit a l'assistència sanitària.

És cert que aquesta línia populista de canvi resulta més incerta i perillosa que la línia liberal de Xile o del Brasil. I que, si perd el nord, pot fer-les fracassar totes dues... Però també ho és que pot esdevenir un ferment que somogui i acceleri les vies més possibilistes i les salvi de caure en els paranys de l'immobilisme. «Perill de totalitarisme?», pregunta Vattimo. I respon: «Veig més perill en els Estats Units, amb el sistema de control instaurat després de l'11-S.» I conclou: «Caldria passar del lema de Lenin: electrificació més soviets, al de: desenvolupament tecnològic més poder popular.»

Pel que fa a l'Església —segons les enquestes un 81% dels veneçolans la consideren plenament fiable— no s'ha declarat ni a favor ni en contra de Chávez. Li ha recordat, això sí, els seus drets, com el de nomenar lliurement els bisbes, i la doctrina social catòlica. «Tant el capitalisme salvatge com l'estatisme de les ideologies totalitàries són contraris a la visió cristiana de la persona», ha dit la Conferència Episcopal. «Esperem que aquest socialisme, encara no definit, porti a una transformació del país, oberta a la transcendència, i que no s'inspiri en la filosofia marxista.»

Chávez, per la seva banda, ha fet servir una fórmula grandiloqüent i confusa a l'hora de jurar la Constitució: «Juro per Crist, el més gran socialista de la història...».

L'ambigüitat està servida... També l'esperança?

Ara mateix

Rauxa

Subirachs i Barceló

La catedral de Mallorca inaugurava el febrer passat la capella del Santíssim, reddecorada per Miquel Barceló. El Museu de Montserrat organitza aquest mes una exposició sobre l'obra de l'escultor Josep Maria Subirachs. Tots dos artistes tenen en comú haver fet obres molt importants al servei de l'Església; en el cas del pintor mallorquí la ja citada capella, i pel que fa a Subirachs, la monumental i coneguda façana de la Passió de la Sagrada Família de Barcelona i diverses escultures per al monestir de Montserrat.

Es dona la circumstància que cap dels dos artistes és creient. Les seves obres, no obstant això, demostren un coneixement molt profund de tot l'art i la iconografia cristians, i traspuen perfectament la transcendència que s'espera d'una obra religiosa. L'un i l'altre, per tant, tot i el seu agnosticisme, estan ben lluny de complexos i de caure en el recurs ja tan tronat de l'anticlericalisme. La col·laboració estreta entre l'Església i aquests dos artistes contemporanis demostra un respecte mutu i una mentalitat oberta i intel·ligent per totes dues parts. Subirachs i Barceló són persones respectables perquè són persones respectuoses.

Eduard Brufau